

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WHAT
WAS
MEANT
TO BE

Q.B. TYLER

BLURRED LINES SERIES
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

**WHAT
WAS
MEANT
TO BE
Q B TYLER**

8lEPPi0 llsü Sf#/fS

Copyright © 2022 by Q.B. Tyler

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Düzenleme: Ellie McLove-Kardeşimin Editörü

Kapak Tasarımı: Emily Wittig Tasarımları

Bıçimlendirme: Stacey Blake-Champagne Kitap Tasarımı

İÇİNDEKİLER

Başlık
Sayfası
Çalma Listesi
İthaf Önsöz
Birinci
Bölüm İkinci
Bölüm
Üçüncü Bölüm
Dördüncü Bölüm
Beşinci Bölüm
Altıncı Altı Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm On
Dördüncü Yedinci
Sekizinci
Dokuzuncu Onuncu
On Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm On On On
On On Birinci On
İkinci On Üçüncü
Beşinci Bölüm
Bölüm Yedinci
Bölüm Bölüm
Bölüm
YirmiSekizinci
Dokuzuncu
Bölüm Yirmi Bir

Bölüm Yirmi İki Bölüm

Yirmi Üç Bölüm Yirmi

Yirmi Dört Bölüm Beş

Sonsöz

Teşekkür Ayrıca

Q.B. Tyler Yazar

Hakkında

PLAYLIST

"Figures"-Jessie Reyez "Rolling in
the Deep"-Adele "After the
Storm"-Kali Uchis
"Save Your Tears"-The Weeknd "I'm
Still in Love With You"-Al Green
"Sıradan İnsanlar-" John Legend
"Love in the Dark"-Jessie Reyez
"You've Got the Love"-Florence+ the Machine "Woman"-Doja
Cat
"Make You Feel My Love"-Adele
"I Want To Know What Love Is"-Foreigner "Earned It"-
The Weeknd
"It's All Coming Back To Me Now"-Celine Dion "A
Sunday Kind of Love"-Etta James
"Love on the Brain"-Rihanna "By
Your Side"-Sade
"Leave the Door Open"-Bruno Mars, Anderson Paak & Silk Sonic "A
Thousand Years"-Christina Perri

Bu kitap tüm kitap camiasına adanmıştır.

Geçtiğimiz altı ay boyunca bana ulaşan herkese ve herkese.

Devam etmemi sağlayan hepinize.

En karanlık saatlerimde yanımda olduğunuz için teşekkür ederim.

Umarım her biriniz sizi ne kadar takdir ettiğimi biliyorsunuzdur.

Başka bir kitapta da söylediğim gibi, herkesin bir ev sahibi takıma ihtiyacı vardır.

Benim takımım olduğunuz için teşekkür ederim.

PROLOGUE

Jacob

"Evleniyor mu lan?" Kelimeler niyet ettiğimden daha sert çıkıyor ve ağızımdan dişlerimi sıkarak çıkıyor. Bir elim telefonu sıkıca kavrarken, diğer elimde parçalara ayırmak istediğim nişan partisi davetiyesi var. *Whitney Monroe* ve *Parker Anderson* isimlerinin altın harflerle yazıldığını görmek beni öfkeliyor. Yumruğumu sıkıyorum ve masama doğru fırlatmadan önce bembeyaz kâğıda zarar veriyorum. Kelimelerin görüntüsüne bir saniye daha dayanamıyorum.

"Aileleriyle birlikte."

Whitney'nin ailesi. *Benim* ailem. Onun evlenmesini izleme düşüncesi içime bir hüznün dalgası gönderiyor. Ardından bir öfke dalgası. Sonra da pişmanlık.

Nasıl evlenebilir ki?

"Ciddi biriyle çıkmadığını söylemiştin."

Küçük kardeşim Trey, "Emin olmadığımı ama bu adamla ilişkisinin ciddi *görünmediğini* söyledim," diye düzeltiyor.

"Sana ona göz kulak olmanı söylemiştim. Bunun bilmek isteyeceğim bir şey olduğunu düşünmüyor musun? Parmağında lanet olası bir yüzük olmadan önce?"

Küçük ofisimde volta atıyor, kattaki tüm doktorları ayıran ince duvarlar arasında sesimi alçaltmak için elimden geleni yapıyorum. "Benden onu güvende tutmamı

istedin," diye karşılık veriyor. "Horozun onu engellemesi ya da flört hayatına

karışması gibi bir şey söylemedin. Benim de kendime ait bir hayatım var, biliyorsun. Hem ne fark eder ki? *Ondan* ayrılmışsın. Yani, sen de bu inanca

katılıyorsun.

"Eğer sen ona sahip olamazsan, kimse olamaz."

Aynen öyle. Şu anki ilişki durumumuz ne olursa olsun Whitney Monroe bana aitti. Bu adamın kim olduğunu bilmiyorum ama o koridorda onunla yürümesine imkan yok.

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum." Ona gerçeği söylemeye karar verdim çünkü Trey'e her şeyi anlattım. En yakın arkadaşımın kızıyla yaşadığım iki yıllık yoğun ilişkiyi bile. İlişkiyi bitirdiğimde kızın kalbi kırılmıştı ve ben de pişmanlık içindeydim, kendimden nefret ediyordum ve işlerin bu kadar ileri gitmesine izin verdiğim için kendime öfke duyuyordum. İlişkimizi zalimlik olsun diye ya da onu sevmediğim için bitirmemiştim, bir geleceğimiz olmadığını hissettiğim için bitirmiştım. Ben sadece ailesinin en iyi arkadaşı değil, aynı zamanda vaftiz babasıydım; bu da hayattaki her kurala göre onun bana yasak olması gerektiği anlamına geliyordu. Doğduğu gün ve tüm dönüm noktalarında, tüm doğum günlerinde yanındaydım ve hatta araba kullanmayı öğretmesine bile yardım etmişim. Babası, çocuklardan herhangi biri ona zarar verirse ne olacağı konusunda tehdit ederken ben de oradaydım.

Ona sevişmeyi de öğretmiş olmam ve sonunda onu o çocukların hepsinden çok daha fazla incitmiş olmamdaki ironi de gözümünden kaçmadı.

Her şey çok hızlı oldu. On sekiz yaşına girdiği yaz, bir şekilde on sekiz yıldır tanıdığım kızın gözlerimin önünde bir kadın haline gelmesiyle aklımı kaybettiğim yaza denk geldi. Birdenbire tüm dikkatimi çeken bir kadın oldu ve kendimizi ellerimizi birbirimizden uzak tutamaz ve herkesin arkasından gizlice dolaşırken bulduk. Ofisimde, arabamda, hafta sonları evimde, ailesinin habersiz uğrama ihtimali yoktu ve *uğrarlarsa*, her zaman acil durum planlarımız ve neredeyse Kaliforniya Eyaletindeki tüm Four Seasons Otellerimiz vardı.

Dürüst olmak gerekirse kimse nasıl fark etmedi bilmiyorum.

İlişkimiz yoğundu, birbirimize karşı yakıcı bir saplantının sınırındaydık. Belki de hiç kimseye karşı böyle hissetmemiştim. Onu düşünerek uyandım. Eğer yatakta yanımda kıvrılmış değilse, aklımda o varken uyuyordum. Ondan birkaç saatten fazla uzak kalırsam, ellerim ona dokunma ihtiyacıyla kaşınıyordu. Ağzım onu öpmek, teninin ya da bacaklarının arasındaki ıslak etin tadına bakmak için yanıp tutuşuyordu. Ona aşık olmuşum. Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde aşıkım ve bu beni sert ve hızlı bir şekilde vurdu.

Bir kez nişanlanmış ve büyük günden birkaç hafta önce ayrılmıştım, bu noktada bir daha kimseyle ciddi bir ilişki kurmamaya yemin ettim ve otuzlu yaşlarım boyunca bir dizi kaçamak ve kısa süreli ilişki yaşadım.

Yasal yaştaki Whitney Monroe'ya girin.

Yıllardır bana deli gibi aşık olduğunu, on sekiz yaşına gireceği anı ve belki duygularına karşılık vermemi beklediğini öğrenmiştim. *"Ya da en azından bir gecelik seks."*

Bekâretini aldığım o bir gecelik seks, neredeyse her gece ve bazı günler olana kadar başka bir geceye ve başka bir geceye dönüştü. Hafta sonları. Ailesine arkadaşlarıyla gittiğini söylediği gizli tatiller. Gecenin bir yarısı gizlice dışarı çıkıyorduk *çünkü o sırada hala evde yaşıyordu*, böylece arabamda sevişebiliyorduk.

Etrafta gizlice dolaşmak eğlenceliydi ve yasak olanın heyecanı ikimizin de daha fazlası için geri gelmesini sağladı ama bundan daha fazlası oldu.

Seni seviyorum'lar ve birlikte geleceğe dair konuşmalar vardı. Tekilayla sarhoş olduğumuz geceler ve birbirimize bağlılık yeminlerimizi fısıldadığımız geceler vardı. İki yıldır birlikteydik ve ailesi hala bilmiyordu. Sadece okulda aile yapımıza aşina olmayan arkadaşlarına ve öğrendiğinde neredeyse çıldıracak olan kuzeni Chloe'ye söylemişti. Bunun tek nedeni de Trey'in yastık sohbetleri sırasında yanlışlıkla ağzından kaçırıp ona söylemesiydi.

Onunla bu yolda o kadar ileri gitmişim ki, bunu en iyi arkadaşlarıma nasıl açıklayacağımı bilemiyordum. *Onlara söylemeden işlerin bu kadar uzamasına nasıl izin verebilmişim? İşlerin bu kadar ileri gitmesine nasıl izin verdim? Sahip olamayacağımı bildiğim tek kişiye aşık olmama nasıl izin verdim? İstemem gerektiğini?*

Yapabilecekleri en kötü şeyin ne olduğunu merak ederek haftalarca ileri geri gittim. Onu görmemi yasaklayabilirlerdi. Ama Whitney beni dinlemezdi ve birdenbire ailelerinde benim neden olduğum onarılamaz bir çatlak oluşurdu. Rahatsız edici tatiller ve aile toplantıları, hararetli tartışmalar ve bir aileyi bölebilecek kadar yoğun bir gerilim. Tüm bunların yanı sıra en iyi arkadaşlarımı da kaybedecektim.

Sınır Tanımayan Doktorlar'ın bana başka bir ekipte, bu kez Meksika'da COVID-19'a yardım etmem için ihtiyaç duyması üzerine Whitney ile aramızda bir konuşma yapma zamanının geldiğine karar verdim. Ona ayrılacağımı ve bunu ilişkimizin bitiş noktası olarak kullanmanın en iyisi olacağını söylediğimde yüzündeki ifade hala aklımdan çıkmıyor.

Üç yıl önce:

"Seninle gelemem...?" Kahverengi gözleri dökülmemiş yaşlarla dolup taşıyor, ona bir bavul hazırlamasını söylemediğimi fark ediyor. "Doktorların ailelerini öylece bırakıp gitmeleri mi gerekiyor?"

"Teknik olarak evet. Eğer ilk kez geliyorsanız, ailenizi getirmenize izin verilmiyor." Bu kısmı atlamış olmayı dileyerek irkildim, çünkü onun da buna karşı bir cevabı olacağını biliyordum.

Kaşları çatılıyor ve kafasında dönen çarkları görebiliyorum. "Ama bu senin ilk seferin değil. Yıllar önce Meksika'da o hastaneyi açmıştın..." Alt dudağını ısıtıyor ve normal şartlar altında bu görüntü ağzımı bacaklarının arasına götürürdü. "JP, on sekiz ay ya da muhtemelen daha uzun süre sensiz kalmak istemiyorum." Kollarını kavuşturdu ve dudaklarını büktü; bu, birçok kez maruz kaldığım ve her seferinde ona istediğini vermemle sonuçlanan bir bakıştı. Bana yıllardır taktığı lakap olan "JP" demesi beni ürkütüyor. Bu ilişkiye ilk başladığımızda bana böyle seslenmeyi bırakmış, ilişkimizin dinamiğini değiştirmek için bana ilk adımla seslenmeyi tercih etmişti. Bana sadece kendini çok savunmasız hissettiği zamanlarda ya da yatakta baba sapkınlığına kapıldığımız anlarda böyle sesleniyordu.

"Whitney, tatlım, önünde ne yapmak istediğine karar vermen gereken bir okul ve koca bir hayat var. Ayrıca, benimle Meksika'da olmayı nasıl açıklayacaksın? Sence ailen dünya böyle bir kaos içindeyken senin başka bir ülkeye gitmeni ister mi? Neyin içine girdiğimi bile bilmiyorum."

"Önümüzdeki dönem dersler zaten sanal olacak. Ama biraz izin de alabilirim. Seninle birlikte olursam ailem için sorun olmaz. Benimle ilgileneceğini biliyorlar ve belki de bu onlara bizden bahsetmemiz için gereken işarettir. Yani, bunu neredeyse iki yıldır saklıyoruz. Belki de bilmelerinin zamanı gelmiştir?" Kullanacağını bildiğim karşı argümanları sıraladı. Mükemmel bir dünyada mantıklı olanları. Ama bizim dünyamız mükemmel değildi. Dağınıktı ve ilişkimizin duyulmasından hoşnut olmayacak pek çok başka oyuncuyla iç içeydi.

En iyi iki arkadaşıma, kızlarına sıırıslam aşık olduğumu ve iki yıldır düzenli olarak onunla yattığımı söyleme fikri tüylerimi diken diken ediyor.

Kevin ve Michelle Monroe üniversite birinci sınıftan beri en iyi arkadaşlarım. İlk yıl Kevin ile oda arkadaşydık ve Michelle de koridorun karşısında oturuyordu. Kevin ve Michelle için ilk görüşte aşktı ve

Çok geçmeden üçümüz birbirimizden ayrılamaz olduk. Hatta bir süre onun oda arkadaşıyla da çıktım ve dördümüzü de sinir bozucu birer bağımlı pislik haline getirdim. Düşünlerinde sağdıç, Whitney ve ağabeyi Mason'ın vaftiz babası olmuş ve şimdiye kadar hayatlarındaki her unutulmaz randevunun bir parçası olmuştum.

Bunu onlara nasıl söyleyecektim? Kan bağımlı olanlar dışında hayatımdaki en önemli iki insanı, neredeyse yirmi yıldır sahip olduğum iki değişmezi kaybedecektim.

Ama bunun karşılığında Whitney'i kaybediyordum ve bunu da sevmiyordum.

"Whitney..." Derin bir nefes alıyorum ve o kelimeleri söylemeye hazırlanıyorum.

şüphesiz kalbini kıracaktı. "Bu iyi bir fikir değil." "Ne iyi değil?"

"Hiçbiri. Meksika'ya gelmen. Ailene söylemen. Bu onları mahvedecek Whitney. Onlarla olan ilişkini. Benim onlarla olan ilişkimi."

"Ama... benimle olan ilişkin ne olacak?" Daha önce dökülmemiş gözyaşları şimdi tüm hızıyla yanaklarından aşağı süzülüyordu. Kalbi, gözyaşı kanallarına ne olmak üzere olduğunu açıkça bildiriyordu. Derin bir nefes alıyor ve tekrar açmadan önce gözlerini kapatıyor. "Benden ayrılıyor musun?"

Onunla birlikte olamayacağım düşüncesi kalbimi acıyla çarptırıyor. Tanıdığım en harika, en zeki, en nazik, en inanılmaz derecede muhteşem kadınla birlikte olamamak. Güçlü ol Jacob. Buna ihtiyacı var. O daha genç ve hayatı deneyimlemeye ihtiyacı var. "Bunun nasıl yürüyeceğini anlamıyorum Whitney." Sözlerim sessiz ve yumuşak. Onunla sevişirken kullandığım tonda. Yutkunuyorum. "Hiç bu kadar ileri gitmememiz gerekiyordu... Ben... biz..."

"Bana aşık olmaman mı gerekiyordu? Bununla nereye varmak istiyordun?" diyor, sesi daha önce olduğundan daha sert ve ısırgan. "Yoksa tüm bunlar senin için sadece bir oyun muydu?" Öfkesinin altında saklamaya çalıştığı acıyı görebiliyorum ama bunun gerçek olmadığını düşünmesine izin vermeyeceğim.

"Bu asla bir oyun değildi ve sen de bunu biliyorsun. Bazen ne kadar çok istersek isteyelim işler yolunda gitmez." En basit haliyle, bu işin özü bu. Birlikte olmak istiyoruz ama bu o kadar basit değil. Hayatımız o kadar basit değil.

Ayağa kalkıyor, kollarını kendine sarıyor. "Bu konuda hiç söz hakkım yok mu? Dünyada hiçbir şeyi umursamadan bu konuda kararını verdin.

duygularım hakkında? Dur tahmin edeyim, 'büyüdüğümde anlayacağım' mı?" Düşünse de düşünmese de söylediklerinde gerçeklik payı olduğuna inansam da sesinden alaycılık damlıyor.

"Bence zaman ve biraz dünya tecrübesi sana biraz bakış açısı kazandıracak, bebeğim." Sözcük ağzımdan kaçıyor ve dudaklarımdan dökülen tek sözcükle yüzündeki öfkenin azaldığını görünce kendimi azarlıyorum.

"Bunu istemezsin." Kollarıma doğru ilerliyor ve kendi kollarını bana doluyor. "Beni sevdiğini biliyorum."

"Seviyorum," diyorum ona dürüstçe. Yaşadığımız onca şeyden sonra ona yalan söyleyecek değildim ve bunun benim için de zor olmayacağını düşünmesine izin verecek değildim. "Seni seviyorum. Ama bazen sevgi yeterli değildir. Bazen birini sevmek, onun gitmesine izin vermek anlamına gelir."

"Ben buna inanmıyorum." Beni daha sıkı sıkıyor ve gözyaşlarını gömleğime siliyor. Omuzları titremeye başladığında sırtını ovuyorum. "Lütfen gitmeme izin verme." Sesi titriyor ve keşke acısını dindirebilsem diyorum. "Bunu sensiz yapamam. Sana ihtiyacım var."

Sözleri göğsümde acı dolu bir gümbürtüye neden oluyor çünkü şu anda ben de onsuz nasıl ilerleyeceğimi bilmiyorum. Ama ikimizden biri güçlü olmak zorunda. "Lütfen bunu yapma," diye yalvarıyorum, eğer bunu durdurmazsam beni mahvedecek güce sahip olduğunu biliyorum.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor. "Lütfen." Burnunu çekiyor.

Çenemi başının üstüne koyuyorum ve aramızdaki her şeyin bittiği düşüncesiyle kendi gözyaşlarımı uzak tutmaya çalışıyorum. "Özür dilerim."

"Bunun bir son olduğuna inanamıyorum." "Ben de inanamıyorum."

Trey'e birkaç dakikadır hiçbir şey söylemediğimin farkındayım, çünkü son üç yıldır kaçınmaya çalıştığım hafıza şeridindeki yolculuk tüm gücüyle üzerime geliyor. Boğazımı temizliyorum ve kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıkıyor.

"İki gün içinde evde olacağım."

CHAPTER ONE

Jacob

"Burada olduğuna inanamıyorum," diyor Trey, LAX havaalanındaki karşılama kuyruğunda kamyonetinden inerken. "Üç yıldır eve gelmedin."

"Pek çok insan üç yıldır hiçbir şey yapmadı," diye hatırlatıyorum ona. 2022'nin sonuna yaklaşıyorduk ve nihayet her şey biraz normale dönmeye başlamıştı. Ama yıllarca sadece aynı şehirde değil, aynı mahallede yaşadktan sonra kardeşimi neredeyse üç yıldır görmemiş olmam delilikti. Zaman ona iyi gelmişti, odalarından birini spor salonuna dönüştürdükten sonra biraz daha kaslanmıştı ve Zoom aramalarını koşu bandından yapıyordu. Muhtemelen çok fazla kadın ona hiçbir ciddi yetişkin erkeğin sarı saçlı olamayacağını söyledikten sonra koyu kahverengi saçlarıyla en az on kilo daha hafif görünüyordu. Aramızdaki dört yıllık yaş farkına rağmen şimdi birbirimize her zamankinden daha çok benziyorduk. Ben sadece birkaç santim daha uzundum ve Meksika'da geçirdiğim zaman ve onun içeride bilgisayar ekranına bakarak geçirdiği zaman nedeniyle şimdi çok daha bronzum.

"Eve nasıl bu kadar çabuk dönebildin? Sınır Tanımayan Doktorlar artık istediğin gibi gelip gitmene izin mi veriyor?" diyor bavullarımı kamyonetinin arkasına yüklerken. "Hey, boyaya dikkat et. Daha yeni detaylandırıdım." Range Rover'ının bagajına koymadan önce bavulu tampona *doğru zorlukla* sürüklediğim yeri işaret ediyor.

Küçük kardeşimin kamyonuyla ilgili nevrozlarını görmezden geliyorum ve sorusunu yanıtlıyorum. "Zorunlu on sekiz ayım doldu, sadece yardım etmek için kaldım. Hâlâ yapılması gereken çok iş var. Ayrıca..." Arabaya binerken omuz silktim. "Burada olmak için bir nedenim yoktu."

"Sadece ailen."

Gözlerimi deviriyorum. "Tamam anne. Hepiniz büyüdünüz. Ben bekârım ve çocuğum yok. Dünyanın şu anki durumu göz önüne alındığında, sanırım birkaç tatilde yokluğumu affedebilirsiniz." Homurdanıyorum, kendimi şimdiden annemden alacağım suçluluk duygusuna hazırlıyorum, eminim.

"Annemin nasıl olduğunu bilirsin, özellikle de babam öldükten sonra. Hepimizin burada olmasından hoşlanıyor. Nedenini anlayamasam da evde olduğun için çok heyecanlı. En sevdiği çocuğu ortalıkta yokmuş gibi değil."

"Kendine en sevdiğinin sen olduğunu söylemeye devam et." Sonunda uygun uzunlukta tıraş etmeye fırsat bulduğum sakalımı kaşıdım. Meksika'dayken biraz uzamasına izin vermiş, haftalarca uzamasına izin verdikten sonra kesmiştim. Şimdi eskiden sahip olduğum kirli sakallara geri döndüğüm için, yüzüm fazladan kıllar olmadan çok garip hissediyor.

Gün ortası LAX trafiğinde henüz hareket etmediğimiz için pencereden dışarı bakıyorum ve bir kadınla erkeğin ilk kez bir araya geldiğini fark ediyorum. Kadın bavulunu bırakıp adamın kollarına atılıyor, bacaklarını adamın beline doluyor ve omuzlarının aşağı yukarı hareket ettiğini fark ediyorum ve ağlıyor mu diye merak ediyorum. Geri çekiliyor ve sonra dudakları birleşiyor ve kalbim Whitney ile benzer bir kavuşma yaşayacağım düşüncesiyle göğsümde çarpmaya başlıyor.

Nişanlanmış amına koyayım. Ellerimi yumruk haline getirdim. Bu nasıl oldu? Kev ve Miche ne düşünüyor? Kendi kendime düşünüyorum.

"Yani, odadaki fili görmezden mi geliyoruz?" Cevap vermiyorum çünkü açıkçası seyahat etmekten yoruldum ve Trey'in amansız sorularıyla uğraşmak istemiyorum. "Evde olmanızın tek nedeni Whitney'in evlenmesi konusunda kafanızın karışmış olması mı? Aptalca bir şey yapmayacaksın, değil mi? Chloe'yi aradım ve Whitney'nin heyecanlı olduğunu söyledi."

Kaşımı kaldırıyorum, bunun üzerimdeki baskıyı şimdilik atmanın kesin bir yolu olduğunu biliyorum. "Hâlâ Chloe'yle konuştuğunu bilmiyordum." Whitney'nin büyük kuzeni ve benim kardeşim olan Chloe Monroe'nun ilişkisi de Whitney ve benimki kadar karmaşıktı. Tabii ki aralarında sadece dokuz yaş fark varken benim ve Whitney'nin yirmi yıldan fazla yaş farkı olması kimse için büyük bir sorun değildi. *Kimsenin ebeveyn figürü olmadığından bahsetmiyorum bile, bu da yardımcı oluyor.* Michelle ve Kevin'ın tatil partilerinden birinde tanışmışlar ve sonraki bir buçuk yılı herhangi bir etiket olmadan sevişerek geçirmişlerdi.

Chloe'nin "biz neyiz?" sorusuna o zamanki sikik erkek kardeşim bir cevap veremedi.

Yani, tipik bir şekilde, Chloe hayatına devam etmişti ve şimdi görünüşe bakılırsa, her ne kadar aştığını iddia etse de, hala onun için yanıp tutuşuyor. *Zaman kadar eski bir hikaye.*

"Arada sırada konuşuyoruz ama dün telefonda Whitney'le ilgili olarak sahiplenici bir tavır takındığında onu aradım ve hâlâ konuşup konuşmadığınızı ve bana söylemediğinizi öğrenmek istedim."

"Ona benimle konuştuğunu mu söyledin?" Whitney'e onu sorduğumun şimdiye kadar kesinlikle geri döndüğünü bilerek inliyorum.

"Hayır, sikik," diyor son havaalanı trafiğini de atlattıktan sonra otoyola girerken. "Soğukkanlılığımı korudum. Sana söylediğim şeyin aynısını söyledim. O kadar ciddi olduğunu fark etmemiştim. Görünüşe göre kimse fark etmemiş ve teklif eden adam Whitney de dahil olmak üzere herkesi şok etmiş." Bakışlarının yüz ifademi okumaya çalıştığını hissediyorum ama bu haberden etkilenmemiş gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum. "Düşüncelerini duyabiliyorum kardeşim, o *mutlu*. Seni unutmaması bir yılını aldı."

"Ve sonra bir şekilde biriyle tanıştı ve iki yıl sonra nişanlandı?" Birinin ona dokunduğunu düşündükçe öfkem yeniden kabarıyor. Onu öpmek. *Hay sikeyim*. Burnumun kenarını çimdikliyorum, yaklaştığını hissettiğim baş ağrısını uzaklaştırmaya çalışıyorum ve uçakta iki buzlu viski içmemiş olmayı diliyorum. "Onun mutlu olduğunu *kendim* görmeliyim."

Pencereden dışarı bakarken düşüncelerim bir yıldan biraz fazla bir süre uzak kaldıktan sonra eve döndüğüm son zamana kayıyor. Whitney'i on sekiz yaşına bastığından beri ilk kez görüyordum ve onu ilk kez bir kadın olarak görmüştüm.

Beş yıl önce:

Annemi görmek için uğradıktan sonra akşam yemeği için doğruca Kevin ve Michelle'lere gittim. Michelle tanıdığım en iyi aşçıydı ve ne zaman dönsem en sevdiğim yemeklerden birini hazırlardı. Kapıyı bile çalmadan eve girdim ve lazanya kokusuyla karşılaştım. Hay sikeyim. Evet.

"Aman Tanrım, aman Tanrım!" Michelle merdivenlerden koşarak indi ve beni yakalayıp kollarıyla sıkıca sardı. "Seni çok özledik! Nasılsın? Kilo vermişsin." Kolumu çimdikledi. "Yeterince yemiyor muydun? Bir dahaki sefere daha fazla yemek göndereceğim. Yine de iyi görünüyorsun!"

Bu saç hariç. Saçını kestirmen lazım." Sorularını ve yorumlarını gerçek Michelle Monroe tarzında dakikada bir mil hızla sıralarken saçımı çekiyor. "KEVIN!" diye bağırıyor ve gözlüklerini sarı saçlarına doğru itiyor. "Mason ve Whitney henüz gelmediler ama birazdan evde olurlar" diye bilgi verdi.

"Mason eve mi geliyor?" En büyük çocukları Mason UCLA'da son dönemini geçiriyordu ve sosyal medyadan gördüğüm kadarıyla ve haftanın kaçırılan bir dönemi ile ilgili birkaç panik mesajından daha fazlasıyla, onun payına düşenden daha fazla eğlendiğini biliyorum, bu yüzden üniversitedeki son hafta sonlarından birini sadece beni görmek için eve gelmek için kaçırmasına şaşırdım. "Tabii ki.

Sanırım sadece bu gece için ve sabah geri d ö n e c e k. Whitney mezuniyet provasında ama yakında evde olur." Eve şimdi gelmeyi seçmemin nedenlerinden biri de buydu, çünkü vaftiz çocuklarımanın ikisi de üniversiteden ve liseden mezun oluyordu ve ben

ikisini de hayatta kaçırmazdım.

"Annenin evinden bir saat önce ayrıldın. Ne, buraya yürüyerek mi geldin?" Kevin bodrumdaki mağarasından merdivenleri çıkarken söylüyor bunu. Michelle'in hiç yaşlanmamış gibi görünmesine rağmen Kevin'in onu her gördüğümde daha yaşlı görünmesi çılgınca. "Bunun için Whitney Monroe'ya teşekkür edebilirsin." Saçlarını boyatmaya başlamasıyla ilgili bir şaka yaptığımda bana şöyle dediğini hatırlıyorum. "Saçımdaki beyazların her biri bir kızım olmasından kaynaklanıyor."

"Önce evde durdum, bana bir şans ver." Beni kucaklamak için kendine çekerken kıkırdıyorum.

"Bunca zaman sonra hâlâ sana benden daha çok bağlanıyor." Michelle gözlerini deviriyor ve beni en iyi arkadaşımın baş başa bırakarak mutfığa doğru yürüyor.

Ben geldikten yaklaşık bir saat sonra ön kapının açıldığını ve antrenin parke zemininde topuklu ayakkabıların sesini duydum. Whitney'nin girişine hazırlanarak gülümsüyorum ve ona sarılmak için ayağa kalkıyorum.

"Garaj yolundaki arabayı nerede olsa tanırım," diye tanıdık bir ses duyuyorum ve sonra odaya giriyor.

Yani, sanırım bu Whitney.

Gözlerim açılıyor ve bir an için bunun Whitney'nin bir arkadaşı olup olmadığını merak ediyorum çünkü sesin aksine, bu yüz ve vücut tanıdık değil. "JP!!!" diye bağırıyor ve kollarıma girmesi bir saniyeden az sürüyor. "Burada olduğuna inanamıyorum! Seni çok özledim!"

Kevin ve Michelle'in o anda odada olmamasına seviniyorum çünkü şu anda bana sarılmış olan bu kadının vaftiz kızım olması karşısında yaşadığım mutlak şaşkınlığı gizleyemiyorum. Geri çekiliyorum ve ne diyeceğimi şaşırtıyorum. Diş telleri gitmiş, geriye göz kamaştırıcı beyazlıkta dişler kalmıştı. Eskiden düz tuttuğu çilek sarısı saçları, koyu maun rengi tatlı dalgalar halinde omuzlarına dökülen hacimle doluydu. Beli inceydi ama kalçaları dolgundu ve omuzlarının hemen altında bir kadında gördüğüm en diri, dolgun göğüsler vardı. Sanki yanmışım gibi ellerimi omzundan indirerek bir adım geri çekildim. Belki de yanmıştım; Whitney'e bu şekilde baktığım için cehennemde olmalıydım. Göğüslerini ya da kalçalarının eğimini fark ettiğim ya da arkadan nasıl görüldüğünü hayal ettiğim için.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Başını yana eğdi ve eğer daha iyisini bilmeseydim, şu anda tam olarak ne düşündüğümü ve neden ona tam ve mutlak bir şok ve belki de... entrika bakışıyla baktığımı bildiğini söyleyebilirdim.

"Sen... çok büyümüş görünüyorsun." Daha anlamlı bir şey söylemek için elimden geleni yapıyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. Başka kelimeler bulmakta zorlanıyorum: Göğsünü işaret ederken "Bunlar da nereden çıktı?" diyorum.

Alt dudağını ısırtıyor ve binlerce kez gördüğüme emin olduğum bir şekilde burnunu kıvrıyor ama bu sefer kanım damarlarımda ısınmaya başlıyor. Isınıyor... ve güneye doğru akıyor. LANET OLSUN. "Bir yıl içinde çok şey olabilir." Bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırmadan önce bir iç çekti. "Yani, artık on sekiz yaşındayım." Arkasını dönüp annesini çağırmadan önce bana göz kırptıyor, gerçekten göz kırptıyor ve beni sadece saf seksle eşleştirebileceğim bir kokuyla baş başa bırakıyor.

Kevin, Michelle, Mason ve eskiden vaftiz kızım olan masum kızla birlikte acı verici derecede garip bir akşam yemeğinde oturduğumu hatırladıkça sikimin kalkmasını engellemek için elimden geleni yaparak koltuğumda kayıyorum. Yaptığı her hareketin, her konuşmasının, o parlak kahverengi gözlerin yemek masasının karşısında benimkileri her bulmasının aşırı farkındaydım.

Trey nefesinin altından, "Bu tam bir rezalet olacak," diye mırıldanarak tüm hayatımı mahvetmeye karar verdiğim o geceye dair düşüncelerimi dağıtıyor. "Önce seni eve götüreyim mi? Yoksa anneme mi gidiyoruz?"

CHAPTER TWO

Whitney

Ağabeyimden gelen mesaja bakıyorum, Mason kelimelerin başka bir şeye dönüşmesini diliyor. Gerçekten başka bir şeye. Bir zamanlar en sevdiğim ve duymak için sabırsızlandığım kelimelerdi ama şimdi sadece bir kasırganın hayatımı parçalamak üzere olduğu hissini veriyor.

Mason: Annem aradı, Jacob az önce eve gelmiş. Bu akşam küçük bir buluşma için gelmemizi istiyorlar.

Mason: Geleceğini biliyor muydun?

Annemin beni neden aradığını şimdi anlıyorum. Cevap vermedim çünkü onu günde iki telefon görüşmesiyle sınırlandırmak zorunda kaldım çünkü nişanlandığımdan beri her saat başı beni arayıp düğünle ilgili fikirler verme ihtiyacı hissediyor.

Ben: Hiçbir fikrim yok.

Mason: Sanırım iyi haberlerin hızlı yayılıyor.

Ben: Siktir git.

Mason benden dört yaş büyüktü ama yine de oldukça yakındık. Büyürken de şimdi de ona en iyi arkadaşım diyebilirim. Küçükken bile nadiren tartışırdık ve o her zaman güvенеbileceğimi bildiğim tek kişi oldu. Asla yargılayıcı değildi ve fikirlerini sadece istendiğinde söylerdi. Aşırı korumacı olmadan

Zorba ve bir cesedi gömmek için yardıma ihtiyacım olduğunda arayacağım tek kişiydi.

Bu gece bu iyiliği istemek zorunda kalabilirim.

Jacob ilişkimizi bitirip Meksika'ya gittiğinde, içimde tutmak için elimden geleni yaptım ama iki hafta sonra, bir gece kendimi kaybettim ve çok fazla tekila içtikten sonra histerik bir şekilde Mason'ı arayıp her şeyi itiraf ettim.

Cevabı ne oldu? "Biliyordum." Daha sonra dört buçuk saat boyunca ağlamama izin verdi. *Tamam, haftalar.*

İyi, aylar. Her neyse.

Telefonum elimde çalmaya başladı ve bakmadan onun aradığını anladım. Telefona cevap verirken "Gitmiyorum," diyorum. Parker'ın bembeyaz mutfağındaki adaya yaslanıp sınırlarımı yatıştırmak için kendime bir içki hazırlasam mı diye düşünüyorum.

"Yani ondan sonsuza kadar uzak mı duracaksın?"

"Hayır, ama onu nasıl göreceğime kendim karar vereceğim ve bu yalnız ve Parker olmadan olmayacak." Nişanlım şu anda New York'ta bir iş için şehir dışındaydı ve neredeyse bir hafta boyunca dönmeyecekti. Normalde ben de onunla giderdim ama hukuk fakültesindeki ilk yılımdaydım ve bu hafta vizelerim vardı ve nişanlımla ülkenin bir ucundan diğer ucuna gitmek beni sınavlarımdan alıkoyacak bir bahane değildi, ayrıca Pazartesi günü teslim etmem gereken bir ödevim vardı.

"Neden? Kendine güvenmiyor musun?" Mason soruyor ve bir yanım ukalalık ettiğini düşünüyor ama mantıklı yanım duyguların hala orada olup olmadığını gerçekten merak ettiğini biliyor. Bu gece onu göreceğim düşüncesi kalp atışlarımı hızlandırmaya devam ediyor mu? Çok fazla çabaladığımı değil, aslında umurumda olmadığını gösteren en seksi elbisemi bulmak için dolabımı karıştırıyor olmasaydım. *Aşkın zıttı nefret değil, kayıtsızlıktır. Sevginin zıttı nefret değil, kayıtsızlıktır.* Kendi kendime ilahi söylemeye başladım.

Belli ki bu soruların hepsinin cevabı hayır.

"Ondan değil, sadece... garip olacak." Benden ayrıldığı gün evinden ayrıldığımdan beri onu görmemiş ya da konuşmamıştım. Ertesi gün Meksika'ya gitmişti ve üç yıldır ilk kez eve geliyordu. Ayrıldıktan sonraki ilk ay boyunca içkiyi fazla kaçırdığımda ona birkaç kez mesaj atmış ve daha da fazla aramıştım ama hiç cevap vermemişti. "Bu adil. Gerçekten Parker'la aranızdakileri duyduğu için mi burada olduğunu düşünüyorsun?" Söylemesi zor. Bir ay önce nişanlandım

ve

Nişan partisi davetiyeleri bu hafta başında dağıtıldı. Ama ailemin ona söylemek için davetiyeyi alana kadar beklemiş olması mümkün değil. Nişanlandığım gece onu aramamış olsalardı çok şaşırırdım. Babam ve JP birbirlerine kelimenin tam anlamıyla her şeyi anlattılar. Aralarındaki arkadaşlık bunca yıl sonra bile çok tatlı.

"Bir yanım evet diyor ama gerçekten annemle babamın ona daha önce söylemediğini mi düşünüyorsun? Eğer öyle olsaydı, bir ay önce eve dönmez miydi?" Artık sosyal medyada olmadığını biliyorum, ayrıldıktan yaklaşık iki ay sonra her şeyi sildiği günü hatırlıyorum. Ondan sonra daha da kötüleştim. Onunla az da olsa bir bağlantım olması hoşuma gidiyordu ve o bunu hiçbir sebep göstermeden ya da uyardıktan kesti. Bir gün Facebook ve Instagram'ı vardı, ertesi gün ikisi de yoktu. Bu noktada onu neredeyse her saat takip ediyordum, bu yüzden sanırım bana bir iyilik yapmıştı ama ondan tamamen kopmak çok acı vericiydi. Öğrendiğim tek şey annemle babamın onunla konuştuklarından bahsetmeleriydi ve ne zaman onun adı geçse sorgulamaktan çıldırmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Belki de en iyisi yara bandını yırtıp atman. Annem ve babam etraftayken ve başka kimleri davet ettilerse gerçekten ne olabilir ki? Muhtemelen mahallenin yarısı. Garip etkileşimlerden ya da konuşmalardan korunmuş olursun," diyor ve ben de mutfaktan çıkıp merdivenlerden nişanlımla paylaştığım yatak odasına doğru ilerliyorum. Parker benden sekiz yaş büyüktü ve aramızdaki yaş farkını hissettiğim zamanlar kesinlikle oluyordu. Kendi evi olması, borsaya yatırım yapması ve IRA ile 401k arasındaki farkı bilmesi gibi. (Sanırım ikisine de sahip.) Hayatının çok daha farklı bir evresindeydi ama bana hiçbir zaman çok daha gençmişim gibi davrandığını hissetmedim. Yaş farkı olan ilişkilerde bazen çabalamadan da olsa bir küçümseme havası olabilir ve ben Parker'da bunu hiç hissetmedim.

Bana yaşlandığımda neden birlikte olamayacağımızı anlayacağımı söyleyen Jacob'ın aksine.

Sanki aşk on dokuz yaşında anlamadığım bir şeymiş gibi.

Bu gece ne giysen diye dolabıma bakarken, Jacob Price'ı bu gece, kollarına atılıp bizi kırmaması için yalvardığımdan beri ilk kez göreceğimi bilerek bu düşünceleri kafamdan kovuyorum. *Beni kırmaması için.* Aşağılanma duygusu milyonuncu kez üzerime çöküyor.

"Tamam. Ama yanımdan ayrılmasan iyi edersin, Mase, ciddiym." Jacob'ın Mason'ın ilişkimizden haberdar olduğunu bilip bilmediğinden emin değilim ama Mason'ın Jacob'ın varlığı ve niyetleri konusunda biraz daha az kibar olabileceğini biliyorum, özellikle de birkaç içkiden sonra.

"Seni anladım. Annem sekiz gibi orada olmanı söyledi."

Tam duştan çıkıyordum ki kapı zilim sanki biri defalarca basmış gibi durmadan çalmaya başlıyor. "Ne oluyor lan?" Tanrı aşkına kim evime habersiz geliyor ve acil bir durum varmış gibi zilimi çalıyor diye merak ederek bağıriyorum. Telefonuma bakıyorum ve Chloe'den üç cevapsız arama olduğunu görünce gözlerimi deviriyorum. Kapıyı açmadan önce üzerimdeki havluyu sıkıca sararak hızla merdivenlerden iniyorum. "Ciddi misin?"

"Tanrım, duymuyor musun?" Chloe bir elinde bir şişe şampanya, diğer kolunun altında deri ceketi ve debriyajıyla içeri giriyor.

Omuz hizasındaki sarı saçları yataktan yeni kalkmış gibi seksi bir görünüme sahipti ve her zamanki gibi kirpikleri ve parlak kırmızı rujuyla eksiksiz bir makyaj yapmıştı. İki parçadan oluşan siyah kısa kollu bir üst ve dizlerinin hemen altına kadar inen siyah bir etek giymiş, ayak bileğini saran açık burunlu Givenchy topuklu ayakkabılarını tercih etmişti. Bu da bana Mason'la daha sonra şehre inmeye çalışacaklarını düşündürüyor. *Ben de varım. Jacob'ın etrafında ne kadar az olursam o kadar iyi.*

"Duştaydım ve bana geleceğini söylemedin." Gözlerimi kısıyorum ve o mutfığa doğru ilerlerken kapıyı arkasından kapatıyorum. "Bana bir bardak doldur, gidip sütyen ve iç çamaşırı giyeceğim," diyorum merdivenleri koşarak çıkarken. Saçımı havludan çıkarmadan önce bir çift beyaz külot ve ona uygun askısız dantel bir sütyen giyiyorum. Saçlarıma doğal plaj dalgaları vermek için dağıtmadan önce biraz kurumasını beklemeyi planlıyorum, bu yüzden saçlarımı ayırıyorum ve omuzlarımin etrafına düşmesine izin veriyorum.

Saçlarım beni son gördüğünden daha uzun. Acaba fark edecek mi? Aklıma sinsice bir düşünce geliyor ve onu beynimden atmak için elimden geleni yaparak silkeliyorum.

Hayır. Nefesimi bırakıyorum. Whitney, hayır. Bunu aklından çıkar. Parker'la birliktisin. Mutlusun. O nazik, tatlı ve seninle ilgileniyor. Jacob'ın bozduğunu düzeltti. Bunu yapamazsın.

"The Notebook "un bunu romantikleştirmesine izin verme. Allie hâlâ aldatan biriydi ve nişanlısı daha iyisini hak ediyordu.

"Bunun için biraz sıvı cesarete ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Chloe bana köpüklerle dolu şampanya kadehini uzatıyor ve ben de ailemin evine gittiğimde sarhoş olursam bu durumun daha da kötüleşeceğini bildiğimden hepsini bir dikişte içme isteğime direniyorum. "Gerçekten de JP'den sonsuza kadar kaçabileceğini mi düşündün?"

"Jacob," diye cevap veriyorum düşünmeden. Ona JP diyen tek kişi bendim ve eskiden bu lakap konusunda çok bölgeciydim. *Belli ki hâlâ öyleyim.*

Gözlerini deviriyor. "Evet, bunun senin özel adın olduğunu unutmuşum ama ne demek istediğimi anlıyorsun, Whit. Bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordun. *Evleniyorsun* ve o senin ailenin en iyi arkadaşı."

Gözlerimi kapadım ve bıkkın bir iç geçirdim. "Biliyorum ve bunu bekliyordum. Sanırım bu kadar erken ve Parker şehir dışındayken beklemiyordum."

Bana bir kaşını kaldırıp hınzırca sırıtıyor. "İkinizin arasında bir şey olmasından mı korkuyorsun?"

Gözlerim açıldı. "Hayır!" Çılgılık atıyorum.

"Tamam." Yüzünü buruşturdu. "Ve yalancı." İçkisini komodinin üzerine bırakıp yatağıma atlamadan önce gözlerini birkaç kez kırptırdı.

"Benden ayrıldı."

"İki yıl önce ve o zamandan beri seni görmedi. Belki de bunca zamandır pişmanlık duyuyordu ve şimdi bu hatayı düzeltmek için geri döndü." Sırıtıyor.

"Bu da ne demek oluyor Chloe?" Parker'la nişanlandığımızda bir milyon beyaz kıyafet arasında aldığım beyaz dantel sırtı açık tulumla gömme dolaptan çıkarken ona soruyorum. "Ayrıca, yardımcı olmuyorsun."

"Bu, belki de Parker'ın burada olmamasıyla JP Baba'yla eski düzeninize geri dönme riskiniz olduğu için çok endişelendiğiniz anlamına geliyor." Bardağını dolduruyor ve benimkini de dolduruyor. "Jacob sana bir kez bakacak ve sen gözünü kırpmaya bile fırsat bulamadan o tulumu üzerinden yırtıp atacaktır. Dizlerinin üzerine çöküp son üç yılın berbat geçtiğini, seni özlediğini, sevdiğini ve Michelle Teyze ile Kev Amca'nın canı cehenneme; başka bir adamla evlenirsen lanetleneceğini itiraf edecek.

O değil," diyor dramatik bir şekilde, elini önce kalbinin sonra da alnının üzerine koyarak.

Ağzım açık kaldı çünkü kendime karşı dürüst olsaydım, bu düşünce aklımdan geçmişti. İlle de öyle olmasını istemiyordum ama böyle bir ihtimal olduğunu düşünüyordum. "Çok fazla aşk romanı okuyorsun," diyorum ve Parker'ın geçen yıl doğum günümde bana aldığı Cartier marka saati ve nişan yüzüğümü almak için şifonyerime doğru ilerliyorum.

"İnkâr seziyorum," diye şarkı söylüyor.

Saçımı bitirmek için banyoya girerken onu görmezden geliyorum. Lavabomdaki aynanın önünde durup aynada kendime bakıyorum. Banyoda onun ve onun lavaboları var ve hangisinin hangisi olduğu son derece açık. Saç maşam, tel tokalarım, Q-Tips'lerim, makyaj mendillerim ve yüz yıkayıcımın yanı sıra yıllardır kullandığım Chanel parfümüm de lavabomda sıralanıyor. Fön makinemi fişe takıyorum ve başımı çevirip saçlarımı dağıtmaya başlıyorum. "Seni geri istiyor." Banyomun girişinden gelen sesi duyuyorum ve hemen ters çevirip kuzenime kocaman gözlerle bakıyorum.

"Hayır, istemiyor. Yani... istiyor mu? Kim söyledi bunu? Trey'le konuştun mu? Beni geri istediğini kim söyledi?" Bu düşünceyle kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor ve adrenalın damarlarımda dolaşüyor.

Chloe kapı pervazına yaslandı. "Dedim ki, ya seni geri istiyorsa?" Gözlerini hızla kırıştırıyor. "Ama sanırım az önce cevabımı aldım."

Ailemin evinin önünde dururken telefona "Seni seviyorum ve keşke burada olsaydım," diyorum. Chloe ve ben Uber'e binmeye karar vermiştik çünkü zaten çok fazla içeceğimi tahmin ediyordum, özellikle de şampanyadan dolayı hafif bir vızıltı hissediyordum. Şimdi midemin çukurunda sinir mi, endişe mi, heyecan mı yoksa üçünün bir kombinasyonu mu olduğuna karar veremediğim bir his var. Ne olursa olsun, bu his beni bir içkinin daha içimde dolaşan her neyse onu sakinleştireceğine ikna etmeye çalışıyor. Parker'ı aramaya karar verdiğimde Chloe içeri girmek için çoktan çıkmıştı. Onun sesini duymak istedim. Bana ne yaptığını söylemesini istiyordum.

Beni özledi ve onun da burada olmasını diledi. Onun yerine, telefonda konuştuğumuzdan beri bana zor anlar yaşıyor.

"Chloe'yle çok içtiğinizde nasıl olduğunu biliyorsun. Şimdiden sesini duyabiliyorum," diye cevap verdi, söylediklerimi onaylamadı bile. "Ailen de sana bir tür nişan partisi vermek için benim şehirden ayrılmamı mı bekliyor? Nişanlın olmadan mı?"

"Bu bir nişan partisi değil Parker. Nişan partimiz gelecek ay. Sadece arkadaşlarını çağırıyorlar."

İç geçirdi. "Şaşırmamalıyım bile; ailen benden nefret ediyor." Daha önce en az bir düzine kez yaptığımız konuşma için kendimi hazırlıyorum.

"Senden nefret etmiyorlar, Parker." Etmiyorlardı da. Kevin ve Michelle Monroe kimseden nefret etmez. Annem neredeyse Rahibe Teresa'nın soyundan geliyor ve babam da dev bir oyuncak ayı gibi. Sadece Parker'ı çok iyi tanımıyorlar ve zaman zaman onu anlamakta zorlanıyorlar çünkü Parker biraz soğuk davranabiliyor. Annem ve babam gürültücü ve coşkulular ve sizi tanımak ve sohbete dahil etmek için size milyonlarca soru soruyorlar ve bu da içe dönük nişanlımı biraz bunaltıyor ve korkutuyor. Bu nedenle de soğuk davranıyor ve bu da ailemin onu açmak için daha fazla çaba göstermesine neden oluyor.

Bu bir kısır döngü.

"İyi Whitney. Sadece daha sonra dışarı çıkmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Ona Chloe'yle Uber'e bindiğimizi söylemek gibi bir hata yapmışım, şimdi de kafayı bulmayı planladığımızı sanıyor. *Gerçi JP'nin etrafında geçirdiğim bir geceden sonra, bunu yapabilirdim.*

"Chloe ve Mason'la mı? Hadi ama Parker, ciddi olamazsın."

"Ben ciddiym. Mason gözünü ilk etekli şeye diktiği anda seni kollamayacak ve Chloe de eve kiminle gideceğine karar verdiği anda aynısını yapacak."

"Ah, Parker, bana gerçekten ne hissettiğini söyle." "Sanırım az önce söyledim ve bunun doğru olduğunu biliyorsun."

"Bebeğim, seni aradım çünkü seni özledim ve seninle konuşmak istedim. Kavga etmek için değil. Bana sadece beni sevdiğini, özlediğini ve beni görmek için sabırsızlandığını söyleyemez misin?"

"Bunların hepsini hissettiğimi biliyorsun."

"Bana güvenmiyormuşsun gibi davranıyorsun ve ben sana güvenmemen için hiçbir sebep vermedim."

"Sorun o değil. Sadece ben sana göz kulak olmazsam kim olacak?" Bu konuşmayı daha önce başka bir erkekle yaptığımı hatırlıyorum ama nedense şimdi daha farklı geliyor. Belki de JP'ye karşı gerçekten saftım çünkü bir gece Chloe'yle dışarı çıkıp sarhoş olduktan sonra beni dizine yatırıp k  k kı ıma pembe bir şaplak atmak istediğini söylediğini hatırlıyorum.

Aradaki fark şuydu: Bu çok ateşliydi ve kı ında hala taze olan kırmızı bir el iziyle seni anlamsızca beceriyordu.

Hayır. Kes şu saçmalığı, Whitney.

"Haklısın," diyorum ona. "Ama bana dışarı çıkamayacağımı söyleyemezsin. Sadece dikkatli olacağıma güven, tamam mı?"

"Her neyse, ne istiyorsan onu yap Whitney." Sesinden pasif bir saldırganlık damlıyor.

"Evde oturup senin eve gelmeni beklememi mi istiyorsun? İstediğin bu mu?" Sessizlik. "İstediğin bu, değil mi?"

İ  geçiriyor ve ben onun bir elini saçlarında gezdirdiğini ve heyecanlandığında hep yaptığı gibi bacağını zıplattığını hayal edebiliyorum. "Sadece ben yokken dışarıda pervasızca dolaşmanı istemiyorum. Endişelendiğim için özür dilerim."

Yürüyüş yolundan yukarı doğru yürümeye başladım ve merdivenlerden  n kapıma  ıktım. "Bunu takdir ediyorum. Bence endişelenmen çok hoş."

"Daha sonra geldiğinde beni ara, tamam mı?"

"Saat farkı mı?" Ona hatırlatıyorum. Dışarı çıkarsak muhtemelen gece ikiden önce eve varamayacağımı bildiğimden, Parker'ın şu anda bulunduğu Doğu Yakası'nda saat sabah beşi gösteriyor.

"Umurumda değil. Sesini duymak ve eve sağ salim vardığını bilmek istiyorum." "Evet, efendim." Kıkırdıyorum ve diğer taraftan boğazını temizlediğini duyuyorum.

"Yine başlama," diyor ama sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. Garipti, Parker yatak odası *dışında* ilişkimizde biraz daha baskındı ve bu da beni biraz kızdırıyordu. Bana patronluk taslanmasını ve ne yapmam gerektiğinin söylenmesini istediğim yerde o aslında oldukça pasifti. Oysa günlük hayatımızda kontrolü o ele alıyordu. Bazen buna aldırımıyordum ama bazen de kendi hayatımda söz sahibi değilmişim gibi hissediyordum.

"Tamam, seni seviyorum." Merdivenlerden birinin geldiğini duyduğumda kapıya doğru dönüyorum ve JP'nin merdivenlerden çıkarken GQ dergisinden fırlamış gibi göründüğünü gördüğümde neredeyse telefonu d ş r yordum. İnce belini gösteren siyah bir kot pantolon ve Meksika'da geçirdiği zaman nedeniyle daha da bronzlaşmış zeytin tenini vurgulayan beyaz bir düğme giyiyor. Acaba ağır işlerde mi çalışıyordu?

Ameliyatlar arasında bir şey çünkü hatırladığımdan biraz daha kaslı. Koyu kahverengi saçları biraz daha uzun ve uçlarından hafifçe kıvrılıyor, ağzı bacaklarımın arasındayken onu çektiğime dair canlı anılar uyandırıyor. Bu arada dudaklarını yalayarak dikkatimi ağzına çekiyor, sonra da hala utanmadan vücudumda dolaşan gözlerini buluyorum.

Tabii ki, üç yıl öncesinden bile daha iyi görünüyor. Piç kurusu.

Parker bana "Ben de seni seviyorum," diye karşılık veriyor ama telefonu kapatmadan önce beynim bunu ancak algılayabiliyor.

"Merhaba Jacob."

Başını yana eğip gözlerini kısıyor ve neredeyse düşüncelerini duyabiliyorum. *Jacob, ha? Demek böyle oynuyoruz?* "Merhaba güzelim," diye cevap veriyor ve üç yıldır sesini duymadığım için bu iki kelimeyle neredeyse eriyorum.

Hay sikeyim. Chloe nerede? Tam da bu nedenle onunla yalnız kalmamam gerektiğini konuşmuştuk. Muhtemelen o henüz gelmediği için şimdilik iyi olduğumuzu düşündü.

Hâlâ merdivenlerdeydi, son iki merdiveni çıktı ve sonra bana yaklaştı. Ben bir adım geri atıyorum, o bir adım daha yaklaşıyor. Ben bir adım daha atıyorum, o da aynısını yapıyor ve hemen paniklemeye başlıyorum. Benim alanıma girmesini istemiyorum. Bana sarılmasını istemiyorum ve kolonyasını koklayacak kadar yakın olmak istemiyorum. Yaklaşmasını engellemek için elimi uzatıyorum. Kaşlarını çatıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Ben nişanlıyım."

Gözleri kararıyor ve yüzünde bir kızgınlık ifadesi görüyorum. *Hay sikeyim.*

"Yani, duydum."

"Yani..."

hayır."

"Hayır, ne?" Eskiden iç çamaşırlarımı ıslatan o ukala gülümsemesini takınıyor. Bir gamzesini ortaya çıkardığı ama dişlerinin hiçbirini göstermediği ve bacaklarımın arasında bir karıncalanma olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Biliyor musun?"

"Sadece merhaba diyorum ve güzel olduğun gerçeğini kabul ediyorum. Gözleri olan herkes bunu görebilir." Cevap vermediğimde başını sallıyor çünkü onun alanından çıkana kadar nefesimi tutuyorum. "Tebrikler bu arada."

Tuttuğum nefesi bırakıyorum çünkü bu güvenli görünüyor. Nişanımdan bahsetmesi, hayatıma devam ettiğimi kabul ettiği anlamına geliyor. Belki de gerçekten

kutlamak ya da belki de kapanış için burada. "Teşekkür ederim." Gülümsüyorum. "Parker harika biri. Onu gerçekten seveceksin."

"Ben o kadar ileri gitmezdim." Elini uzattığında gülümsemem kayboluyor. "Yüzüğü göreyim."

Görmesi için uzatıyorum ve tam elimi tutmaması için dua etmeye başlamışken, sıcak teni elime değişiyor. Başparmağını parmak eklemlerime ve parmağımdaki yüzüğe sürüyor. "Hmmm, senin için seçeceğim şey bu değildi." Kalbim çarpmaya başlıyor ve tüylerim diken diken olup her yerimde belirerek bana ihanet ediyor. *Siktir, siktir, siktir.*

"Jacob," diye yalvarıyorum, çünkü onunla bu yolda gerçekten devam edemezdim. Üç yıl boyunca benimle yüz kelimeden daha az konuşmuştu ve beni terk ettiği güne geri dönüyormuşum gibi hissediyorum.

"Whitney," diye karşılık veriyor, bakışlarımı tutuyor ve ne kadar istesem de geri çekilemiyorum. Gözlerinde sıcaklık var ve onun delici mavi gözlerinin altında dizlerimin zayıfladığını hissediyorum. İçgüdüsel olarak alt dudağımı ısıyorum ama burnundan keskin bir şekilde hava alıp verdiğini duyunca hemen bırakıyorum.

"I-" Kapı arkamdan açıldığında başlıyorum. *Evet! Nihayet.* Jacob bizi bölen her kimse kafasını koparacakmış gibi görünse de bu davetsiz misafir için minnettar bir şekilde nefesimi bırakıyorum.

"İŞTE ORADA!" Babamın sesi tüm mahallede yankılanıyor ve sonra yanımdan geçip onu kucaklıyor. "Seni çok özledim." Onu duyuyorum. Annem arkamdan koşarak geliyor ve ikisinin de Jacob'a sarılmak için yanımdan geçmelerine kıkırdıyorum.

"Aman Tanrım, beni bir daha asla üç yıl boyunca onunla yalnız bırakamazsın," diyor annem ona sarılıp yanağına bir öpücük kondururken. "Meksika sana iyi davranmış. Orada kadınları sopayla dövüyor olmalısın." Bakışları değişiyor ve gözleri açılıyor. "Whit! Aman Tanrım, merhaba tatlım!" Beni kucaklıyor ve yanağımdan öpüyor.

"Sorun değil anne, beni her zaman görüyorsun ve JP'nin senin ve babamın ilk çocuğu olduğunu biliyorum." Gözlerimi devirip eve doğru ilerliyorum, Jacob'la aramdaki garip gerginlikten kaçabildiğim için minnettarım. Chloe'yi hemen bir köşede Mason'la konuşurken buluyorum ve ikisine de ters ters bakarak yaklaşıyorum. "Nerede olduğumu merak etmiyor musun?"

"Hâlâ Parker'la konuştuğunu sanıyordum?" Chloe diyor ki. "Neden bu kadar gerginsin?" diye soruyor sangria bardağını dudaklarına götürüp bir yudum alırken.

sağlıklı bir yudum.

"Çünkü JP burada. Ben hâlâ nişanlımla telefonda konuşurken geldi." Dişlerini sıkarak söylüyorum.

Chloe içkisini yudumlarken boğuluyor ve öksürmeye başlıyor. "Benimle dalga geçiyorsun. Adam her zaman nasıl giriş yapılacağını biliyordu." Kıkırdıyor ve ben de ona bir bakış atıyorum. Chloe nefesinin altından, "Nasıl oldu peki?" diye fısıldıyor. Babamın Meksika'dan kimin döndüğünü anons ettiğini duyunca arkamı dönüyorum ve Chloe'ye bakmak için döndüğümde gözleri kocaman açılıyor. "Çok iyi görünüyor." Bir yudum daha alıyor ve neyse ki oda konuşan insanlarla dolu olduğu için kimsenin onu duymadığından eminim. "Evet, sıçtın. Buraya sıfır oyun oynamaya gelmiş bir adama benziyor."

"Hiç yardımcı olmuyorsun Chloe," diyor Mason viski olduğunu tahmin ettiğim bir yudum alırken. "Belki de gidip onunla biraz sohbet etmeliyim."

"Mase..."

"Hayır, içeri girip seni kendi lanet olası evinde bu kadar rahatsız edemez," diye tersliyor ve gözlerindeki öfkeyi şimdiden görüyorum.

"Bırak artık. O hiçbir şey yapmadı." Yalvarıyorum.

"O burada ve senin kafanı ve kalbini karıştırıyor ve Parker *benim* en sevdiğim kişi olmasa da, o senden biri ve seni seven bir adam olarak ona saygı duyuyorum."

Chloe gözlerini devirdi. "Ne zamandan beri içki içerken bu kadar kutsal oluyorsun?"

"Adam onun kalbini kırdı, Chlo."

"Ve buraya böyle görünerek gelmesi," diyor elini üzerimde sallayarak. "Parmağında bir yüzükle gelmesi *en iyi* intikamdır. Bırak onun için üzölsün. O hayatına devam etti."

Mason bana bakıyor ve ona zayıf bir gülümseme veriyorum, keşke Chloe'nin düşündüğü kadar kendime güvenim olsaydı. "Hadi verandaya çıkalım ve buradan çıktıktan sonra nereye gideceğimize karar verelim."

CHAPTER THREE

Jacob

Gözlerim son bir saat içinde yüzlerce kez yaptığı gibi odayı tarıyor. Bu her zaman böyleydi, ne zaman aynı odada karışık bir şekilde bulunsak gözlerim hep onu arıyordu. Gözlerim onu bir saniyeden daha uzun bir süre bulamaz ve sonra yoluna devam ederdi. Tam olarak ne düşündüğünü, neye ihtiyacı olduğunu ya da *bana* ihtiyacı olup olmadığını anlamak için yeterli bir süreydi. Zamanın yarısından fazlasında gözleri benimkilerle buluşurdu. Bazen gülümsüyor, bazen güvenli olduğunu biliyorsa göz kırpmıyor, bazen de dudağını ısıırıyordu ki bu "*beni hemen soyun*" anlamına geliyordu.

Panjurların arasından ona bakıyorum, ellerim ona dokunma ihtiyacıyla yumruk oluyor. Saçları onu son gördüğümünden daha uzun ve ona arkadan vururken bileğime dolandığını görme hayali beynime sızıyor.

O, Chloe ve Mason ben eve girer girmez verandaya çıktılar ve o zamandan beri oradalar. İçlerinden biri bütün gece onun yanındaydı, bu da bana ikisinden birinin ya da ikisinin aramızda olanları bildiğini düşündürüyor.

Onu benden koruyorlar.

Bunun neden olduğu acıdan irkiliyorum. Onu o kadar derinden incittim ki, kalbinin etrafında bir koruma tabakası olmadan yanında bile olamıyor. *Ya da hala sana karşı hisleri var ve senin yanında kendine güvenmiyor.*

Büyük ihtimalle bu ikisinin bir kombinasyonuydu. Her iki durumda da Mason ve Chloe'nin işi kolay olmayacaktı ve geri adım atmayacaklardı. Yeterince içtiğime karar vermeden önce cin toniğimin kalanını içtim. Burada en az otuz kişi vardı ve eminim Kevin ve

Michelle geceyi benimle konuşarak geçirmek istedi, kibar ev sahipleriydiler ve beni diğer misafirleriyle ilgilenmem için bıraktılar, Whitney'i yalnız yakalamaya çalışmam için beni serbest bıraktılar.

Oturduğum sandalyeden kalkıp verandanın kapısını açıyorum ve dışarı çıkıyorum. Arka bahçe hatırladığımdan daha farklı görünüyor. Terastaki taşlar farklıydı ve şimdi havuza akan bir fiske vardı. Ayrıca köşede, orada olduğunu hatırlamadığım bir jakuzi vardı. Kevin ve Michelle yazları hep bir yerlere giderlerdi, gemi seyahatleri ya da Avrupa tatilleri, özellikle de Kevin'in iş seyahatlerine eklenirdi. Whitney ve ben birlikte olduğumuz süre boyunca, Kevin ve Michelle yokken onunla kaldığım birkaç kereden fazla oldu ve bu havuzda defalarca seviştik, bu yüzden bir jakuzi olsaydı onu da kirleteceğimizi biliyorum.

Onlara doğru ilerliyorum ve burada en az on kişi olduğu için minnettarım, böylece şüphelerim doğruysa Mason ya da Chloe'nin gürültü yapmasından endişelenmememe gerek kalmıyor.

"Mason." Hepsinin oturduğu masaya yaklaşırken en büyük vaftiz çocuğuma başımla selam veriyorum. Dördüncü bir sandalye daha var ama oturmak için çaba sarf etmiyorum. *Henüz.*

Mason'ın doğumunu dün gibi hatırlıyorum. Kevin çok korkmuştu ve neredeyse bayılıyordu ama Michelle'den çıkar çıkmaz aşık olmuştu. İlk çocuğuna. Bir oğul. İki yaşına bastığı andan itibaren Michelle'in Mason'ı nadiren gördüğüne eminim. Kevin ve bana bağlıydı ve nereye gidersek oraya gidiyordu. Hatta ne olur ne olmaz diye üç yaşındayken onu golf sahasına bile götürdük, elimizde yeni bir Tiger Woods vardı, *tabii seks skandalları hariç.*

"J Amca." Başıyla onaylıyor ve artık Whitney'le beni tanıdığını biliyorum çünkü beni gördüğünde genellikle babasıyla aynı tepkiyi veriyor. Aslında gözlerinde bana sarılmak istemesi ama aynı zamanda bana kızgın olması ve kız kardeşini korumasıyla ilgili savaşı görüyorum. "Meksika nasıldı?"

"Sıcaktı." Kıkırdıyorum. "Ama iyiydi. Orada yaptığımız iş için kendimi harika hissediyorum. Yine de evi özledim."

"Özlediğine eminim." Chloe homurdanıyor ve ben de ona sahte bir sırıtış atıyorum.

"Bayan Chloe." Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Seni görmek güzel. Nasılsın?"

"İyi," diyor Chloe daha fazla bilgi vermeden. "Gelişiyor," diye abartıyor ve bunu kardeşimle paylaşacağımı mı umuyor diye merak ediyorum.

Mason'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum, kadehini dudaklarına götürürken bana bakıyor ve sanki bir şey söylemem için bana meydan okuyor gibi hissediyorum.

"Hadi biraz yürüyelim, J Amca," diye konuşuyor Mason. "Meksika hakkında bir şeyler duymak istiyorum."

"Mase..." Whitney başlıyor ve sesini tekrar duymak bile onu yatağı olan en yakın odaya sürüklememe neden oluyor.

"Ne? Belki siz bu saçmalığın etrafında dolanmak istiyorsunuz ama ben istemiyorum. Hepimiz yetişkiniz ve açıkçası bunun için çok yaşıyoruz," diyor Mason öfkeyle ve eminim kadehinin etrafında dönen alkolün etkisiyle böyle konuşuyor.

"Bazıları diğerlerinden daha yaşlı," diye mırıldanıyor Chloe ve ben de ona yaşımla dalga geçtiğini belli eden bir bakış atıyorum.

"Tabii Mason," diye katılıyorum, dikkatimi şımarık kuzenlerinden başka yöne çeviriyorum. "Hadi gidip konuşalım." Whitney'nin gözleri dehşet içinde açılmış gibi görünüyor. Mason ayağa kalkıyor, tam o sırada Michelle'in sesinin bize doğru geldiğini duyuyorum.

"Yıllardır ilk kez bir araya geliyoruz, fotoğraf çektirmeliyiz!" Michelle ciyaklıyor. Başka biri olsa muhtemelen içkiyi fazla kaçırmış derdim ama Michelle doğuştan enerji dolu biri. *Sangria'ya su gibi içiyor ve Michelle zayıf bir içkinin nasıl yapılacağını bilmiyor.*

Kolunu uzatıp beşimizin selfie'sini çekerken hepimizi ayağa kaldırıyor. "Bebeğimizin evlendiğine inanabiliyor musunuz?" Michelle, Whitney'nin omuzlarını sıkarken bana soruyor. "Onun doğuşunu hatırlıyorum, ya sen?" Gözleri doldu. "Dünyada onu kucağına alan ikinci kişi sendin çünkü Kevin o zaman gerçekten de bayılmıştı."

Chloe içkisini yudumlarırken öksürmeye başlıyor ve sanırım Michelle'in yorumunu duyunca şok geçiriyor.

"Bunu... biliyor muydun, Whitney?" Birkaç kez göz kırpmıyor ve durumu bilmeyen biri için bu sadece komik bir anekdot gibi geliyor. "Evet," diyor Whitney dişlerini sıkarak ve içindeki ateşi görebiliyorum gözler.

"Ben sadece... bu eğlenceli gerçeği bilmiyordum." Bana kendini beğenmiş bir sırıtiş attı. Michelle'e dönmeden önce, "Bunu senin için sevdim," dedi. "Hadi gidip bir şeyler içelim, Whit. Michelle Teyze, bizimle bir shot at."

"Aman Tanrım, yıllardır tek atmadım," diyor ve ben neredeyse bunun doğru olmadığını bildiğimi araya sokacaktım ki Chloe benden önce davranıyor.

"Geçen hafta sonu ailemin evinde gerçekten çekim yaptık." Üçü uzaklaşıyor ama Whitney'nin dönüp dönüp bana bakmasını kaçırmıyorum.

Ben ve Mason.

"Sadede geleceğim, J." Kalabalıktan uzaklaşıp duyamayacağımız bir yere gidiyoruz. "Whitney'den uzak durmalısın."

Yaklaşımından etkilendim ve ağabeyi olarak ona saygı duysam da, kimsenin beni ondan uzak tutmasına imkân yok, hele de yetiştirilmesine yardım ettiğim bir çocuktan.

"Bunun onun kararı olması gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Ne sikim? J, o nişanlı. Ona evlenme teklif etti, o *da* evet dedi, bu onun kararı."

Mason'ın benimle hiç böyle konuştuğunu sanmıyorum. Küfür edip etmemesi hiç umurumda olmadı ama bu hiçbir zaman bana yönelik olmamıştı. "Mason, yine de kışına tekme basacağım. Kendine dikkat et."

"Onun kalbini kırdıktan sonra tam olarak J Amca olamazsın ve bu konuda JP de olamazsın. Çok şey oldu. Her şey eskisi gibi olamaz. İşler garip ve tuhaf ve artık seni farklı görüyoruz. Belli ki o görüyor ama ben... Dostum, seni idolüm olarak görüyordum. Ama sen benim küçük kız kardeşimi yok ettin, yani artık örnek alabileceğim biri değilsin."

Bunu duymak yutulması zor bir hap. Mason hiç sahip olmadığım oğlum gibiydi ve sadece Whitney'le değil onunla olan ilişkiyi de mahvetmiş olmak beni öldürüyor. "Düşündüğün gibi değil, Mason."

"Hayır J, tam olarak düşündüğüm şey. Sen aileme itiraf edemeyecek kadar korkaktın ve sonra da çekip gittin. Onun kalbini kırdın ve sonra üç yıllığına çekip gittin."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun ve sana bilmediğin konularda konuşmamamı tavsiye ederim. O kadar siyah ve beyaz değildi. Sadece seks değildi; onu kullanmıyordum. Ona aşık oldum."

"Ama sonra gittin." Tekrarlıyor.

"İncinen tek kişi o değildi Mason. Ama haklısın, sana bir şey söyleyeceğim. Her ne kadar kabul etmek istemesem de, ailene söylemekten korktum. Onları kaybetmekten korktum. Seni kaybetmekten. Benim için dünyalara bedel olan bir grup insanı kaybetmekten. Her şeyi yanlış ele aldım." Kollarımı kavuşturdum ve evlerinin arkasındaki araziye baktım. "Her şeyi berbat ettim ve şimdi o evleniyor."

"Kesinlikle, bu yüzden onun kafasını karıştırma. Ona yeterince acı çektirmedin mi?"

"Gerçeği bilmeyi hak ediyor, böylece bilinçli bir karar verebilir."

Bana bakıyor ve başını sallıyor. "Bu hayatımda duyduğum en bencilce şey, J. Vay canına. Ailemizi mahvetmek istememeye ne oldu? Hiçbir şey değişmedi. Ailesi hâlâ senin en iyi arkadaşların. Yine kızacaklar. Ama şimdi bir de bunu onlardan bu kadar uzun süre saklamış olman var. Ve hayatının aşkıyla evleneceğine inanan bir kişi daha."

"Onlarla ben ilgileneceğim. Onlara söyleyeceğim. Şimdi." Diğer adam umurunda bile değil ve o hâlâ benim hayatımın aşkıyken ve içgüdülerim doğruysa ben de onun hayatının aşkıyken onun hayatının aşkı olmasının mümkün olmadığını eklemek istiyorum.

Ben uzaklaşmaya hazırlanırken kolumu tutuyor. "Siktir, hayır, delirdin mi sen?"

Şimdi mi? Burada mı?"

"Evet, Mason. Ben deliyim. Sevdiğim kadının parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verdim. Onu geri istiyorum ve *şimdi* geri istiyorum." Cevabını beklemeden eve doğru ilerlemeye başladım. Aslında bir ev dolusu insan varken bunu onlara söylemeyecektim. Ama Whitney'le yalnız konuşmak istiyordum ve Mason'ın ağabeylik taslamasından bıkmıştım. Bilmediğim ya da şüphelendiğim bir şey değildi ve Whitney daha fazla sarhoş olmadan onunla konuşmak istiyordum. Chloe ve Whitney'i mutfakta içki içerken buldum ve Michelle'le de içip içmediklerini merak ettim.

"Bunlardan kaç tane içtin?" Whitney'e bardağı dudaklarından çekerken soruyorum.

Bana sert bir bakış fırlatıyor. "Neden?"

"Çünkü bilmek istiyorum, tabii ki."

Kıkırdıyor ve gözlerinin hafifçe puslanmaya başladığını görebiliyorum. "Artık bu soruyu sormaya hakkın yok. Bu gerçekten seni ilgilendirmez. Tam anlamıyla ailemin evindeyim. İçimden bir ses iyi olacağımı söylüyor."

"Sen ve Chloe bu gece dışarı çıkarsanız olmaz."

"Çıksak ne olur ki? Artık on dokuz yaşında değilim. Aslında yasal içki içme yaşımdayım ve hukuk fakültesindeki ilk yılımdayım, çok teşekkür ederim."

"Öyle duydum. Buraya geldiğimden beri baban seni övüp duruyor.

Bu harika Whitney. Seninle gerçekten gurur duyuyorum."

Gözlerini kırpmıyarak önce bir an için gözleri parlıyor. "Gerçekten mi?"

"Uh uh," diye araya giriyor Chloe. "Yok öyle bir şey. Temiz tutun." Eliyle

Ben. "Bu kadar şirin olma."

Kızgınlık üzerime çöküyor ve kendimi patlamak üzere hissediyorum. "Whitney'le yalnız konuşabilir miyim lütfen Chloe?"

"Hayır." Kolunu Whitney ile birleştiriyor. "O nereye giderse ben de oraya giderim," diyor Chloe onu benden uzaklaştırırken ve şu anda onunla bir dakika bile yalnız kalamazsam kendimi kaybedecekmişim gibi hissediyorum.

Belki de Chloe'ye yardımcı olabilecek bazı takviyelere ihtiyacım olduğunu fark ediyorum. Bu kartı oynadığım için kendimi biraz suçlu hissediyorum ama bana başka seçenek bırakmadı. Telefonumu çıkarıp Chloe'nin oyununu bozabilecek tek kişiye mesaj atıyorum.

CHAPTER FOUR

Whitney

"Trey'in burada ne işi var?!" Chloe beni üst kattaki banyolardan birine çekip duyamayacağım bir yere götürürken haykırıyor. "Erkek arkadaşını öldüreceğim."

"CHLOE! O benim erkek arkadaşım değil ve lütfen bunu onun önünde söyleme! Bu onun düşünmesini istediğim son şey."

Dudaklarına daha fazla ruj sürmesini ve rimelini tazelemesini izliyorum, bu da beni Trey'in partiye gelmesine çok da üzülmediğine inandırıyor.

"Annenle baban geçen yıldan beri parti veriyorlar ve o hiç gelmedi ve şimdi aniden burada! Lanet olası Jacob aradı onu!" Sesi her zamankinden daha yüksekti, içkilerin ve eski sevgilisinin beklenmedik bir şekilde ortaya çıkmasının verdiği öfkenin etkisiyle.

"Şey, eminim burada olması gelmek için bahanesidir ve ailemle de arkadaş sayılır. Sadece senin yüzünden uzak durdu," diyorum ona. Trey içeri girdiği anda neden orada olduğunu anlamıştım ve itiraf etmeliyim ki ben de sinirlenmiştim. Şüphesiz Jacob ona gelmesini söylemişti, böylece Chloe'nin dikkati biraz dağılacak ve benimle yalnız kalabilecekti. *İyi oynadın Price.*

"Tamam, o zaman uzak durmaya devam edebilir." Ayağını yere vurarak saçlarını salladı ve karıştırmaya başladı.

"Neden sadece gitmiyoruz?" Omuz silktim. Geç oluyordu ve henüz şehre gitmeye hazır olmasam da, kolayca İrlandaca vedalaşıp dışarı çıkma zamanı gelene kadar evime dönebilirdik.

Chloe aynadan başka bir yere bakıyor ve başını eğiyor. "Gitmek istiyor musun?"

"İstemiyor musun?" Ona, *'Trey'in burada olmasına duyduğun öfkeyi yutmuyorum'* şeklinde okuyabileceğini umduğum bir bakış fırlatıyorum.

"Şey, sadece..."

"Kalıp Trey'le oynamak istiyorsun. Tüm bunlar da neydi?" Onun ortaya çıkmasıyla ilgili önceki histerisine atıfta bulunurken şaka yapıyorum.

"Hayır. Ben deliyim! Ama o burada ve ben de böyle görünüyorum" diyor, kendini işaret ederek. "Ve... harika bir kafa oyunu var."

"Chlo!" Kızgınlıkla çığlık atıyorum.

Bir elini alınına vuruyor. "O son vuruşun bir hata olduğunu biliyordum."

"Onunla tekrar o yola girme. O daha fazlasını istemiyor ama sen istiyorsun!"

"Hayır, hayır! Ben bunu tamamen aştım" diyor, beni ikna etmek için elinden geleni yapıyor ama ben buna inanmıyorum. Bir zamanlar Trey'e aşıkı ve Trey'in de ona aşık olduğuna inanıyorum ama bunu asla itiraf edemiyordu ve sorun da buydu. "Sadece seks olabilir."

"Ağzını bacaklarının arasına sokana kadar ve sonra gelecekteki çocuklarının isimlerini bulmaya çalışmaya geri dönene kadar! Chloe, eğer mesele sadece seksse, Trey'le *olamaz!*"

"Ama o benim nelerden hoşlandığımı biliyor, Whitney! Ve ben aylardır seks yapmadım!" "Çünkü Trey Price seni mahvetti!" Fısıldayarak bağırdım ve o da ayağıyla karşılık verdi.

"FINE!" diye bağılıyor ve elimi ağzına götürüyorum, keşke bunu yapmasaydım çünkü ruj sürmüştü.

Gözlerimi devirip elimi çekiyorum ve pek bir şey göremeyince şok oluyorum. "Bu harika bir mat, markası ne?" Önce ağzına sonra da elime bakarak söylüyorum. "Vay canına, neredeyse hiç hareket etmemiş."

"Mac dudak boyalarını tekrar deniyorum. Hâlâ çok kuru ama en iyisi bu," diyor Chloe aynaya bakarak. "Yani evet, gitmeliyiz. Bu gece eve biriyle gidersem ve yatakta berbat olursa seni öldürürüm." Beni işaret ediyor.

Kapıyı açıyoruz ve bir parçam diğer tarafta kimin durduğuna şaşırmasa da, bir kez olsun evrenin bu gece benim tarafımda olmasını diliyorum.

Trey'in diğerk tarafta durduğunu gördüğümde nefesimin altında "Ah, lanet olsun," diye mırıldanıyorum. Duvara yaslanmış, ellerini kot pantolonunun içine sokmuş, yüzünde suçlu bir gülümseme var. Sanki burada olma sebebinin hayatımı zorlaştırmak olduğunu biliyormuş gibi.

"Alt kattaki banyoda sıra vardı ve Kev bana burada bir tane bulmamı söyledi," diye cevaplıyor Trey, yüzümün her yerinde yazılı olduğundan emin olduğum cevapsız sorumu.

"Eminim öyledir." Gözlerimi deviriyorum çünkü öyle yapmamış olsa bile, Prices ailedendi ve evimdeki odalarda serbestçe dolaşabiliyorlardı. Hatta Trey'in bir gece annemlerin yatağında bayıldığını bile hatırlıyorum.

"Hey Chlo." Ona gülümsüyor ve ona bakmadan bile kararlılığının zayıfladığını anlıyorum.

"Kardeşin bunun için çok ucuz; bunu biliyorsun değil mi?" Ona kaşlarımı çatıyorum ve bakışlarını Chloe'den çevirip üzgün bir şekilde başımı sallıyor.

"Evet ama... seni görmek istemiştin," diyor gözlerini kuzenime çevirerek. "Konuşabileceğimizi umuyordum?"

"Ne hakkında konuşmak?" Çığlık atıyorum. "Hayır." Kesinlikle olmaması gereken bir adamla oldukça yoğun bir göz teması kuran Chloe'ye bakıyorum. "Hayır!"

"Whitney, ben iyiyim." Bana dönüyor ve gözleriyle yalvarıyor.

"İyi olmanın üzerinden üç tekila geçti," diye itiraz ediyorum. "Biz de tam çıkıyorduk," diyorum Trey'e.

"Onun evine gideceğiz, sonra da şehir merkezine ineceğiz," diye teklif ediyor Chloe.

Boynumu ona doğru uzatıyorum. "Oh, sen sadece ümitsiz vakasın. Pes ediyorum." Trey'e bakıyorum. "Bunun dışında." Parmağımı aralarında ileri geri hareket ettiriyorum. "Seni görmek güzel." Aralarından geçip koridora dönmeden önce ona sarılıyorum. Bildiğim tek şey Chloe'nin bir şeye karar verdiğinde onu yapacağıydı. Ve sarhoş Chloe daha da inatçıydı. Sanırım bunun sonuçlarıyla yarın başa çıkabilir.

Bir Uber çağırmak için eski yatak odama geçtim, buranın muhtemelen güvende olduğum birkaç yerden biri olduğunu biliyordum. Buradan doğruca arabaya gidebilirim. Ailem muhtemelen şu anda umursamayacak kadar sarhoştur ve onlara arabadan mesaj atarım. *Harika plan.* Uber uygulamamı açıyordum ki kapımın açılma sesi konsantrasyonumu bozdu. Jacob içeri girdiğinde sadece annem ya da Mason olması için dua ederek gözlerimi kapıya dikiyorum

kapıyı sessizce arkasından kapatıyor. *Burada onunla yalnız kalamam.*

Hay sikeyim.

Sanki başka bir adamla nişanlı değilmişim gibi gözlerim onun üzerinde geziniyor. *O kadar iyi ki.*

Her şeyin birkaç dakika gerisinde çalışıyor gibi görünen beynim sonunda yetişiyor. *Hayır. Hayır. Hayır!*

Başımı sallıyorum ve kapıyı işaret ederek girdiği yoldan çıkması gerektiğini söylüyorum. "Benimle dalga geçiyor olmalısın. Çık dışarı Jacob."

"Whitney."

"Hayır." O yaklaşırken bile yerimden kıpırdamadan duruyorum. "Burada benimle olamazsın. Seni görmek ya da seninle konuşmak istemiyorum. Tüm çabanı Chloe'nin dikkatini dağıtmak için harcadın ki bu da çok aptalca bir hareketti. Benim peşimde koşarken ya da niyetin her neyse, o lanet olası bir ikincil hasar değil. Trey'i gece boyunca onun önünde sallandırmak berbat bir şey." Burada olduğu için zaten kızgındım ama Chloe'yi bu karmaşanın içine sürüklemek saçmalıktı.

Kollarını göğsünün önünde kavuştururken bakışları kararıyor. "Öncelikle ses tonuna dikkat et."

Gözlerim saç çizgime fırlıyor ve gözlerimi birkaç kez kırıştırıyorum. "Şaka mı yapıyorsun?" Bu adamın cüretkârlığı karşısında kıkırdıyorum. Beni azarlamaya ve potansiyel olarak eskiden oynadığımız itaatkâr kafa yapıma dokunmaya çalıştığı için. "Defol git buradan."

Bana doğru bir adım atıyor ve kollarını sıvıyor ki bu eskiden dizinin üstüne çöküp çok sert bir şekilde sikileceğimin işaretiydi. *Tepki verme. Tepki vermeyin.*

"Bir sikiş hakkın daha var, Whitney Jade." "Göbek adım, gerçekten mi? Beni manipüle edemezsin Jacob." Amım

Buna katılmıyor gibi görünüyor, çünkü söylediği birkaç kelimedenden dolayı zaten yanıyor.

"Bunu yapmaya çalışmıyorum, ama sen saldırmaya hazır bir boğa gibisin-" "Beni suçlayabilir misin?"

"Hayır," diyor ve aslında ondan bir argüman almadığıma şaşırıyorum.

Bir süre ikimiz de bir şey söylemiyoruz ve bakışlarımızı ondan çekiyorum. Güneş neredeyse tamamen batmış, oda neredeyse karanlık ve istediğim son şey onunla karanlıkta yalnız kalmak. "Ve ikincisi

Hepsi bu mu?" Ortamın daha da samimi hale gelmesini önlemek için komodinin üzerindeki lambayı yakarken söylüyorum.

"Ne?"

"Her şeyden önce ses tonuna dikkat et demiştin," diyorum derin bir sesle onu taklit ederek. "İkincisi nedir?"

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Demek sesim böyle çıkıyor, ha?" Başımı yana eğiyorum, verdiği yanıt karşısında hissettiğim hafif eğlenceyi değil, kızgınlığımı göstermeye çalışıyorum. "İkincisi, Trey ve Chloe hâlâ zaman zaman konuşuyorlar." Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum çünkü bu benim için kesinlikle yeni bir haber. "Bu senin için bir şok gibi görünüyor. Onu özleyorsun. O zamanlar ona aşık olduğun da bir sır değil, sadece sıçıp batırdı." Omuz silkiyor. "Bu beni ilgilendirmez. Ama ona onunla konuşma şansı verme fırsatını gördüm ve evet bu tamamen özveriyle bir hareket değildi çünkü bunun bana seninle biraz yalnız kalma şansı vereceğini biliyordum, kötü niyetle yapılmış bir şey değildi. Ayrıca, her ne kadar başımın belası olsa da kuzenini kesinlikle ikincil zarar olarak görmüyorum."

"O sadece bana göz kulak oluyor."

"Benim söz konusu olduğum yerde bunu yapmasına gerek yok." Kaşlarını çatıyor ama yine de muhteşem görünüyor.

"Öyle mi? Çünkü beni haftada bir banyo zeminimden kaldırırken burada değildin. Saatlerce ağlarken elimi tuttuğunda ya da viski içtiğimde saçlarımı tuttuğunda burada değildin. O senin bozduğun şeyi düzeltmeye yardım etti Jacob." Onunla oyun oynamayacaktım. Kalbimi kırmamış gibi davranmayacaktım. Ama hayatımın o kısmı sona ermişti ve oraya geri dönmeye hiç niyetim yoktu.

En azından pişman görünme nezaketini gösterdi ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Özür dilerim Whitney." Cevap vermedim. Sadece bu üç kelimenin derime işlemesine izin verdim. "Sana bunu yaptığım için beni affedebilir misin? Bizi?"

"Affedebilsem bile bu hiçbir şeyi değiştirmez," diyorum ona. Yatağıma oturuyor ve yanındaki boşluğa vuruyor ve ben başımı sallıyorum. "Hayır."

İçini çekiyor ve en hüzünlü mavi gözleriyle bana bakıyor. "İyi. Whitney, *on dokuz* yaşındaydın. Üniversitedeki ikinci yılındaydın ve önünde koca bir hayat vardı..."

İçimi çektim. "Yaş tartışması yordu Jacob, tekrar dene."

"Birbirimiz için hazır değildik," diyor bana dürüstçe. "İstersen saçmalık de ama üç yıl önceki senle şimdiki sen arasında dağlar kadar fark var."

Şimdi. Bu gece yanında olmama izin verdiğin on dakika içinde bunu söyleyebilirim. On dokuz yaşında olmakla yirmi iki yaşında olmak arasında bir fark var ve bu sadece yasal olarak alkol tüketebilme yeteneğiniz değil. Sen farklısın."

"Mutluyum."

"Benimle olmaktan mutluydun. Bana aksini söylemeye çalışma. Benimle birlikte olmaya hazır olduğunu hissetseydim ailene söylemeye hazır olurdu."

"PARDON?" Bir elimle ağzımı kapatmadan önce bağırdım. Aşağıdaki partide dikkatleri üzerimize çekmemeyi umarak gözlerimi kapattım. "Sana gitmemen için yalvardım. Seninle gelmeme izin vermen için. Seninle olmak için. Aileme söylemeye hazırdım. Ortaya çıkacak sonuçlara hazırdım. Bunu gerçekten benim üzerime mi yıkmaya çalışıyorsun?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Hiç de bile. Seni incitmenin ve olan biten her şeyin tüm sorumluluğunu üstleniyorum. İlişkimizi bitirdim ve sonra seni terk ettim. Ben sadece... Eğer kalırsam seni asla unutamayacağımı biliyordum. Sen de beni asla unutamayacaktın. İkimiz için de zor olacaktı. Ama gerçekten en iyisinin bu olduğunu düşündüm." Yataktan kalktı ve bana doğru ilerledi. "Tüm bunların ne anlama geldiğinden korkuyordum. Sana olan hislerimden. Senin bana karşı hissettiklerin. Ve evet, ailenin ne düşüneceği konusunda biraz endişeliydim çünkü annenin kısa bir süre önce bize çok güzel bir şekilde hatırlattığı gibi, sen doğduktan sonra seni kucağına alan ikinci kişi bendim. Ve sonra sana aşık oldum ve neyin değiştiğini ve nasıl bisiklet sürmeyi öğrettiğim küçük Whitney olmadığını nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Yürütebileceğimizi düşünmedim. Panikledim, tamam mı?"

Jacob'ın bana yalan söylediğini hiç görmedim, bu yüzden tüm bunları o zamanlar düşündüğünden eminim, ama şimdi bunları bana anlatmanın ne anlamı var?

"Peki, şimdi bütün bunlar ne? Babamdan korkmayı bırakmanı bekleyeceğimi mi sandın? Kimin... ve eğer bunu tekrarlarsan inkar edeceğim, bu arada ilk yumruğu o atarsa kışına tekme basabilirsin."

Kıkırdıyor. "Bunu mezara götüreceğim." Bana dokunmak için uzanıyor ama gözleriyle sorun olup olmadığını sormadan önce değil. Kıpırdamamaktan nefret ediyorum ve parmak eklemlerinin yanağıma hafifçe dokunması içimi ürpertiyor. "Ben sadece... Daha fazla zamanım olacağını düşünmüştüm."

"Ne için daha fazla zaman?"

Fısıldıyorum. "Seninle ikinci bir şans için."

Sözleri ayıltıcı ve bu berraklık anı için minnettarım. "Jacob." Başımı sallıyorum. "Doğru şeyler söylüyorsun ama... evleneceğimi duyduğun için buradasın. Bir yıl önce bu enerji neredeydi? Altı ay önce? Bunu bir oyun ya da kovalamaca gibi görüyorsun ama değil. Bu benim hayatım."

"Bu bir oyun değil. Kovalamaca değil. Bunların hiçbirisi oyun değildi. Yapamadım... Daha önce geri dönemedim."

Ellerimi göğsümün önünde birleştirdim. "Telefonun var. Neden aramadın?"

"Dediğim gibi ben sadece... daha fazla zamanım olacağını düşündüm. Gittiğim üç yıl içinde biriyle tanışıp nişanlanmanı beklemiyordum Whitney," diyor benden uzaklaşıp odada adımlamaya başlarken. "Üç yıl boyunca her gün seni düşündüm. Başlarda doğru şeyi yaptığıma inanıyordum. Hayatına devam edip biriyle tanışacağına ve bunun senin için en iyisi olduğuna. Çok yaşıyordum, çok fazla geçmişimiz vardı ve bu iş yürümezdi. Ama bir süre sonra... Seni unutamadım Whitney ve bunun bir nedeni var."

"Yani, seni beklemediğim için kızgın mısın? Benden ayrıldın ve ben bunu sadece zamana ihtiyacın olduğu şeklinde mi algılamalıyım? Bu ne saçma bir erkek mantığı böyle?" Sözümü kesiyorum çünkü başlangıçta söz sahibi olmadığım bir şeyin sorumluluğunu üstlenmeyi reddediyorum.

"Whitney..." Volta atmayı bırakıyor ve iki elini çıplak omuzlarıma koyarak tekrar önümde duruyor. "Onunla evlenme."

Onu itiyorum ve başımı sallıyorum. "İnanılmazsın."

"Onu sevmiyorsun Whitney. Beni sevdiğin gibi değil. Sev beni."

Onu hâlâ sevdiğimi mi sanıyor? "Ciddi misin? Aman Tanrım. Hep böyle kibirli miydin?"

"Sadece bir şeyden emin olduğumda." Burun delikleri alevlendi. "Whitney, burada zamanımızın kısıtlı olduğunu hissediyorum," diyor yatak odamı kastederek. "Bir yere gidip konuşabilir miyiz?"

Kötü fikir. "Hayır." *Bir daha sorma. Daha kaç kere hayır diyebilirim bilmiyorum.*

"Lütfen."

"Ben nişanlıyım."

Bu sinirlerine dokunmuş olmalı çünkü ellerini yumruk yaptı ve kaşları çatıldı. "Umurumda mı sanıyorsun? Evli ve üç çocuklu olsan da yine bana ait olacaksın." Öfke içime işliyor ve

Sonunda bu konuşmadan sıkıldığım için onu itiyorum. "Bu konuda sana sabretmekten bıktım," diye tersliyor, tam kapı koluna uzandığım sırada. "Hayatının en büyük hatasını yapmadan önce söyleyeceklerimi dinleyeceksin."

Ona haddini bildirmeye hazır bir şekilde arkamı döndüm. Hayatımdan çıkıp gidebileceğini ve hiçbir şey değişmemiş gibi geri gelebileceğini düşündüğü için çok öfkeliyim. Sanki ben değişmemişim gibi. Onu dinlememi mi talep ediyor? Bu ne lan? "Biliyor musun Jacob? Haklısın. Ben farklıyım. Hayatıma devam ettim ve artık *bu* her neyse onunla ilgilenmiyorum. Biriyle tanıştım. Mutluyum. Yaşadığımız şey harika ve eğlenceli olsa da, artık ben bu değilim. Sırf mutsuzsun diye hayatıma geri dönüp her şeyi berbat edemezsin. Her şey bitti Jacob."

Cevap vermesine fırsat vermeden kapıdan çıktım ve saniyeler içinde merdivenlerden inip ön kapıdan çıktım.

CHAPTER FIVE

Jacob

Bu daha iyi olabilirdi. Yatak odasının penceresinden onu izlerken bir elimi alınma götürüyorum. Garaj yolunda volta atıyor, bir yandan telefonuna bakarken bir yandan da muhtemelen Uber'ini bekliyor. Chloe ya da Mason'ı görmüyorum, bu yüzden kimse soru sormadan kaçmaya çalışıp çalışmadığını merak ediyorum, bu da beni muhtemelen eve gittiğine inandırıyor. *Gerçi nerede yaşadığından emin değilim.* Bir araba gelene kadar pencereden izliyorum ve araba uzaklaşmadan önce atlıyor.

Chloe'yi ya da belki nerede yaşadığına dair bir ipucu verecek bir şey bulmak için aşağıya iniyorum. Bu kadar alçaldığım için kendime lanet ediyorum ama nerede yaşadığını öğrenmenin en iyi yolunu biliyorum. "Miche, Whitney ve nişanlısına bir şey göndermek istiyorum, bana onun adresini verebilir misin? Almak istedim ama onu bulamıyorum... Gitti mi?"

"Hiçbir şey söylemeden mi? Bundan şüpheliyim!" Michelle, bir grup insanla birlikte kâğıt oynadıkları masadan zıplayarak kalkıyor. "Ama evet, bırak ben alayım. O ve Parker buradan çok uzakta yaşamıyorlar."

O şerefsizle birlikte mi yaşıyor? Aman Tanrım. En azından şehir dışında.

Bana uzatmadan önce bir kâğıda not alıyor ve ben de başımı sallıyorum. Michelle'e yalan söylediğim için kendimi bok gibi hissediyorum ama sadece... Daha fazla zamana ihtiyacım var. Bunun beni bir pislik yaptığını biliyorum ama onun gitmesine bu kadar kolay izin veremem.

"Teşekkürler, Miche. Muhtemelen dışarı çıkacağım." "Bu kadar çabuk mu?"

"Evet, yolculuktan dolayı hâlâ yorgunum. Ama sanırım yarın Kev'le maçı izlemeye geleceğim."

"Oh, güzel!" Yanağımdan öpüyor. "Görüşürüz!" Kalktığından beri geri dönmesi için bağırان insanların olduğu masaya dönmeden önce beni el sallayarak uğurluyor.

Odayı tarıyorum ve Trey'i, Chloe'yi ve hatta Mason'ı göremiyorum, bu da Whitney'nin daha uzun süre yalnız kalıp kalmayacağını merak etmeme neden oluyor. Birkaç dakika içinde arabamdayım ve adreslerini GPS'ime giriyorum ve uzakta yaşamadıklarını gördüğüm için minnettarım. On beş dakikadan daha kısa bir sürede varıyorum ve içeride ışıkların açık olduğunu görüyorum. Bir yanımla aramak istiyor çünkü Whitney'nin başka bir adamla paylaştığı bir eve adım atmaya hiç niyetim yok. Ama muhtemelen cevap vermeyecekti ve kendimi ne yapacağımı bilemez halde buldum.

Arabadan iniyorum, keşke ne söyleyeceğimi bilseydim diye içimden geçiriyorum. Evlerine giden patikadan yukarı doğru yürürken, burada onunla birlikte yaşadığı için yeniden sinirleniyorum. Ev Whitney'e hiç yakışmıyor. Çok küçük değil ama ona hiç benzemiyor. Her zaman büyük cumbalı, verandalı ve arkada gri taştan bir terası olan kırmızı tuğlalı bir evi olduğundan bahsederdi. Pinterest'te bulduğu ve bana "ilham vermesi" için gönderdiği bir evin resimlerinin hala telefonumda kayıtlı olduğundan oldukça eminim. Bu ev güzel olsa da, beni onun yanına yeni taşındığına inandıran şeylerin hiçbirine sahip değildi. Kapıyı açıp dışarı fırladığında neredeyse kapıya varmışım, dalgalı kestane rengi saçları podyumdaki bir model gibi arkasından dökülüyordu. Üzerinde hâlâ göğüslerini ve muhteşem bronzluğunu sergileyen seksi tulumu vardı ama topuklu ayakkabılarını çıkarmış ve yalınayaktı. Bir şeye basmadığından emin olmak için gözlerim hemen yere kayıyor.

"Bir ipucu alamaz mısın? Nerede yaşadığımı nasıl anladın?" *Zor olduğunu mu sanıyorsun* der gibi bir bakış fırlatıyorum ona. "Tabii ki, lanet olası ailemden biri. Benim hakkımda yalan yanlış bilgiler edindiğin için kendini bok gibi hissetmiyor musun?"

"Hayır." Bir elimi enseme ovuşturuyorum. "Peki, evet. İçeri girebilir miyim?" İçeri girmek istemediğime dair ön yargıma rağmen soruyorum.

Bir saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve acaba gergin mi diye düşünüyorum. "Nişanlımla paylaştığım evimin içine mi? Hayır."

"Yani bunu dışarıda, komşularının önünde mi yapmak istiyorsun?" Ona bir kaşımı kaldırıyorum.

Bana dönmeden önce gözleri kendi evinin etrafındaki evler arasında gidip geliyor. "Hayır, gitmeni istiyorum."

İsteğini görmezden geliyorum. "Bana ondan bahset. Şu Parker'dan. Onu bu kadar özel yapan ne ki beni dinlemek bile istemiyorsun? Çünkü bir zamanlar bana kimseyi beni sevdiğin gibi sevemeyeceğini söylemiştin. Asla başka biri olamayacağını." Seviştikten sonra tenime sadece beni seveceğini fısıldadığı o kadar çok gece oldu ki. Onun için o olduğumu. Onun ruh eşi. Hayatının aşkı.

Ben de ona aynısını söyledim.

"Ve sonra beni terk ettin!!!" diye bağıyor ve etrafına bakmadan önce kendine küfrediyor, dışarıda kimseyi görmüyorum ama bu pencerelerinden bakmadıkları anlamına gelmiyor. "İçeri girmeni istemiyorum. I..." Dudağını ısıyor. "Kameralarımız var."

Başımı sallıyorum, biraz sinirleniyorum ama en azından burada yalnızken güvende olduğu anlamına geldiği için de memnun oluyorum. "O zaman bir yere gidip konuşabilir miyiz?"

"Jacob... yalnız olmamız... Ben sadece..." kelimeleri karıştırmaya devam ediyor. "Bunu bu kadar zorlamandan ve beni bunu söylemek zorunda bırakmandan nefret ediyorum."

En azından bana karşı kayıtsız değil. Bununla başa çıkabilirim. "Yani benim yanımdayken kendine güvenmiyorsun. Bu senin için bir şey ifade etmiyor mu?"

"Birkaç içki içtim ve bu beni azdırdı ve tamam, vücudum hâlâ seni hatırlıyor mu? Elbette." Omuz silkiyorum. "İnsanlar alkol ya da hormonların etkisi altındayken her zaman hata yaparlar, bu o kişiyle birlikte olmak istedikleri anlamına gelmez. Bir gece için tüm hayatımı mahvetmekle ilgilenmiyorum. Pişman olacağım bir şey yapmak için kendimi riskli bir duruma sokmak istemiyorum."

"Bu sadece bir gece olmaz Whitney. Asla sadece bir gece olamaz."

"Aklım ve kalbim farklı düşünüyor. Ben seni aştım. Yani evet, pişman olacağım ve nişanlımı aldatma olasılığımın suçluluğuyla yaşamak zorunda kalacağım bir gece mi olacak? Hayır. Bunu istemiyorum."

"Kendini mi ikna etmeye çalışıyorsun? Yoksa beni mi?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Hışımın yanımdan geçip arabasına doğru gidiyor. "Seninle bu konuşmayı ön bahçemde yapmaya devam edemem. Eğer gitmeyi reddediyorsan, konuşmak için başka bir yere gidebiliriz." Şu anda çok güzel görünüyor. Öfkeli, yanakları kızarmış ve saçları biraz daha büyük, sanırım gergin olduğunda yaptığı gibi saçlarıyla oynamaktan.

"Araba kullanmana izin vermiyorum, buraya gel," diyorum ona, evlerinin önüne park ettiğim arabamı işaret ederek.

"Ne!"

"Birkaç kadehten fazla içtin ve ayağında ayakkabı olmadığının farkında bile değilsin," diyorum çıplak ayaklarını işaret ederek. "Bir daha söyletme bana. Araba kullanmıyorsun. Şimdi buraya gel."

"Arabana binmeyeceğim."

"O zaman sanırım gitmiyoruz." Telefonu elinde çalmaya başlamadan önce bir saniye birbirimize bakıyoruz.

Derin bir nefes almadan önce ekrandaki isme bakarak gözle görülür bir şekilde paniklemiş görünüyor. "Ben hiçbir şey yapmadım." Sanki kendisiyle değil de telefondaki kişiyle konuşuyormuş gibi omuz silkiyor. "Merhaba bebeğim."

Bu kelime canımı yakıyor ve onun nişanlısı olduğunu anlıyorum. Bir zamanlar benim için kullandığı bir sevgi sözcüğünü şimdi başka bir erkeğe söylüyor. Bana bakıyor ve rahatsız olduğu belli olan gözlerini kısıyor.

"Ciddi misin? Jacob, ailemin bir arkadaşı."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. *Şimdiden burada olduğumu anlamış mı?* Gözleri kapıya doğru bakıyor ve tahminen kapı kamerasının onu izliyordığını fark ediyor. Gözlerini devirdiğini saklamaya çalışıyor ama ben yakalıyorum ve acaba bu durum sık sık oluyor mu diye merak ediyorum.

"Şimdi birden Chloe'nin nerede olduğu umurunda mı oldu?" diye şaka yapıyor. "Buraya geliyor. O benim vaftiz babam ve son üç yıldır Meksika'daydı ve yeni döndü. Chloe biraz daha uzun kaldığı için ailemin yanından sağ salim döndüğümünden emin olmak istedi. Eve tek başıma Uber ile döndüm."

Tamamen uydurma değil ama hikayeyi bu kadar zahmetsizce çarpıtması, kesinlikle mükemmel bir avukat olacağı gerçeğine kıkırdamama neden oluyor.

"Emin değilim." Uzaklaşıyor ve ben duymak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum çünkü ona zor anlar yaşıyor gibi geliyor ama ne için olduğundan emin değilim. Burada olduğumu bu kadar kolay bir şekilde paylaşması, bu adamın muhtemelen kim olduğum ya da önceki ilişkimiz hakkında hiçbir fikri olmadığı anlamına geliyor. Etrafta *saçma* ve *güven* kelimelerinin dolaştığını belli belirsiz duyuyorum ve açıkça güvensiz olan biriyle uğraşmak zorunda kaldığı için kaşlarımı çatıyorum. Ama şimdilik yargılamaktan kaçınıyorum çünkü belki de bu ilişki hakkında bilmediğim şeyler vardır. Telefonu bir hışımla kapatıyor ve geri geliyor.

"Böyle davranmasından nefret ediyorum." Yüzündeki kızgınlığı görebiliyorum ve alnındaki kaş çatma çizgilerini rahatlatmak için ona dokunmak istiyorum ama istemiyorum

İşleri daha da karmaşık hale getirmek için.

"Sık sık böyle midir?"

"Sanki bana güvenmiyor. Ve... senin hakkında hiçbir şey bilmiyor. Böyle hissetmesi için hiçbir sebep yok." Sesi heyecanlandıkça daha da heyecanlanıyor. "*Beni aldattığında uygunsuz bir şey yapmanın yakınından bile geçmedim!*" Sanki gerçeği ağzından kaçırmamış gibi bir eliyle ağzını kapatıyor. Gözleri büyür. "Ben öyle bir şey demedim." Kanım kaynamaya başladı. *Ne yaptı lan?! O çocuğu öldüreceğim.* Hâlâ dünyamdaki en önemli kişi ve hayatımın aşkı olmasının yanı sıra, o aynı zamanda benim vaftiz kızımdı ve uzun zaman önce ona iyi davranmayan her erkeğin kıcını tekmelemeye yemin etmiştim. "Evet, seni sikeyim

yaptı."

"Aileme söyleme. Söylerler... zaten..." diye irkildi.

"Şu anda Kevin ve Michelle için endişelenmiyorum, sen de endişelenmemelisin. *Benim için endişelenmelisin.* Çok kızgınım." Bana doğru bir adım attı. "Ne yaptı?"

"Bu..."

"Hayır, şimdi geri dönme. Git ayakkabılarını al ve buraya geri dön. Konuşmamız gerek. Eğer yapmazsan, eve gelirim ve *bunu* açıklamakta zorlanırsın." Ses tonum doğrudan ve umarım şu anda çok ciddi olduğumu anlamıştır. İçini çekiyor ve eve geri dönerken dudaklarından bir *kahkaha* çıktığını duyuyorum. Birkaç dakika sonra topuklu ayakkabılarını giymiş ve çantasını almış olarak geri dönüyor ve hızla yanımdan geçip Mercedes'ime doğru ilerliyor. Arabasının kapısını açmamı bile beklemeden ön koltuğa kayıyor, bu beni daha da kızdırıyor, ama evinden ve meraklı gözlerden uzaklaşmak için acelesi olduğunu varsayıyorum. Ben de aynı şeyi yapıyorum ve arabayı gecenin karanlığına doğru çekiyorum, birkaç sokak aşağı iniyorum ve sonunda onun mahallesinden çıkıyorum.

Onu nereye götürdüğüme dair gerçek bir yön ya da fikir olmadan otoyola çıktım. *Sadece onu konuşturmaya devam ettim.* "Seni gerçekten bu kadar kötü mü incittim ki birinden böyle bir şey görmeyi hak ettiğine inanıyorsun?"

Gerginleştğini ve bakışlarını bana doğru çevirdiğini fark ediyorum. "Her şey seninle ilgili değil Jacob."

"Hayır, haklısın. Ama ilk ilişkiniz size nasıl davranılmasını beklediğinize, nelere tahammül edip nelere etmeyeceğinize dair bir örnek teşkil ediyor."

Etrafımızda arabalar vızır vızır geçiyor ve tek yapmak istediğim bu konuşmayı yaparken onun ifadesini almakken otobana çıktığıma pişman oluyorum. İşte

Bir zamanlar onun her bakışını okuyabiliyordum ve onunla bu kadar derin bir uyum içinde olmayı özlemiştim. Tam konuşmaya başladığında bir sonraki çıkışa yöneldim. "Beni hiç aldatmadın," diyor sessizce. "Bildiğim kadarıyla başka bir kadına hiç bakmadın. Gördüğün tek kadın hep bendim."

"Hâlâ öylesin." Kelimeler dudaklarımdan kendiliğinden dökülüyor.

"Evet, tamam." Homurdanıyor ve ben de bana inanmadığını düşünerek kaşlarımı çatıyorum.

"Sana ne zaman yalan söyledim ki?" Ona soruyorum.

"Sadece gittiğin son üç yıl boyunca bir kadına bakmadığın düşüncesinin saçma olduğunu söylüyorum."

Şehir merkezindeki salonlardan birinin otoparkına girdim. Gürültülü kulüplerden birine gitmek istemiyordum ama aynı zamanda bir içki daha içmek ve onu konuşturmak istiyordum. "Peki ya yapmadıysam?" Gözleri benimkileri buldu ve bir an için konuyu açacakmış gibi hissettim. Ayrı kaldığımızdan beri biriyle çıkıp çıkmadığımı, biriyle sevişip sevişmediğimi, üç yıl önce ona yaptığım gibi birine sahip çıkıp çıkmadığımı soracak. Yüzümdeki gerçeği görüp görmediğini merak ediyorum çünkü yüzü öne doğru kayıyor ve başını sallıyor. Arabadan iniyorum ve bu sefer inatla kendi başına yapmaya fırsat bulamadan kapıyı açmak için arabanın onun tarafına geçiyorum. Ona elimi uzatıyorum, içgüdüsel olarak elimi tutuyor ve ayağa kalkar kalkmaz elimden kapıyor.

"Dur. Yapamazsın..."

"Centilmen olmak mı?" Onun için bitiriyorum çünkü aşık olmadığım kadınlar bile kapıları açarken aynı muameleyi görürdü.

Dudaklarını yalıyor ve gözlerim renkli bir dudak kremi gibi görünen bir tabakayla kaplanmış dolgun dudaklarını izliyor. Parlak ya da canlı değil. Parlak görünmüyor ama dikkatimi ağzında tutmaya yetecek kadar kaygan. Kendimi aromalı olup olmadığını ve dudaklarımı dudaklarına değdirirsem tadının nasıl olacağını merak ederken buluyorum.

Kapıya doğru yürümeye başlıyor ve ben de onu takip ediyorum, ellerim onu yönlendirmek için sırtının küçük kısmına dokunmamak için yumruk haline getirilmiş. Gecenin erken saatleri olduğu ve henüz çok kalabalık olmadığı için oldukça hızlı bir şekilde oturduk. U şeklinde bir kabine oturduk ve ben onun yanıma oturmasını umarak ortada oturdum. Kenarlardan birine oturuyor ve hemen bir bardak su ve bir bardak Malbec sipariş ediyor. Ben de her zamanki siparişim olan Macallan 18'i sek olarak sipariş ediyorum.

apkın garson. O uzaklaştıktan uzun süre sonra hâlâ ona baktığını gördüğümde yüzümde bir memnuniyet ifadesi beliriyor.

"Kıskandın mı?" Kendini beğenmiş ifadeyi yüzümden uzak tutmak için elimden geleni yaparak soruyorum.

Bana dönüyor ve güzel gözleri yarıklara dönüşüyor. "Beni burada görmedi mi?"

"Yani, evet."

"Hayır, bu sadece... kabalık!" diye haykırıyor.

"Belki de ne kadar uzakta oturduğuna bakarak birlikte olmadığımızı düşünüyordur," diyorum, iki kişinin rahatça sığabileceği alanı işaret ederek. Ofluyor ve bir saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Senin saçın daha uzun." Bütün gece ona bakıp durdum. Her zaman muhteşem saçları vardı ve eğer bir şey varsa, daha da güzelleşti. Dolgun, sağlıklı ve kadınların elde etmek için saçlarına zarar verdiği o doğal dalgalara sahip. "Bu çok güzel."

"Tabii ki fark ettin," diye mırıldanıyor, daha çok kendi kendine ama alçak ses tonuna ve salonun donuk gürültüsüne rağmen duyuyorum. "Başka bir şey var mı?"

Gözlerimi kısıyorum ve bunun bir tür test olup olmadığını merak ediyorum. Öne doğru eğildim. "Seni son gördüğümde beri farklı olan başka bir şey olup olmadığını mı soruyorsun? Tulumunun askısının altından görünen dövmeyle fark edip etmediğimi mi?" Daha önce hiç görmediğim dövmeyle işaret ediyorum. Köprücük kemiğinin hemen altında duruyor, yani küçük olmalı çünkü muhtemelen sadece bir inç genişliğindeki askı kayışının altında bir şekilde gizlenmiş. "Artık göz kalemi sürmüyorsun, sadece rimel sürüyorsun ve açıkçası bu sana daha çok yakışıyor. Seni son gördüğümde on dokuz yaşındaydın, yani daha uzun olduğunu sanmıyorum ve fiziğın de hemen hemen aynı görünüyor. Her zaman muhteşem bir şeyle sahiptin ve bu konuda daha fazla yorum yapmamı istersen yapabilirim." Ona bir gülümseme veriyorum ve dudakları aralanıyor, dişleri dişlerinin arasına gömölüyor ve eğer yanılmıyorsam sessiz bir iç çekiş onu terk ediyor. O dudaklarını yalayabilmeyi dileyerek bir iniltiyi yutuyorum. "Bu bir evet mi?" Ona bir kaşımı kaldırıyorum. Eğer bu yola girmemi istiyorsa, buna fazlasıyla hazırım.

"Bu bir hayır değil..." Sözüne kesiyor ve muhtemelen az önce ne söylediğinin farkına vararak yanakları pembeleşiyor.

"Bu tulum ince belini öne çıkarıyor. Bana bindiğinde kalçalarını nasıl kavradığımı hatırlıyorum. Ellerime mükemmel oturuyorlardı." Yutkunuyor, kahverengi gözleri göz kırpmak için bile benimkilerden ayrılıyor. "Bu gece bunun içinde her döndüğünde kalbim durdu. Nefis kıcının kıvrımlarını mükemmel bir şekilde sarıyor. Geniş paçalı bir pantolon olduğu için, kalçalarının çok ince olup olmadığını anlayamıyorum.

Amigoluktan ve danstan aldığın zevkler hatırladığım kadar sulu." Sesimi alçaltıyorum ve bakışlarım göğüslerini buluyor. "Ve şunlar." Tüyleri diken diken oluyor ve bunu, onu sadece bir bakışım ve sesimle hâlâ etkileyebildiğime dair iyi bir işaret olarak kabul ediyorum. "Diri göğüslerin." Eskiden ağzımda nasıl hissettiklerini ve bakışlarımın altında nasıl çakıl taşı gibi olduklarını düşünerek inliyorum. "Eskiden göğüslerinin bana her şeyi yaptırabilecek güce sahip olduğunu düşünürdüm." Kıkırdıyorum. "Tek yapman gereken üstünü çıkarmak ve ben de önünde diz çökmüş olacağım."

"Senin üzerinde asla o kadar gücüm olmadı," diye araya giriyor ve kaşlarımı çatıyorum.

Onu.

Ciddi mi? Birlikteyken, tek yapması gereken bana bakmaktı.
ve onun için her şeyi yaparım. "Hangi dünyada yaşıyorsun sen? Evet, söyledin."

"Belli ki öyle değil. Çünkü gittin. Yalvardıktan sonra. Yalvardıktan sonra. Ağladı. Yalvardıktan

Daha fazla. Sakın bana o gece tek yapmam gerekenin üstümü çıkarmak olduğunu ve senin de kalacağını söyleme çünkü şu anda bu masadan kalkacağım." Sözleri sert ama gözlerindeki acıyı ve uzak tutmaya çalıştığı gözyaşlarını görüyorum. Ona dokunmamak için ellerimi tekrar yumruk haline getiriyorum.

"Bebeğim."

Gözleri sertleşiyor ve benden uzaklaşıyor. "Hayır." O anda içkilerimiz geliyor ve ben homurdanarak *teşekkür* ederken garson kıza zar zor bakıyorum. O gidince tekrar konuşuyorum.

"Whitney." Bana sanki "*Tamam, ne?*" der gibi bakıyor. "Bir hata yaptım." İçkisine bakıyor ve belli belirsiz bir yudum alıyor, ardından sanki vücuduna aldığı alkolü dengelemek için büyük bir yudum su içiyor ve böylece bir nebze de olsa kontrolü elinde tutabiliyor. "Seni seviyorum." Gözleri irileşiyor ve ben omuz silkerek tüm kartlarımı bir kez daha masaya koyuyorum. "Seni hep sevdim. Seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Onunla evlenme." Dudağı titriyor ve kaybetmek üzere olduğunu anlıyorum. "Seni daha özel bir yere götürebilir miyim? Benim evime gidebiliriz-"

"İşte buradasın!" Chloe'nin sesi beni durduruyor ve ne yazık ki Whitney ve benim içinde bulunduğumuz bulanıklığı delip geçiyor çünkü Whitney'nin benim evime geri dönmeyi kabul edeceğini düşünüyorum. *Kahretsin, Trey cidden mi?* Ona bir bakış attım, yüzünü buruşturdu ve bana *ne yapmamı istiyorsun* der gibi bir bakış attı.

Chloe, Whitney'nin yanına kayarak onu bana biraz daha yaklaşmaya zorluyor ki Chloe'nin aslında burada olduğu gerçeği olmasa bunu çok isterdim. Trey, Whitney'in yanına kaydı.

diğer tarafı bana yaklaştırdı. "Ne hakkında konuşuyoruz, ne yapıyoruz?" Chloe koltukta zıplıyor, sarı bukleleri de onunla birlikte zıplıyor. İkimizin arasında parmaklarını şıklatıyor ve ben onun ne kadar sarhoş olduğuna gülüyorum. "İçkileri nereden alacağız? Garsonumuz var mı yoksa bara mı gideceğiz?"

"Bebeğim, sanırım yeterince içtin," diyor Trey ve Whitney'le benim gözlerimiz ona kayıyor.

"Bebeğim!?" Whitney çığlık atıyor. "Bırakın onu ben alayım," diyor ve küçük kardeşime ulaşabilmek için Chloe'yi kabinden dışarı itmeye çalışıyor.

Chloe, "Sakin ol Whitney," dedikten sonra Trey'e şöyle der gibi bir bakış attı *Gerçekten mi?*

"Biz birlikteyiz, herkes bunu kabullenmeli." Trey Whitney'e sanki özellikle onunla konuşuyormuş gibi sert bir bakış atar.

"NE!?" Whitney başını sallamadan önce gözlerini birkaç kez kırıştırır. "Buna inanamıyorum. Ne kadar süre için? Sen daha sonra gelene kadar mı?" Onun sert sözleri karşısında irkildim.

"Whitney." Ona bir bakış attım ve o da gözlerini bana dikti. Çünkü ben de benzer bir şey düşünmeme rağmen, bu gerçekten bizi ilgilendirmez.

"Benimle dalga mı *geçiyorsun*? Hiçbir şey hakkında konuşacak yerin yok." Chloe'ye baktı. "Banyo."

"Whitney..."

"Kımlıda," diyor dişlerini sıkarak. "Şimdi."

Chloe gözlerini deviriyor ve Trey'e bir bakış atmadan önce ayağa kalkıyor. "Bana bir votka soda söyler misin lütfen?"

"Elbette." Chloe gülümsüyor ve masanın onun tarafına geçip dudaklarını hızla onunkilere bastırıyor. Geri çekildiğinde, ikisi de yüzlerinde en aptal gülümsemeyle birbirlerine bakıyorlar. Whitney'nin iri gözleri benimkileri buluyor ve Chloe ile Whitney tuvalete gitmeden önce şaşkınlık dolu bir bakış paylaşıyoruz.

Kulak misafiri olmaktan çıkar çıkmaz, sadece Whitney'le olan anımızı mahvettiği için değil, Whitney'nin ailesinin evinden ayrıldığıımızdan beri geçen bir saat içinde her ne bok olduysa, onu azarlamaya hazırlanan kardeşime bakıyorum. "Tamam, öncelikle zamanlaman çok kötü. Sana bizimle ne zaman buluşacağını haber vereceğimi söylemiştim ve ikincisi, bu ne lan?"

CHAPTER SIX

Whitney

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Chloe makyajını tazeliyor ve ben neyse ki boş olan kadınlar tuvaletinde volta atarken bana aldırış bile etmiyor. "Sen ve Trey mi? Bu iyi bir fikir değil!"

"Tencere dibin kara, seninki benden kara değil mi?" diyor rimel çubuğunu kirpiklerinden çekip bana yan gözle bakarken. "Yaptığım şeyin kimseye zarar vermediğinden oldukça eminim. Ya da az önce Trey'le içeri girdik çünkü kabinde onunla sevişmeye beş saniye kalmış gibi görünüyordun?" Önce nişan yüzüğüme, sonra da bana baktı.

"Birazdan senin kararına geri döneceğiz. Bu *seni* incitecek," diye cevap veriyorum, Trey'le yeniden başlamanın kimseye zarar vermeyeceği konusunda söylediklerine atıfta bulunarak.

Rimelini çantasına geri koyuyor ve bir iç çekiyor. "Belki de öyledir. Ama onu hala seviyorum ve belki de istediği şansı *ona* borçlu değilim..." Omuz silkiyor. "Ama bunu kendime borçluyum." Lavaboya yaslanıp kollarını kavuşturuyor. "Onu hâlâ sevmemin bir nedeni var Whitney. O bana hiçbir şey yapmadı. Ondan ayrıldım."

"Çünkü söz vermedi!" Yataktan çıkmayı reddedecek kadar depresyonda olduğu anılar aklıma geliyor. *Bu Price kardeşler ikimizin de canına okudu.*

"Ama bu değişebilecek bir şey. İşine çok düşkün olduğu ya da başkasıyla yattığı ya da yatakta iyi olmadığı için değil. Sorun şu ki, bir yıl önce *daha fazlası* için hazır değildi ama şimdi hazır. Ben müsaitim, o ise

müsait. Benimle birlikte *olmak* istiyor, Whitney. Bunu çok uzun zamandır istiyordum ve belki işler yolunda gitmeyebilir ama ben sadece bir şans vermek istiyorum."

İç çekiyorum çünkü bu gerçekten mantıklı ve eğer Trey gerçekten ona bağlanmaya istekliyse bu aslında ikisi için de harika olabilir. Bir noktada birbirleri için çok iyiydiler. "Sadece tekrar incinmeni istemiyorum."

"Bunu ve seni seviyorum. Sen benim en iyi arkadaşımsın Whitney, hep öyleydin ama ben *senin* büyük kuzenim. Her zaman bana göz kulak olmak zorunda değilsin." Ellerini omuzlarıma koyuyor ve ellerini bırakmadan önce ikisini de sıkıyor. "Şimdi benim 'yargıma' dönelim," diyor tırnak işareti kullanarak. "Neyin içine girdim ben? Burada onunla yalnız ne yapıyorsun? Whitney, bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorsun."

"Şey, benim evime geldi, bu yüzden ailemin evinden ayrıldığı konusunda beni uyardığın için teşekkür ederim. Peşimden geleceğini düşünebilirdim ama nişanılımla paylaştığım evde beni şaşırtacağını tahmin etmemiştim!"

Şok içinde elini ağzına götürdü. "Aman Tanrım, gerçekten mi?"

"Evet, Parker onu kapı kamerasında gördü ve-"

Bir elini alnına koyuyor. "Bekle, onu içeri sen mi aldın?"

"Hayır! Senin gelmeni beklediğim için geldiğini gördüm ve daha kapıya varamadan onu dışarıda karşıladım."

"Peki Parker nasıl gördü? Kapı zilini çaldıysa anlarım çünkü *Blink* uygulamasından o uyarıları ben de alıyorum ama... nasıl görmüş olabilir ki...?"

"Sanırım kapıyı açtığımda bir uyarı aldı?"

Chloe gözlerini bana dikti. "Neden? Bunu kapatabilirsin, biliyorsun."

Düşüncelerinin nereye gittiğini duyabildiğimi hissediyorum ve bu konuda da onunla bu yola girmek istemiyorum. "Chlo..."

"Sadece biraz... kontrolcü görünüyor."

"Parker kontrolcü değil, sadece endişeli!"

"Onun liginin dışında olduğunu fark edip onu terk etmenden mi endişeleniyor?" Homurdanıyor. Ailemin geri kalanı gibi Chloe de Parker'ın en büyük hayranı sayılmazdı. Ama onunki daha çok Parker'ın kişiliğiyle uyuşmamasından kaynaklanıyordu. Coşkulu, gürültücü ve şamatacıydı ve Parker onunla ancak küçük dozlarda başa çıkabiliyordu. *Bu ve beni aldattığı gerçeği.*

"Chloe," diye çıkıştım, bu konuşmadan bıkmaya başlamıştım bile. "Aynı konuşma içinde Jacob ve Parker hakkında beni azarlayamazsın. Bir kulvar seç."

Yüzü kızardı. "Özür dilerim."

"Yani, o geldi ve içeri girmek istedi, ben hayır dedim ve sonra konuşabilir miyiz dedi ve sonra Parker aradı ve onun hakkında bir sürü soru sordu ve sanırım kim olduğunu söylediğimde cevabımı kabul etti ama sonra yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissettim..." Çok hızlı konuştuğumun farkındayım ve her geçen saniye daha da heyecanlandığımı hissediyorum. "Sonra ayrıldık ve buraya geldik ve... bana beni sevdiğini ve Parker'la evlenmememi söyledi ve sonra özel olarak konuşabilmemiz için evine gelip gelemeyeceğimi sordu ve sonra Tanrıya şükür sen geldin çünkü gerçekten evet diyecektim." Derin bir nefes alıyorum çünkü konuştuğum süre boyunca bunu yaptığımı sanmıyorum. "Ben boktan bir insanım."

"Onunla bir şey yaptın mı?" diye soruyor. "Hayır, sadece konuştuk."

"O zaman boktan bir insan değilsin. Yine de Whitney, kaygan bir yokuştan aşağı indiğini söyleyebilirim çünkü sen ve Jacob için? "Konuşmak ön sevişmeye benziyor." Banyodan çıkıyoruz ve gözlerim hemen onu buluyor. Onu aramıyordum bile ama bakışlarım odanın öbür ucundan anında ona takılıyor. Sanki gözünü kırpsa yok olacakmışım gibi bana bakıyor ve bir yanım bunu istiyor. Bu bardan çok uzaklara kaçmak istiyorum. Jacob'dan, duygularımdan ve ona bir şans daha vermem için bana yalvaran on dokuz yaşındaki Whitney'den kaç çünkü bu *Jacob*.

JP Benim JP'm

"Hâlâ bana aşık," diyorum onu salonun köşesindeki bara doğru yönlendirirken.

Chloe bara yaslanıyor ve yüzümü daha iyi görebilmek için saçlarımı arkaya doğru itiyor. "Bu çok açık. Asıl soru, ona hâlâ aşık mısın?"

"Doğru olanı yapmaya çalışıyorum, Chlo. Başka bir adamla nişanlıyım."

"Birinin diğeriyle hiçbir ilgisi yok. Doğru olanı yapmak, gerçeği kendine itiraf etmek demektir. Bu gece çekip gitmek, Parker'dan ayrılmak ve böylece sevdiğin adamla birlikte olmak için özgür olmak demek. Yirmi iki yaşındasın, hala başka birine aşıkken Parker'la evlenmek, onun teklifine 'evet' dediğin için garip bir zorunluluk duygusuyla doğru olanı yapmak değil Whitney. Henüz yanlış bir şey yapmadın." Yüzünü buruşturuyor. "Ama onun sana bakışını ve senin ona bakışını görüyorum ve sanırım ona karşı bir içki ya da fırça

onunla yatağa girmekten uzak durmak doğru bir şey değil."

"On dakika önce sarhoş değil miydin sen? Bu mantığın sesi nereden geliyor? Sen ve Trey söz konusu olduğunda bu mantık nerede?" Barmenin önüne koyduğu ve Chloe'nin işaret ettiği bir bardak suyu içerken ona soruyorum.

Omuz silkiyor. "Mantık gelir ve gider." Kıkırdıyor. "Ve kendi hayatın olmadığında daha kolay olduğunu biliyorsun."

Başımı sallayarak onaylıyorum, çünkü bunun doğru olduğunu biliyorum. Yatırım yapılan kişi kalbin olmadığında fikir yürütmek kolaydır. Koltuklarımıza doğru yürümeye başladık ve ona tekrar yakın olma beklentisiyle tenim karıncalanmaya başladı. "Ben... Ben ne yapacağımı bilmiyorum." Sakalını kaşıyor ve başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdikten sonra dilini derisini yalamak için dışarı çıkarıyor. *Tanrım, çok ateşli.*

"O zaman buna bir iğne takmanı ve en azından ayılana kadar eve gitmeni öneririm," diyor Chloe.

Damarlarımda ısınan kanı ve seksimdeki karıncalanmayı görmezden gelmeye çalışarak bir nefes veriyorum. "Haklısın." Başımı sallıyorum ve sanki evren tamamen aynı fikirdeymiş gibi telefonum şu anda kalçama yaslanmış olan çantamda titremeye başlıyor. Çantamı açıyorum ve telefonumda Parker'ın adını görüyorum. *Mükemmel zamanlama. İnanılmaz zamanlama.* "Şunu alayım, seninle masada buluşuruz." Chloe onlara doğru geri dönüyor ve ben parmağımı ekranda kaydırıyorum.

"Seni seviyorum." Ona hemen söyledim. "Seni özledim. Sen nasılsın?"

"Neredesin?" diye soruyor ve söylediğim hiçbir şeye yanıt vermediği için kaşlarımı çatıyorum.

"Chlo ile bir bardayım," diyorum ve iç geçirerek cevap veriyor. "Ne oldu? Sana dışarı çıkacağımı söylemiştim."

"Sadece Chlo'yla mı birliktesin?"

Donup kaldım. Hayatta öyle anlar vardır ki bir karar vermek zorunda kalırsınız, seçiminiz belli değildir ama artıları ve eksileri tartma şansınız yoktur çünkü cevap vermek için sadece bir saniyeniz vardır. Ben daha durdurmaya fırsat bulamadan yalan ortaya çıkıyor. "Evet. Mason hâlâ ailemde sanırım."

Ona yalan söyleme fikri beni suçluluk duygusuna sürüklüyor. Ama alternatifi neydi? Ona çifte randevu gibi bir şey için burada olduğumu mu söyleyeyim? Ya da Trey ve Chloe'nin bir araya geldiği haberini atlasaydım bile

tekrar bir araya gelseydik, yine de ailem ve hatta Mason olmadan ailemin arkadaşıyla ne içtiğimi sorgulayacaktı. Bu da sorulara ve belki de haklı suçlamalara yol açacaktır.

Eve döndüğünde ona gerçeği anlatacağım. Ona her şeyi anlatacağım. Sadece o ülkenin öbür ucunda çalışırken ve çalışırken telefonda değil. "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Eve ne zaman gidiyorsun?"

Bugün daha önce yaptığım konuşmaları da hatırlayarak kaşlarımı çatıyorum. Bütün gün sorguya çekilmiş gibi hissediyorum ve resmen bundan bıktım. "Parker, kes şunu. Sana bir soru sordum, bütün gün cevap vermekten kaçındığını fark ettiğim bir soru."

"Çalışıyorum, Whitney. Sen ne düşünüyorsun?"

"Sanırım Cuma gecesi New York'ta saat gece yarısını geçti," diyorum saatime bakarak. "Hâlâ ofiste olmana imkân yok. Bir kulüpler zinciri işletiyorsun."

"Ben bir kulüpler zincirinin mali danışmanıyım, sanki onlardan birinde çok zaman geçiriyormuşum gibi davranıyorsun." Ve bu doğrudu, Chloe ile kulüplerine ondan daha fazla gidiyordum. Benim gitmeme aldırılmıyordu, tahminimce herkes onun nişanlısı olduğumu bildiği ve gözleri üzerimde olduğu için. Bu sapkın düşünce bir anda ortaya çıktı ve beni biraz şaşırttı.

"Yine de ne yaptığını sormam ve senin cevabının bütün gün yaptığın gibi beni sorgulamaya devam etmek olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

Durduğum yerde verandaya açılan bir kapı var ve onu iterek geçiyorum ve biraz temiz hava aldığım için mutluyum. Fotoğraf çeken ve içki içen insanlar var, bazıları diğerlerinden daha gürültülü ama yine de içeridekinden daha sessiz.

İçini çekiyor ve ben onun sinirlendiğinde her zaman yaptığı gibi saçlarını yolduğunu hayal edebiliyorum. "Daha önce yatırımcılardan birinin sahibi olduğu bir et lokantasında yemeğe gittik. Şimdi de çatı katındaki bir bardayız. Keşke sen de burada olsaydın," diyor sonunda. "Burada herkesin sevgilisi var ve ben sadece... seni özledim."

Nihayet!

"Ben de seni özledim. Orada olamadığım için üzgünüm."

"Bu gece gelebilir misin?" dedi hemen. "Sana kırmızı bir uçak ayarlayabilirim ve sabaha burada olabilirsin," diye teklif ediyor ve ben donup kalıyorum. "Yarın akşam açılıştan önce doğaçlama bir tanışma ve selamlaşma toplantısı var, benimle burada olursan çok sevinirim."

"Parker, gelemem... Salı günü teslim etmem gereken büyük bir ödevim var."

"Yine de bu gece dışarıdasın."

"Evet, birkaç saatliğine ve yarın, Pazar ve Pazartesi günlerinin tamamını bu ödev üzerinde çalışarak geçirmeyi planlıyordum, hatta belki de kütüphanede. Bu geceki birkaç saat ile bana hiçbir çalışma yapma fırsatı vermeyecek bir ülke seyahati arasında büyük fark var."

"Yarın geceye kadar seni tamamen yalnız bırakacağım. Benim de yapacak işlerim var. Süit çok güzel, Central Park manzaralı bu terasta ödevini yapabilirsin ve-"

Onu nasıl bu kadar kolay hayal kırıklığına uğratacağımı düşünerek irkiliyorum. "Parker, bu sefer gelmememin bir nedeni var. Sadece kötü bir zamanlamaydı, hatırladın mı? Okulla ilgili bir sürü işim var."

"Her neyse."

"Bebeğim, yapma bunu," diye yalvarıyorum ona. "Bugün bana neden bu kadar kızgınsın? Neredeyse sensiz burada bana güvenmiyormuşsun gibi davranıyorsun." Yutkunuyorum. "Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadım."

"*Bunu* gerçekten şu anda yüzüme mi vuruyorsun?"

Kaşlarımı çatıyorum, çünkü aslında yapmamıştım ama belli ki vicdan azabı çekiyor. "Hiçbir şeyi yüzüne vurmuyorum Parker." Sırtımı salona vermiş, verandanın parmaklıklarına yaslanıyordum ki alanımda birinin olduğunu hissettim. Sağa döndüğümde Jacob'ın da balkona yaslanmış, kollarını bara dayamış olduğunu görüyorum. "Neden bu kadar savunmaya geçiyorsun?"

Harika, tam da ihtiyacım olan şey. "Belki de sabah konuşmalıyız," diyorum o cevap vermeden önce, Jacob'ın ilişkimizin bu görüntüsüne daha fazla göz atmasına izin vermek istemediğimden.

"Bu gece eve döndüğünde beni arayacağın konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Sinirimi yatıştırmaya çalışarak yavaşça bırakmadan önce bir nefes çekiyorum. "Evet, tabii ki. Eve gittiğimde seni arayacağım."

"Tamam. Seni seviyorum," diyor ve her zaman telefonu kapatmadan önce bunu söyleme alışkanlığım, bunu geri söylememin tek nedeni çünkü açıkçası bütün gece bana nasıl davrandığı konusunda cehennem gibi sinirliyim.

Telefonu kapatmadan önce ona "Ben de seni seviyorum," diyorum. Bakışlarını üzerimde hissettiğim Jacob'a bakmıyorum. "Hiçbir şey söyleme. Bu konuda konuşmak istemiyorum."

İlk başta hiçbir şey söylemiyor, sakinleşmem için bana bir saniye veriyor sanırım. Ama sonra konuşmaya başlıyor, sesi alçak, çakıllı ve *baştan çıkarıcı*. "Bakalım doğru anlamış mıyım, seni aldatıyor, bana biraz

Bu arada, sadece birkaç dakikalık konuşmamızda duyduklarına göre, o da size ne için zorluk çıkarıyor gibi görünüyor? Yaşamak için mi?" Yüzü bana dönük. "Genellikle, bir kişi aldattığında, talepte bulunmak için çok fazla alanı yoktur. Genellikle haksızlığa uğrayan taraf, diğer taraf eve geldiğinde yalan makinesi dışında her şeyi talep eder."

Hiçbir şey söylemiyorum ve çenemi kavrayıp yüzümü kendine doğru çevirdiğinde başını yana eğiyor.

Yüzümdeki büyük, sıcak eli tenimi karıncalandırıyor. Eskiden ellerinin yüzümde olmasına bayılırdım. Beni öptüğünde tutardı. Yanaklarımı okşardı. Gözyaşlarımı silerdi. Bu benim zayıflığımdı ve belli ki hala da öyle çünkü dizlerim hafifçe bükülüyor. "Whitney, neler oluyor? Neden... sadece neden?"

Elinden kurtuldum ve bir adım geri çekildim. "Üzgün olduğunu söyledi... bunun bir hata olduğunu ve bir daha olmayacağını."

Bir elini saçlarında gezdiriyor. "Bundan daha fazlasına ihtiyacım var. Ne oldu? Ve şu anda bulunduğu yerde bunun olmadığını nereden biliyorsun?"

Bu düşünce aklımdan geçmişti ama ona güvenmeyi seçiyordum. "İlişkimizin başlarındaydı. Sadece üç aydır birlikteydik. İlişkimizi bir süreliğine bitirdim ve o yalvardı, ayaklarına kapandı, çiçekler, kartlar ve hediyeler gönderdi." Ona doğru bir el sallıyorum, sanki vesaire der gibi. "Anladın sen onu, deneme amaçlı geri aldım." Kıkırdıyorum. "Mükemmel bir adam oldu. Gerçekten sadece aptalca bir sarhoşluk hatasıydı. Vegas'taydı. Bekârlığa veda partisi. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Bildiğimi söyleyemem. Birlikteyken üç bekârlığa veda partisine gittim ve her dört saatte bir senden çıplak fotoğraf talep ettiğimi çok net hatırlıyorum. O yüzden bana sarhoşken hata yaptığım palavrasını atma çünkü kendi adımı hatırlamayacak kadar sarhoş olabilirdim ama seninkini her zaman bildiğimden eminim." Bu sözleri duyunca kalbim küt küt atıyor ve başımı sallayarak tüm vücudumun bu sözleri duyunca hissettiği o coşkudan kurtulmaya çalışıyorum. "Yani tamam, onu geri aldın, affettin. Bundan ne kadar sonra evlenme teklif etti?"

"Ummm toplamda bir buçuk yıldır birlikteyiz. Yani bu olaydan bu yana bir yıldan biraz fazla oldu?"

"Onunla yattı mı?"

Başımı salladım.

Ellerini yumruk haline getirdiğini ve yüz hatlarında öfkenin parladığını fark ediyorum. "Bundan daha iyisini hak ediyorsun. *Bundan* daha iyisini."

"Hangisi daha iyi...? Sen mi? Bununla nereye varmak istiyorsun?"

"Evet, Whitney. Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum." *Bunu söylemesini beklemiyordum.* Mavi gözlerini gözlerime dikerek bana bakıyor ve ben olduğum yerde donup kalmış gibi hissediyorum. Dudaklarımı yalıyorum ve bir inilti çıkarmadan önce gözleri dudaklarımda geziniyor.

"Şunu yapmayı
kes." "Özür
dilerim."

"Lanet olsun, Whitney. Bana tüm sinyalleri veriyorsun. Dudaklarını ısırman, saçlarınla oynaman ve bana bakma şeklin. Bununla ne yapmam gerekiyor?"

Sözleri ısırtıcı ve tonu sert ve onları tüm tenimde hissediyorum. Sakalını ovuşturuyor ve ben de uzanıp parmak uçlarımı keskin çenesinde gezdirmemek için ellerimi birbirine kenetliyorum.

"Seni sevdiğimi söylemiştim."

Bu sözleri ondan duyunca kalbim bir kez daha küt küt atıyor. Derimin hemen altındaki düzensiz atışı sakinleştirmeye çalışarak göğsümü ovuyorum. "Başka biriyle birlikteyken bunu söylememi beklemen haksızlık. Jacob... artık çok geç."

"Neden? Henüz kimse evlenmedi ki. Hâlâ fikrini değiştirebilirsin; asıl soru bunu isteyip istemediğin ve bence istiyorsun."

"İşte yine o kibir." Cevap vermiyor, sadece bir kez daha iç geçiriyor ve parmaklıklara doğru eğiliyor. "Gitmeliyim." Geç oluyor ve daha fazla alkol tüketmemiş olsam da, çekingenliğimin azaldığını hissediyorum. Parker'a olan kızgınlığımdan mı, Jacob'ın ifşaatlarından mı yoksa ikisinin birleşiminden mi bilmiyorum ama kafamın arkasında Chloe'nin pervasızca bir şey yapmadan önce geri adım atmamı söyleyen sesini duyuyorum. "Bir Uber çağıracağım."

"Saçmalama. Seni eve götüreceğim Whitney."

"Tamam ama içeri giremezsin..."

Bana bakmıyor, sadece geceye doğru bakmaya devam ediyor. "Bunu bana mı söylüyorsun yoksa kendine mi?"

"Sana." Bir yanımda benim de ikna edilmeye ihtiyacım olduğuna inansa da elimden geldiğince inanarak cevap veriyorum. Belki de ayartılmaya ihtiyacım yoktur. "Chloe ile eve gidebilirim..."

"İkimiz de Chloe'nin kardeşimle eve gideceğini biliyoruz." Gülüyor.
"Beni yolda bırakabilirler, Chloe beni öylece bırakmaz."
"Seni götüreceğimi söyledim," diye karşı çıkıyor.
"Sadece seni rahatsız etmek istemiyorum."
"Senin için bir şey yapmak asla rahatsızlık vermez." Eriyorum ve gülümsememi saklamaya çalışıyorum ama o bunu fark ediyor ve dudakları zafer işareti olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde yukarı kalkıyor.

Trey ve Chloe uzun zamandır ayrılmaya hazırdı ve Chloe'yi refakatçiye ihtiyacım olmadığına ve Trey'le daha samimi bir araya gelmeleri için ayrılacaklarına ikna edebildim. Chloe'nin beni bırakması ve kapıdan girdiğimde onu aramam yönündeki kesin talimatıyla yollarımızı ayırdık. Evime dönüş yolculuğumuz sessizdi, bunu sadece aramızdaki gerginliğin artmasına bağlayabilirdim ve buna t a k ı l m a m a k için elimden geleni yapıyordum.

"Evde olduğun için mutlu musun?" diye sorduğumda Jacob'ın gözleri kısa bir süreliğine yoldan ayrılıp bana baktı.

"Havadan sudan konuşuyor muyuz?" İfadesindeki espriyi görüyorum ama sesindeki alaycılığı da duyabiliyorum. *Sana aşkımı itiraf ettim, sen karşılık vermedin ve bana bunu mu soruyorsun?*

"Ben... sadece sohbet etmeye çalışıyordum."

"*Seni gördüğüme sevindim. Bu duyguyu paylaşmasan bile,*" diyor. "Ve başka biriyle nişanlı olsan bile," diye ekliyor.

Hemen bu arabadan inmeme gerekiyor. Vites kolundaki eline uzanmak için kulağıma fısıldayan sinirlerimi yatıştırmak için elimden geleni yaparken ellerim kucağımda dönüyor. Parmak uçlarımı daha önce yüzlerce kez yaptığım gibi parmak eklemlerinin üzerinde gezdirmek için.

"Gerginsin," diye ekliyor ben cevap vermeyince. "Buna sevindim mi yoksa sinirlendim mi emin değilim. Daha önce benim yanımda hiç gergin olmamıştın ama bir yanım bunun aramızda hâlâ hissettiklerinden kaynaklandığına inanıyor." Onun

Elim vites kolundan kalkıyor ve ben daha gözümü kırpamadan kalçama dayanıyor.

İttir. İt onu. Zihnim elini çekmem için bağılıyor ama yapamıyorum. Sıcak ve güçlü hissettiriyor ve kalçamın etrafına sarılmış cehennem gibi seksi görünüyor. Yavaşça sıkıyor ve seksim tepki olarak titreşiyor. "I

-" diye başlıyorum, ağzımı kapatmadan önce ne söyleyeceğimi bile bilemiyorum. Dokunuşu tehlikeli ama güvenli, yanlış ama doğru hissettiriyor ve ben kontrol için savaştan tüm çelişkili duygularla mücadele ediyorum. "Beni kırmaya çalışıyormuşsun gibi hissediyorum. Adil oynamıyorsun."

"Adil oynamayı asla kabul etmedim. Başka bir adam sana evlenme teklif etti. Bana kalırsa, önce o bana savaş açtı. Aşk ve savaş hakkında ne derler bilirsin."

"Peki ya benim ne istediğim? Sanki benim söz hakkım yokmuş gibi davranıyorsun."

"Bu Parker denen adamın istediğin kişi olduğuna gerçekten inansaydım, seni rahat bırakırdım."

Evime dönüş yolculuğunun geri kalanında nefesimi tutuyormuşum gibi hissediyorum. Duygularım tavan yapmış durumda ve nefesimi verdiğim anda milyonlarca şaşkın parçaya bölünecekmişim gibi hissediyorum. Evimin önüne yanaşır yanaşmaz, bana arabamın kapısını açmaya çalışmasına ya da başka bir baştan çıkarıcı centilmenlik gösterisine fırsat vermeden arabadan iniyorum.

"Bıraktığın için teşekkürler." *Aklıma gelen imaları görmezden gelmeye çalışıyorum.*

"Senin için mi? Ne istersen." *Hay sikeyim.* O gamze beliriyor ve dizlerimin bağının çözüldüğünü hissediyorum.

Tekrar açmadan önce kapıyı neredeyse kapatıyorum.

"Seni gördüğüme sevindim, JP" Kapıyı kapatmadan önce cevabını beklemiyorum ama evime doğru dönmeden önce yüzündeki gülümsemeyi kesinlikle kaçırmıyorum.

CHAPTER SEVEN

Jacob

Sikim taş gibi sertleşti. Hiç bu kadar sert olduğunu sanmıyorum. Yaklaşık beş yıl önce Whitney o küçük tatlı kıcını ilk kez bana sürttüğünden beri. Beni kızdırmaya çalışıyordu. Onu becermem için beni ikna etmeye. Tek yapmak istediğim onu ailesinin kanepesine bağlamak ve sikimi ona yedirmekken kendimi dizginlemek için elimden geleni yapıyordum. Tabii o sırada en iyi arkadaşlarım olan anne ve *babası* üst kattaydı. O gece kararlıydı. Elleri sanki ona aitmişim gibi her yerime dokunuyordu. Ama Whitney'e dokunamazdım. Bunu düşünmem bile iğrençti ama dudaklarından çıkan her iç çekişte ve yüzünde beliren seksi utangaç ifadeye kararlılığımın zayıfladığını fark ettim.

Evimin kapısını o kadar sert çarptım ki, antrenin hemen dışındaki ofisimdeki kitaplık sallandı. Kitaplar yere düşüyor ama tek derdim elimi azgın bir genç gibi sikime dolamak olduğu için umursamıyorum. Daha ofisimdeki sandalyeye oturmadan pantolonumun kemerini çözüyorum ve tam olarak ne aradığımı biliyorum. Ofis koltuğuma oturup dizüstü bilgisayarımı açmadan hemen önce pantolonumu ayak bileklerime kadar indiriyorum ve bilgisayarımdaki kilitli dosyada fotoğrafları buluyorum. Defalarca sildiğim ama bilgisayarımın geri dönüşüm kutusuna girdikten sonra bir türlü kalıcı olarak silmeye kıyamadığım fotoğraflar. Ayrıldıktan sonra onları silmeye çalıştım, bir yanım onunla ilgili bu fotoğrafik anıları sakladığım için suçluluk duygusuyla dolup taşı. *Birlikte olduğumuzun kanıtı. Gerçek olduğumuzun kanıtı.*

Whitney'in fotoğrafları. Bazıları giyinik bazıları *o kadar giyinik değil*. Whitney bana sürekli kendi fotoğraflarını gönderirdi. Eğer iş için uzaktaysam ya da sadece

bakkal dükkanı. Bir keresinde üç saatlik bir ameliyata girmeden hemen önce parmaklarını amına sokarken çekilmiş fotoğraflarını göndermiş ve beni doksan dakika boyunca ereksiyon halinde bırakmıştı.

"Lanet olsun, Whitney," diye homurdanıyorum, elim sikimin tabanını bulup yukarı doğru sürüklerken. "Siktir, seni çok özledim." Aletim seğirirken aynı zamanda kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor, çünkü beni geri alma düşünceleri iltihaplanmaya başlıyor.

Elimi daha hızlı hareket ettirmeye başladığımda düşünebildiğim tek şey kapımda belirip beni sevdiğini söylemesi. Onun dudaklarını düşündükçe aletim sertleşiyor. O dolgun dudakları aletimin etrafını sarıyor, taşaklarımı ağzına alıyor ya da dudaklarını benimkilere bastırıyor. Klasörü açıyorum ve karşıma çıkan ilk resim ikimizin de olduğu bir resim. Muhtemelen ilişkimizin yaklaşık bir yılıydı ve hafta sonu için Aspen'e uçmuştuk. Planımız kayağa gitmekti ama odadan hiç çıkamamıştık. Ateşin önünde sayısız kez sevişmiş ve pencerenin hemen dışında yağın karı izlemiştik. Fotoğrafta öpüşüyoruz. Yatakta uzandığımız, başımızın arkasında yastıklar olduğu ve omuzlarımız ile göğsümüzün üst kısmı çıplak olduğu için muhtemelen çıplak olduğumuz anlaşılıyor. Eli yanağımda duruyor ve ikimizin de gözleri kapalı. Gözlerimizi göremememize rağmen mutlu görünüyorduk. Mutlu ve aşık.

Bundan nasıl vazgeçtim?

Elimin aletimden düşmesine izin veriyorum, yumuşacık ve birdenbire beni bu özel yolculuğa çıkardığı için bana kızıyor ve örneğin kıcını becerdiğimi görebileceğim diğerlerinden birini değil. Telefonum cebimde bir mesaja işaret edecek şekilde çaldığında başımı ellerimin arasına alıyorum. Görmezden gelmeyi düşündüm, muhtemelen Trey'dir ya da belki de rastgele Cuma gecelerinde aralıklı olarak faaliyet gösteren üniversite kardeşlik grubu sohbetimdir. Cebimden çıkardım ve ekranda ismi ve mesajı gördüğüme sevindim.

Whitney: Seni görmek güzeldi.

Gülümsüyorum çünkü ne yazık ki onun için hala akıcı bir Whitney Monroe konuşuyordum ve bu sadece ekrandaki kelimelerden daha fazlasıydı. Ona arsızca bir cevap vermeden önce gülümsüyorum.

Ben: Seni bıraktığımda öyle demiştin.

Whitney: Götlük yapma.

Gülümsemem genişliyor.

Ben: Özür dilerim. Neden hala uyanıksın? Yatağının menziline girdiğinde uyuyacağını düşünmüştüm.

Whitney ne zaman içse, eve gelir gelmez kendinden geçerdi. Zar zor soyunduğu geceler oluyordu ve daha da fazla gecede makyajını o uyurken ben yapıyordum çünkü yatmaya hazırlanmaya fırsat bulamadan sarhoş olup sızmıştı.

Ben o kadar sarhoş değilim. Ve sanırım sadece heyecanlıyım.

Ben: Ne hakkında?

Bir tahminim var ama söylemesini istiyorum. Hala bir şeyler hissettiğini itiraf etmesini istiyorum.

Aramızdaki kıvılcım. Bu onun için de kolay değil. Bir şeyler. Herhangi bir şey.

Senin yirmi beş yıllık eğitimin ve tıp diploman yok mu? Bunu anlayamıyor musun?

Ben: Söylemeni istiyorum. Varsaymak istemiyorum.

Whitney: Sen, Tamam mı? Görmek sen oldu. tam olarak ne Bekliyordum ve bir şekilde buna hazırlıklı değildim.

Hala tam olarak aradığım şey değil ama bir yerlere varıyoruz.

Ben: Buna ne diyeceğimi bilmiyorum

Whitney: Parker gerçekten iyi bir adam.

Yine şu şakacı. Yorumunu genişleteceğini ya da bir 'ama' geleceğini umarak yanıt vermiyorum.

Ama onu sevmiyorum.

Ama o bana senin baktığın gibi bakmıyor.

Ama yatakta kötü.

Bir şeyler var.

Onunla evleneceğimi söylediğimde ciddiydim. Ama senin ortaya çıkman bir şeyleri değiştirmesin dersem yalan söylemiş olurum.

Ben: Sen bekle kadar Biz ayrı için istiyorum için var Bu konuşma? Bunu bana neden daha önce söylemedin?

Yüz yüze yapamazdım. Korkak değilim ama bunları yüzüne karşı söylemek zor. Sen bakmaya devam ederken

Bana nasıl baktığını biliyorsun.

En azından onu aramak ve sesini duymak istiyorum, ama eğer ürkek hissediyorsa, şu anda içinde bulunduğu dürüstlük büyüsünü bozmak istemiyorum.

Whitney: Ne yapacağımı bilmiyorum.

Ben: O zaman evlenmemelisin. Whitney: Tabii ki, bu senin cevabın.

Ben: Bu herkesin cevabı olabilir. Evlilik ciddi bir iştir.

Bırakın ikimizle ilgili konuları, herhangi bir konuda bile şüphe ya da endişe duyuyorsanız, o zaman evlenmeniz doğru olmaz. Benimle ilgili her şey bir yana, bu ne sana ne de ona haksızlık olur.

Ben: Ne olursa olsun onun duygularıyla özellikle ilgilendiğimden değil.

Cevap vermiyor, ben de onu nazıkçe dürtüyorum.

Ben: Yarın ne yapıyorsun? Whitney: Salı günü teslim etmem gereken bir ödevim var. Ben: Seni görebilir miyim?

Whitney: Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.

O 'düşünmüyor'. Bununla çalışabilirim.

Ben: Günün çoğunda ailenin evinde olacağım. Belki bir molaya ihtiyacın olursa uğrayabilirsin?

Whitney: Zaten orada olmamana şaşırdım. Ailem seni gerçekten özledi. Seni geri göndermediler mi?

Ben: Şaşırtıcı bir şekilde hayır. Sanırım Miche bayıldı ve Kevin ben ayrıldıktan hemen sonra cevap vermeyi kesti.

Whitney: Bunu düşüneceğim. Ne zaman gidiyorsun?

Ben: Öğleden sonra. Maç öğlen başlıyor.

Whitney: Bakacağım.

Onu zorlama. Bu bir ilerleme.

Ben: Belki seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Ertesi sabah üçüncü kilometreye girerken ter içinde kalıyorum. Bütün gece gözümü bile kırpmadım, seyahatin verdiği yorgunluğa rağmen uyuyamadım. Gözlerimi her kapattığımda Whitney ve nişanlısının öpüşüklerini, birbirlerine dokunduklarını görüyordum ve bu beni çok sinirlendiriyordu. Yavaşça koşmaya başladım, arabaların geçtiği ana kavşaktan birkaç metre uzakta durdum. Dur işaretinin etrafında adım atmaya başladım, Whitney'nin düşünceleri tekrar beni ele geçirdi. Lisede, üniversitede ve mezun olduktan sonra çeşitli eğlence liglerinde futbol oynadığım için her zaman koşucu olmuştum. Meksika'ya gittikten sonra, Whitney'le ilgili düşüncelerimi kafamdan atmak için durmadan koşmaya başlamıştım. Onu terk ettiğim için duyduğum pişmanlıktan kurtulduğumu hissettiğim tek zamandı.

Ancak bu sefer farklıydı. Koşu bana önümüzdeki birkaç ayın nasıl geçeceğine dair yüzlerce farklı senaryo ürettmekten başka bir işe yaramadı. *Onunla evlenecek miydi? Ne istediğini anlayana kadar nişanı uzatacak mıydı? İkimizle de çıkacak mıydı? Ondan ayrılıp benimle birlikte mi olacaktı? Onun arkasından benimle başka bir ilişkiye mi başlayacaktı? Bana siktirip gitmemi mi söylesin?* Eskiden Whitney ile çok uyumluydum ama şimdi ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ayrı geçen üç yıl onun ilişki durumundan çok daha fazlasını değiştirmişti ve bu beni çok kızdırıyordu.

Üzerimdeki tişörtü alnıma doğru kaldırıp terimi silmeden önce bir elimi saçlarımda gezdirdim. Evime doğru yürümeye başladığımda kalp atışlarım yavaşlamaya başlamıştı ki telefonum AirPods'umdan çalmaya başladı. Telefonu cebimden çıkarıyorum ve arayanın Kevin olduğunu görünce şaşırıyorum.

"Kahvaltıya geliyor musun?" Kevin ben daha merhaba demeden soruyor. "Michelle waffle yapıyor ve ben çoktan mimoza içmeye başlamış olabilirim."

Egzersiz yaparken kilometrelerimi takip etmek için kullandığım Apple Watch'uma bakıyorum ve saatin daha on bir olduğunu görüyorum. İçeceğimizi tahmin etmiştim ama bensiz başlayacağını, hatta maç başlamadan başlayacağını düşünmemiştim. "Şimdiden mi?"

"Benim suçum değil, Whitney'nin kötü bir etkisi var." Kıkırdıyor ve onun adını duyduğumda kulaklarım hemen dikiliyor.

"Whitney mi?" Mümkün olduğunca soğukkanlı bir Şekilde sordum. *Şimdiden orada mı? Çalışma molası için çok fazla.* Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor, çünkü ona günü orada geireceğimi söylemiştim.

"Evet, kahvaltı için ve devi üzerinde çalışmak için geldi. Sanırım evinde sıkılmıŐ. Ama mimoza içtiğine göre bugün pek bir Şey yapacağını sanmıyorum." Arka planda onun sesini duyuyorum ve keşke ne dediğini duyabilseydim. "Oh, diyor, bir taneden bir Şey olmaz." Gülüyor ve çeviride kaybolan kelimeleri söylediği için minnettarım. "Ee, kahvaltı?"

"Evet, tabii ki. Michelle'in waffle'larına hayır diyemeyeceğimi biliyorsun." *Ya da Whitney'nin etrafında olma fikrine.*

Ama Kev ve Miche'nin etrafında olacaksın, ona göre davran.

Whitney kanepeye oturmuş, bacaklarını önündeki sehpayı dayamış ve bilgisayarını kuşağına yerleŐtirmiŐ. Not defteri yanında, çeşitli ders kitapları da yanında ve masanın üzerinde yer alıyor. Dişlerinin arasına bir kalem sıkıştırmış ve kulaklarında hava kapsülleri var. Gözlerinin etrafındaki yuvarlak çerçeveleri fark ettiğimde bakışlarımı kısıyorum ve ne zaman gzlk takmaya başladığını merak ediyorum. Biraz daha incelediğimde, camlarda gördüğüm yansımaya dayanarak mavi ıŐıklı gzlk olup olmadığını merak ediyorum. Beni hala fark etmedi ve Kevin ile Michelle başka bir odada olmalılar çünkü o oturma odasında tek başına ve ma öncesi programı çalıyor. San Francisco 49ers, Seattle Seahawks ile günün en büyük maçlarından birini oynuyor.

Whitney'nin görüş alanına giriyorum ve yanındaki kanepeye uzanıyorum. Giydiği siyah pamuklu elbisenin altında bronzlaşmış çıplak bacakları sergileniyor. "Seni burada görmek ne güzel."

Bir hava kapsülü çıkarırken gülümsüyor. "Düşündüm de..."

"Benden uzak duramıyorsun, ha?" Alay ediyorum ve o da kollarını gėŐnn önünde kavuŐturarak dikkatimi seksi küçük gėŐslerine çekiyor. Bakışlarıyla buluşmak için gözlerimi onlardan ayırıyorum. "Hey, sana buraya ilk benim geleceğimi söylemiştim."

Bu da *beni* buraya kadar takip ettiğın anlamına geliyor. Beni yanlış anlama, beni görmek istemen gururumu okşadı."

Kâğıdına geri dönmeden önce gözlerini deviriyor. "Gidebilirim, biliyorsun."

"Lütfen gitme," diye fısıldıyorum ve onun titremesini izliyorum. Yutkunuyor ve oturduğu yerde kıpırdanıyor ve benden tahrik olmuş olabileceğı gerçeğı sikimin kotumun içinde zonklamasına neden oluyor. "Seni düşünmeden duramıyorum," diyorum ona. "Denedim. Bu sabah koşuya çıktım ve tek düşünebildiğim sendin." Bana bakmıyor, ama ekranında ne olduğuna dikkat etmediğini söyleyebilirim. İçini çekiyor ve gözlerini kapatıp tekrar açıyor. Onu zorlamaya karar veriyorum çünkü burada ailesinin evinde ve bunun bir nedeni olmalı. "Dün gece beni hiç düşündün mü?"

"Beşinci kez söylüyorum."

"Tamam sakın ol, hukuk fakültesi," diye takılıyorum ve o da kıkırdıyor. Bilgisayarına doğru başımı sallıyorum. "Ödevin nasıl gidiyor?"

"İyi-" diye söze başladı ki Kevin elinde iki kadeh şampanyayla odaya girdi.

"Seni burada duyduğumu sandım," diyor ve bardaklardan birini bana uzatıyor. "Whit, yeniden doldurmamı ister misin?"

"Baba, gerçekten ev ödevimi yapmaya çalışıyorum! Kötü örnek olan ben miyim?" Kevin, Whitney ve benim oturduğumuz kanepenin yanındaki aşk koltuğuna çökerken başını sallıyor. Önümüzdeki duvara monte edilmiş devasa bir düz ekran televizyon, ne kadar büyük olduğu için neredeyse sahada oturuyormuşuz gibi hissettiriyor.

"Michelle kahvaltısını bitirmek üzere, sanırım Mase de birazdan gelecek," diyor gözlerini televizyondan ayırmadan.

Harika. Whitney'le göz göze gelmeden biraz yalnız kalmak istiyordum. Whitney yanımda hafifçe kasılarak, onun da kardeşinin geleceğinin farkında olmadığına beni inandırıyor. Kevin'in hâlâ konuştuğunun biraz farkındayım ama söylediğı hiçbir şeye odaklanamıyorum. Ona bakmıyor olmama rağmen dikkatim tamamen yanımdaki kadına odaklanmış durumda.

"Price." Adımı duyunca düşüncelerimden sıyrılıyorum ve Kevin'e dönüyorum.

"Pardon, ne dedin sen? Dalmışım."

"Dün gece pek konuşma fırsatımız olmadı ama hastanedeki işine geri dönecek misin? Yoksa farklı bir şey yapmayı mı düşünüyorsun? Belki kendi muayenehaneni açarsın? Meksika'ya geri dönmeyeceksin, değil mi?"

Whitney'nin parmağında çok farklı bir yüzük olmadan olmaz.

"Geri dönmek gibi bir planım yok, ama göreceğiz."

"Neyi göreceğiz?" Sesi yükseliyor ve Whitney'nin bana baktığını görmek için Kevin'den uzaklaşıyorum. Sorulmamış soruyu yüzünün her yerinde görebiliyordum. *Benimle ilgili olmalı, değil mi?*

"Sadece... eğer hala burada bana ihtiyaç varsa." Omuz silkiyorum, Kevin'i hiçbir şeyden haberdar etmeden sorusuna cevap vermek için elimden geleni yapıyorum.

Kevin, "Sen üç eyalet bölgesindeki en iyi genel cerrahlardan birisin, sana her yerde ihtiyaç var," diye cevap veriyor. Kısa bir süre önce kendi muayenehanemi açmayı düşünmüştüm ama sonra iki yılını Whitney'nin bacakları arasında geçirdiğim için bu planlar rafa kalktı.

"Sıfırlanmak için birkaç hafta izin alıyorum ama ay sonunda eski hastanemdeki cerrahi şefiyle bir toplantım var. Daha çok formalite icabı." Omuz silkiyorum çünkü üç yıl önce Meksika'ya gittiğim günden beri geri dönmem için bana yalvarıyorlar.

"Baba," diyor, dizüstü bilgisayarını kapatıyor ve ona masum bir gülümseme veriyor. "Sanırım bir mimoza daha içmeye hazırım, lütfen bana bir tane getirebilir misin?" diyor, ellerini çenesinin altında birleştiriyor ve ona kocaman gülümsüyor.

"Sen benden daha gençsin, *bana* bir tane daha getirmen gerekmez mi?" Gülüyor ama bunu yapacağını biliyorum. Whitney babasını küçük parmağında oynatıyor.

Ben de öyle.

"Baba, lütfen." Etrafındaki çalışmaları işaret ediyor. "Burada köle gibi çalışıyorum!"

"Evet, bunu görüyorum." Bizi yine yalnız bırakarak ayağa kalkarken homurdanıyor.

Gözleriyle odadan çıkan babasını takip ediyor ve onun duymadığından emin olmak için kanepenin üzerinden bakıyor. "Benim yüzümden şehre döndün." Sesi umutlu ya da yargılayıcı değil, eşit ve ne duymak istediğini anlayamıyorum.

Bu kadar oyun yeter. "Evet, Whitney. Şehre döndüm çünkü senin evleneceğini duydum ve ben..."

"Waffle'lar hazır!" Michelle'in mutfaktan seslendiğini duyuyorum ve yine sözümün kesilmesinden dolayı kızgın bir iç çekiyorum.

"İşte bu yüzden bunu özel olarak konuşmak istedim, bölünme ihtimali olmayan bir yerde." Ayağa kalkarken sesimi alçaltıyorum. Elimini uzatıp onu ayağa kaldırıyorum ve başparmağımı içgüdüsel olarak tekrar yüzük parmağının üzerine sürüyorum. "Buradan nefret ediyorum."

"Ben de beni terk etmenden nefret ediyorum, yani ödeştik." Elini elimden çekip aldı. "Benden seni beklememi istemedin Jacob ve beklemem gerektiğini ima etmenden bıktım. Bana hayatıma devam etmemi söyledin, ben de öyle yaptım."

CHAPTER EIGHT

Whitney

"Aşkın zıttı nefret değil, kayıtsızlıktır" lafını bilirsiniz. Mutfağa doğru yürürken kendi kendime, "Evet, bu çok kötü oldu" diye düşünüyorum. Kendime sinirlenmeyeceğimi söylemişim. Kendime JP'nin etrafında olmayı kaldırabileceğimi söylemişim ama belli ki yanılmışım çünkü onun varlığı, etkilerini şimdiden hissetmeye başladığıma göre çok güçlü bir mimoza içmiş olmalıyım ki beni geriyor. Beni yemliyor ve ben bunu aştım. Sanki ilişkiyi bitiren o değilmiş gibi. Ve şimdi birdenbire yıllarca onun özlemini çekerek beklemediğim için hatalı mı oldum?

Senin hatalı olduğunu söylemiyor Whitney. Anladığını söylüyor ama Parker'dan kurtul.

Tamam, şimdi hazır ve benimle birlikte olmak istiyor diye buna mecbur muyum? "Ne kadar yüksek?" Duymak istediği bu mu?

Hayır, seni seviyor ve hata yapmanı istemiyor çünkü belli ki onu hâlâ seviyorsun.

Belli ki mi? Hayır, sevmiyorum.

Evet, ne kadar iyi görüldüğünü görüyor musun? Yüzüne oturmak istediğini biliyorsun. Ya da sikine. Ya da her ikisine de. Seks sırasında boşalmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamıyor musun? Biliyorsun, uzun zaman oldu.

Aşk ve seks iki farklı şeydir.

Tamam, yani onu hala seviyorsun ve hala onu becermek istiyorsun. Daha mı iyi?

"Tatlım, iyi misin?" Neyse ki annem beni düşüncelerimden koparıyor çünkü şu anda kafamın içinde gidip gelenler çılgılık atmak istememe neden oluyor.

"Evet. Evet. Harikayım." Sesim her zamanki sesimden yaklaşık üç oktav daha yüksek çıkıyor ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Derin bir nefes alıyorum ve parmaklarım nişan yüzüğüme gidip onu kaydırmaya başlıyor.

"Emin misin?" Adanın etrafından dolanıyor ve elini yanağıma koyuyor. "Kızarmışsın, kaç kadeh içtin?"

"Bir tane! Ben sadece... ödevim yüzünden stresliyim." Yutkunuyorum ve beni kollarıyla sarmadan önce kaşlarını çatıyor.

"Tatlım, kendini fazla yorma. Bu kadar başarılı olduğun için seninle gurur duyuyorum." Yaptığı kahvaltıyı işaret etmeden önce alnıma bir öpücük konduruyor. "Ama gel biraz yemek ye, boş mideyle çalışamazsın. Ben duş almaya gidiyorum," diyor odadan çıkmadan önce. Bana baktığını biliyorum ve muhtemelen bir çöküşün eşiğinde olduğumu anlayabilir, bu yüzden umarım ona doğru attığım 'benimle konuşma' titreşimlerini de hissedebilir. Annemin yaptığı kabarık waffle'lardan iki tane alıp bir tabağa koyuyorum. Daha onları kesme aşamasındayken şurup kabı önüme konuyor. Başımı kaldırıyorum ve yüzündeki üzüntüyü görüyorum.

"Özür dilerim," diyor ve babamın hala etrafta olup olmadığını görmek için kafamı odada gezdiriyorum ve yalnız olduğumuzu fark ediyorum, bu da beni ne kadar zamandır kendi dünyamda yemeğimi kestiğimi merak ettiriyor.

"Ne için...?"

"Seni kızdırmak... yine. Bana daha az kızgın olman için ne yapabilirim, Whitney? Gitmemi mi istiyorsun? Bu her şeyi daha iyi yapar mı? Lütfen söyle bana." Ona bakıyorum ve mavi gözlerinden samimiyet yayılıyor. Gözlerinin yanındaki derinin kırışmasına neden olan hüznü bir gülümseme veriyor bana. Ne yaptığımın farkına varmadan kollarımı ona doladım, yüzümü sert göğsüne bastırdım ve kokusunu içime çektim. İlk başta şok olmuş gibi görünüyor olmalı çünkü bana hemen sarılmıyor, ama bir saniye sonra kolları beni sarıyor ve yanağının her zaman yaptığı gibi başımın tepesinde durduğunu hissediyorum.

"Hayır. Gitmeni istemiyorum." Çok rahatlamadan ve ailemden biri içeri girip sorular sormaya başlamadan önce onun elinden kurtuluyorum. "Bunun... daha kolay olmasını istiyorum." Elleri hala üzerimde ama şimdi bileklerimi kavramadan önce yavaşça kollarımdan aşağı doğru sürüklüyor. Başparmağını üzerlerinde gezdirip bırakmadan önce hafifçe sıkıyor ve sadece bu masum dokunuş bile beni etkiliyor.

Onu istiyorum. D n onu gördüğümden beri bedenimin söylediğini sonunda zihnim de söylüyor. Ama ona sahip olamam.

"Whitney." Sesi alçak ve bacaklarımın arasındaki boşlukla doğrudan bir iletişim hattı var. Onu sürerken aynı sesle bana *iyi bir kız* dediğine dair anılar geri geliyor ve aniden gelmek için ezici bir *ihtiyaç* hissediyorum. *şimdi olduğu gibi.*

Hay sikeyim. Hâlâ o güce sahip mi?

Bana sadece sesiyle bile beni orgazm olmaya şartlandıracağın  söylediğini hatırlıyorum. Ne s ylediğ  değil, kullandığı ton önemliydi. Görünüşe göre *hala* içimdeki en ilkel dürtülere hitap eden seksi, alçak, neredeyse hırıltılı bir ses.

Yavaşça geri çekiliyorum ve tabağımı kapıp ondan ve ikimizin de yaşayamayacağı kadar küçük olan bu alandan kaçmak istiyorum. *Onunla yalnız kalmaktan ka ın. Ailenle kal. Onların yanında kalırsam hiçbir şey olmaz.*

Ya da daha iyisi, neden eve gitmiyorum? Bilin altım iğneleyici bir şekilde tersliyor. Görmezden geliyorum, çünkü bu soruya cevap vermeye hazır değilim.

Birkaç saat sonra, daha fazla mimoza ve bir shot tekila ile uzatılmış bir çalışma molası sırasında evren beni bir kez ve herkes için test etmeye karar verene kadar değil.

"Hey hey!" Evimin girişinden bir sesin beni çağırdığını duydum. Bu Chloe değil, *ona gelip araya girmesi için yalvarmış olmama rağmen Trey'in yanında hâlâ rahatsızdı* ve evime habersiz girecek birine *benzemiyordu. Aslında pek çok insan olabilirdi, ailem sınırlara aşına değildi ve herkesin aile gibi hissetmesini istiyordu.* Ama cidden, bu da kim?

Sokağın aşağısında elinde bir şişe şampanya ve *kurabiyeye* benzeyen bir şey tutan yeni boşanmış Georgina Martin'i gördüğümde gözlerim fincan tabağı kadar *açıldı!* Annemle babam o kadar belli ediyorlar ki, bu delilik ve JP'nin yüzündeki ifade, onun da bunun ne olduğunu bildiğini gösteriyor.

Georgina'nın kocasının evden taşındığı gece annem beni aramıştı ve onları ön bahçede sekreteri, patronu ya da iş yerindeki klişe metresi hakkında tartışırken pencereden izlemişti. O ve ben her zaman evliliklerinde bir şeylerin ters gittiğine dair bir önsezimiz olduğunu söyledik. Ne zaman ailemin partilerine gelseler, adam her zaman biraz fazla flörtöz, kadın da her zaman biraz fazla sarhoş ya da umursamaz olurdu. Belli ki adamın aleti geziniyordu ve ne yazık ki boşandılar.

Şimdi de belli ki ona JP'yi ayarlamaya çalışıyorlar.

Harika.

Şimdi bu karışıma benim kıskançlığımı da eklemek zorundayız. Annem şu anda yanımda oturduğu koltuktan atlayıp onu kucaklamak için kendine çekerken alınımı ovuşturuyorum. Jacob'la bakışıyoruz ve benim "*beni test etme*" diyen bakışıma karşılık onunkinin "*planlamıyorum*" gibi bir şey okuduğuna eminim.

"Georgina, bu ben ve Kev'in en eski arkadaşı! O Meksika'ya gittikten kısa bir süre sonra taşındınız, yani hiç tanışmadınız! Jacob Price, bu Georgina Martin!" Sanki aralarını düzeltmeye çalıştığını ya da bu konudaki yoğun heyecanını gizlemeye bile çalışmıyormuş gibi ellerini çırpıyor.

Gerçekten mi anne?

Georgina güzel, bunu inkâr edecek değilim. Uzun boylu, sarışın, toz mavisi gözleri ve yoga ve pilates sayesinde çok sıkı tuttuğu bir vücudu var. Ayrıca yaş olarak Jacob'a çok daha yakındı, *tahmin etmem gerekirse muhtemelen otuzlu yaşların ortalarında* ve bir araya gelseler ailemde büyük bir skandala neden olmazdı.

Yani, puanlar onun için sanırım.

Bariz bir makyaj olmasına rağmen, çok fazla çabalıyor gibi görünmüyor. Topuklu ayakkabı ya da aşırı makyaj yok. Gerçekten sadece takılmak için gelen bir komşu gibi görünüyor ve aslında sakın davranması beni çok rahatsız ediyor.

Jacob ayağa kalktı ve annesinin getirdiği alkol ve kurabiyelerden kurtulduktan sonra onun elini sıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum Georgina, Kev ve Michelle'in herhangi bir arkadaşı..." Ona dönmeden önce ikisine bakıyor ve "madalyayı hak ediyor" diyor. Hepsi gülüyor ve ben de tanık olmak zorunda kaldığım bu kâbustan keyif almayan tek kişi olmamak için gülümsemeye zorluyorum kendimi.

"Her neyse! Georgina, gel sana bir içki alalım," diyor annem ve tam onlar odadan çıkarken Georgina bana bakıp gülümsüyor.

Konuşmadan önce samimi olduğundan tam olarak emin değilim. Belki hayal görüyorum, belki de bu 'çifte randevuda' beşinci kişi olma ihtimalinden rahatsız oluyor.

"Oh, merhaba Whitney! İlk başta seni görmedim!"

Bunun doğru olmadığını hissediyorum ama olsun. "Merhaba Georgina."

Gözlerini televizyondan ayırmadan odadan çıktıklarında babam, "Benim bununla hiçbir ilgim yok," diyor.

"Bunun her yerinde karın yazıyor, zaten biliyorum." Jacob şişedeki IPA birayı dudaklarına götürürken gülüyor.

"Yuva kurmanı istediğini biliyorsun. Biriyle tanışmanı. Biz torun beklerken ona bakması için bir bebek ver, bilemiyorum." Elini sallıyor ve biriyle tanışma fikri midemi bulandırıyor. Başka bir kadını becermek ve ona bir bebek vermek. Kıskançlığımla karışan alkol midemde endişeli bir his yaratıyor ve aniden yediğim waffle'ları kusmak istiyorum.

Gözleri mümkün olduğunca dikkat çekmeden benimkilere kayıyor ama o kadar çabuk gözlerindeki özü görebiliyorum. Tekrar televizyona dönüyor ve benden uzaklaşıyor. "Yani önümüzdeki birkaç saat boyunca bununla mı uğraşacağım? Bunu eğlendirmek mi? Seninle maçı izleyeceğimizi sanıyordum. Bunun bir... bu her neyse," diyor Jacob ve bu fikirle ilgilenmiyor gibi görünmesine seviniyorum.

"Ne yapmamı istiyorsun? Ona eve gitmesini mi söyleyeyim? J, eğer ilgilenmiyorsan, o yaşayacak."

"Onun flört etme ya da konuşma girişimlerini savuşturmak zorunda kalmak istemiyorum. Kadına karşı kaba olamam."

"Bunun ne önemi var ki? Yani, flört mü ediyor? Ne yani, tek bir yakışıklı kadınla bile bir şey olmadan konuşamıyor musun?" Hâlâ televizyona bakıyor, bu yüzden altta yatan suçlamayla birlikte soruya sertleştiğimi fark etmiyor. *Bu kadar büyütülecek ne vardı? Bugünden sonra, eğer ilgilenmiyorsan onunla bir daha asla konuşma.* Önemli olan benim aynı odada oturup söz konusu flörtlere tanık olmam ve kıskanmamam gereken bir şey için kıskançlıktan çatlamamdı. *Ama bunu babama söyleyemezdi.*

"Yok bir şey, boş ver," diye mırıldandı, çünkü gerçekten ne diyebilirdi ki? *Artık kadınların benimle flört etmesinden hoşlanmıyor muyum? Özellikle de eski kız arkadaşım olan kızının önünde beni rahatsız mı ediyor?*

"Tuhaf davranıyorsun," diyor Kevin, Jacob'a bakarak ve bakışları benimkilere kaymadan önce hızla telefonuma bakıyorum ve muhtemelen gözlerimde beni bu dünyaya getirmekten sorumlu insanlardan birinden saklayamayacağım bir şey görebiliyorum.

Bir dakika geçmeden annem ve Georgina odaya geri dönüyor ve birden geniş oturma odamın yine çok küçük olduğunu hissediyorum. Georgina, açık olan birkaç koltuktan biri olduğu için Jacob'ın yanına oturuyor ve *neden olmasın?* Jacob'ın yanında oturmasına ve burada bulunmasının tüm nedenine rağmen, dikkatini bana çeviriyor.

"Tebrیکler bu arada! Ne kadar heyecanlısın?" Eğildi ve elini uzattı. "Yüzüğünü göreyim!" Buna alışkınım. Son bir aydır duyduğum tek şey bu. Elimi uzattım ve o da gülümsedi. "Çok güzelmiş! İyi yapmış!" *Tipik cevap.* Gözlerim bir saniyeliğine parmağıma hançer gibi bakan Jacob'a kayıyor.

Güzel, şimdi ikimiz de sinirlendik.

"Sanki ikinizin nasıl tanıştığınızı hiç duymamış gibiyim?" Jacob soruyor. "Sakin bana arkadaşlık uygulaması deme?" diye küçümseyici bir şekilde şaka yapıyor.

Sesindeki yargılamaya kaşlarımı çatıyorum. Babam içkisinden bir yudum almadan önce kıkırdıyor ve her zaman en büyük hayranım olan annem söze giriyor. "Böyle yapma Jacob, bugünlerde bütün çocuklar insanlarla böyle tanışıyor!"

Gözleri benimkilere kayıyor ve öfkesini gizlemeye bile çalışmıyor. "İnternette tanıştığın bir adamla mı çıktın? Tek başına mı? Chloe en azından ilk seferinde seninle miydi?"

"Sakin *ol baba*," diye çıkışıyorum ve mavi gözleri cevap olarak kararıyor ve daralıyor. *Sana baba demedim, o yüzden bana öyle bakma bile.*

"Ben de aynen öyle dedim," diye araya giriyor babam ve bakışlarımı Jacob'a başını sallayan ona çeviriyorum.

"İşte bu yüzden olaydan çok sonrasına kadar haberin olmadı," diye küstahça söylüyorum. "Ben hayattayım, biliyorsun. Ben iyiyim. O bir seri katil değildi. Bilgin olsun diye söylüyorum Jacob. Evet, o ve arkadaşı Chloe ve benimle ilk kez tanışmamız için akşam yemeğinde buluştular... ve bilmen gerekiyorsa ikinci kez."

"Yani bu şakacıyla internette tanıştınız. Bir kızla yüz yüze tanışamadı mı? Sosyal becerileri mi kötü?" Jacob burnunu kırıştırarak alaycı bir şekilde soruyor.

Babam gözlerini ekrandan ayırmadan, "Evet," diyor.

Tekrar.

"Kevin!" diye bağılıyor annem, aynı anda ben de "Baba!" diyorum.

"Ne? Miche, hadi ama. Ve Whit, böyle hissettiğimizi bilmiyormuş gibi davranma. JP, bu adamla tanışana kadar bekle, o sadece... bizim gibi değil."

"Ve bu kötü bir şey mi?" diye sordum.

"Prensesimle evlenirken öyle. O sadece çok soğuk. İlgisiz. Adam neredeyse hiç konuşmuyor ve neredeyse iki yıldır buralarda. Senin için yeterince iyi olduğunu düşünmüyorum tatlım. Bu konuda defalarca ileri geri konuştuk, hislerim değişmeyecek."

"Kevin, yeter." Annem elini benimkinin üzerine koyup sıkmadan önce konuşuyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Gözleri benimkilerle aynı. Ondan saklamaya çalıştıklarım da dahil olmak üzere tüm sırlarımı bildiğinden emin olduğum sıcak kahverengi gözler. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra beni kendine çekiyor ve kolunu etrafıma doluyor. "Whitney mutluydu, biz de mutluyuz."

Gülümsüyorum ama sahte. Başımı onun omzuna yasladığım için o benim sahte gülümsememi göremiyor ama Jacob görebiliyor. Şu anda kafamdaki her düşünceyi okuyabiliyormuş gibi bana bakıyor.

"Sanırım Whitney'i bu kadar mutlu eden adamla tanışmam gerekiyor. Ne zaman dönüyor?"

"Gelecek hafta," diye cevap veriyorum.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, ailemin evindeki tipik bir Cumartesi günü gibi, ben ve ailem, JP ve ona ayarlamaya çalıştıkları sokağın aşağısındaki komşudan oluşan küçük toplantı büyüdü. Şu anda burada en az on kişi var. Mahalleden insanlar, kardeşim zaman zaman birlikte takıldığı bir kadınla buraya geldi. Chloe ve Trey de geldiler ve ben Chloe ile birkaç kadeh daha içerken gazetem çoktan unutuldu. Sarhoş değilim ve daha sonra daha fazla iş yapmak istersem diye ne kadar içtiğimin çok farkındayım. Gün boyunca Parker'la birkaç kez konuştum ve bütün gün ailemin evinde ödev yapmamdan dolayı beni suçlamasını engellemeyi başardım. Ona ailemin evinde takılmamın bu hale geldiğini söylememiştim ve kendimi suçlu hissetmeye başlamıştım, özellikle de Chloe birkaç fotoğrafımızı çektiğinden beri.

Instagram hikayesine yükledi. Şimdi Chloe, Trey, Jacob ve ben, *hiç istemesem* de, dışarıda verandada güneşin batışını izliyoruz.

Chloe ve Trey kendi küçük dünyalarındalar, Chloe buraya geldiklerinden beri olduğu gibi Trey'in kucağında oturuyor ve Jacob ile beni konuşmak için yalnız bırakıyor.

Ama biz konuşmuyoruz. Sessizce oturmuş gün batımını izliyoruz. Sanırım bu noktada söyleyecek bir şey kalmadı. Tam aramızdaki gerginliğe bir ara vermek için kalkmak üzereydim ki annem ve Georgina dışarı çıktılar. İki de birazdan fazla çakırkeyifti ve bu işin sonunun nereye varacağını merak ediyorum. "Jacob, dördümüz yarın akşam yemeğine çıkıyoruz. Buna çoktan karar verildi."

Jacob'ın yanında oturuyorum, bacak bacak üstüne atmışım ve kendimi otururken ve endişeliyken yaptığım gibi ayağımı sivri bir parmağa doğru bükürken buluyorum. Hava kararıyor ama arka bahçemin etrafındaki ışıklar her şeye romantik ve sıcak bir parıltı veriyor.

"Tabii, kulağa hoş geliyor. Nerede buluşacağımızı söyle."

Beklemem gerektiği halde beklemediğim bu sözler anında ruh halimi değiştirdi. *Hayır. Jacob'ın başka bir kadınla çıkmasına içgüdüsel bir tepki veriyor gibi hissediyor olamam. Ben nişanlıyım. Ona hayır dedim. Beni sevdiğini söyledi, ben de çok geç olduğunu söyledim. Hayatına devam edebilir. Devam edebilir.*

HAYIR. O. YAPAMAZ.

Annemin heyecanlı yanıtını duyamadan sandalyemden kalkıyorum, ancak eve girerken hararetle bir şekilde sohbet ettiğini duyabiliyorum. Babamın yan komşumuz Nick Barnes'la yeni çim biçme makinesi ya da her ne haltsa onun hakkında konuştuğu oturma odasını geçip üst kattaki banyoya doğru ilerliyorum. Aslında gitmem gerekiyordu ama bir adım önünde durmakta zorlandığım kaostan biraz uzaklaşmaya da ihtiyacım vardı. Eğer bu bir aşk romanı olsaydı, Jacob kapıda belirip beni geriye doğru iterek banyoya sokmadan ve neden kıskanç bir velet gibi davrandığımı açıklamamı istemeden önce yaklaşık beş saniyem vardı.

Beni dizinin üzerine çekip çıplak kıcıma şaplak attığında bana böyle seslenişini hatırlayınca cinsel organım sıkıştı.

Parker. Parker'ı ara.

Nişanlım. Senin bir nişanlın var.

Hemen telefonumu elime alıp onun numarasını tuşluyorum ve sesli mesaja yönlendirince kaşlarımı çatıyorum. *Hadi ama.* Onu aradığımı bildiren bir mesaj gönderiyordum ki kapının dışından gelen hareket sesleri ensemdeki tüm tüyleri diken diken etti. *Hayır. Hayır. Hayır.* Parmaklarımı çapraz yapıyorum ve

Dua et. "Lütfen Chloe ol, lütfen Chloe ol," diye fısıldıyorum. "Chlo-?" Endişeyle soruyorum.

"Yeeessss?" diye şarkı söylüyor. "Bırak gireyim, işemem lazım."

Rahat bir nefes alıyorum ama aynı zamanda... hayal kırıklığına uğramış gibi hissediyorum. İkinci hissi görmezden gelmeye çalışıyorum ve eski sevgilim ve ailemin en yakın arkadaşı şeklindeki baştan çıkarıcının banyo kapısının diğer tarafında durmadığı gerçeğine odaklanıyorum.

Tam telefonum elimde biplerken onu içeri alıyorum ve Parker'ın aramama neden cevap veremediğini bana bildirmesini bekliyorum.

Jacob: Kıskanmak için bir nedenin olmadığını anlayacak kadar zeki olduğunu hissediyorum.

Ben: Kıskanmıyorum. Daha esprili bir şey bulmaya fırsat bulamadan cevap yazıyorum.

Jacob: Lütfen. Bu yüzden mi verandadan yanıyormuş gibi kaçtın?

Ben: İşemem gerekiyordu.

Jacob: Saçmalık, endişeliydin. Bunu hissedebiliyordum. Ve görebiliyordum. Ayağını gördüm.

Ben: O bir şey değildi.

Jacob: Bu senin sözün.

Aman Tanrım. Fark ettiği gerçeğine karşılık olarak kalbim çırpınıyor Çok küçük bir şey ve şimdi fark ediyorum ki önünde durmaya çalıştığım kaos her saniye daha da yaklaşıyor gibi görünüyor.

Ben: Ondan hoşlanıyor

musun? Jacob:

Umurunda mı?

Ben: Önce soruma cevap ver.

Jacob: Neden cevap vereyim ki?

Ben: Şu anda pazarlık yapacak durumda değilsin.

Chloe sifonu çekerken düşüncelerimi böldüğünde onun yazdığını gösteren baloncukları görüyorum. "Kiminle mesajlaşıyorsun?"

Ona bakıp içimi çekiyorum, belki de kafamdaki kargaşaya onu da dahil etmem gerektiğine karar veriyorum. "Jacob."

"Belli ki." Ellerini yıkıyor ve saçlarını kabartırken aynadan bana bakıyor. "Georgina'dan hoşlanmıyor, Whit."

"Biliyorum, öyle söyledi."

Yüzünü bana dönüyor ve saç uçlarını ararken yaptığı gibi saçlarını parmaklarının arasında gezdiriyor. "Kıskanç kıcını sakınleştirmek için bunu söylemek zorunda kalmış olması bir sorun."

"Zorunda değildi!"

Bana bakıyor ve saçlarından uzaklaşıyor. "Öyle mi? Annen çifte randevuları hakkında konuşmak için geldiğinde bu yüzden mi hışımla kaçtın? Belki annen fark etmedi ama ben kesinlikle fark ettim. Whitney, her ikisini de yapamazsın."

"Biliyorum! Tanrım, Chlo." Kapı çalındığında kalbim çoktan çarpmaya başlamıştı ve bu seferkinin Jacob *olduğundan* emindim. Kapıyı açıyorum ve karşımda duruyor, mavi gözlerini bana dikmiş bakıyor. Bakışları o kadar yoğun ki kafamdaki her düşünceyi okuyabildiğini hissediyorum. Telefonu elinde ve yanımdan geçip banyoya doğru ilerlerken konuşmamızın hâlâ ekranda olduğunu görebiliyorum.

"Bir dakikaya ihtiyacımız var," diyor bana bakarak. Chloe hareket etmek için hiçbir çaba göstermeyince gözleri ona kayıyor. "Gitmen gerek, Chloe."

Karşı çıkmasını ya da bunun benim kararım olduğunu söylemesini bekliyorum ama bana bakmadan önce sadece başını sallıyor. "Çok fazla zamanın yok."

Kapı hafif bir tıkırtıyla arkasından sessizce kapanıyor ve bizi yalnız bırakıyor. Hiçbir şey söylemiyor, pencereden dışarı bakarken bana bakmıyor bile. Önümde ileri geri adım atmaya başladığında konuşmasını beklerken endişeleniyorum. Gözlerimle onu takip ediyor, her geçen saniye daha da tedirginleşmesini izliyorum. Bir elini saçlarında gezdiriyor ve kestane rengi saç tellerine serpiştirilmiş bir parça griyi ilk kez fark ediyorum. *Bir şey söyle!* Kendimle mi yoksa onunla mı konuştuğumdan emin değilim ama tek bildiğim bu sessizliğin beni delirttiği.

Kolları beni hapsedmişken, duvara yaslanmışken konuşmam gerektiğine kendimi ikna ettim. "Whitney." Yavaş ve titrek bir nefes veriyor. "Sen... imkânsızsın. Az önce bana *ondan hoşlanıp hoşlanmadığımı* mı sordun?"

Parmağını kaldırdığında cevap vermeye gidiyorum. Dinliyorum çünkü gerçekten bir cevabım ya da mantıksız kıskançlığımın arkasında açıklamam gereken bir neden yok.

"Keşke ondan hoşlansaydım." Sağ eli duvardan kalkıyor ve yüzümü buluyor. Avuç içi yanağıma dayanıyor ve başparmağını yanağımdaki boşluğun altında gezdiriyor.

gözyaşlarımla dolan gözlerimin hemen altında. "Keşke birinden hoşlansaydım. Ama sevmiyorum." Başını sallamadan önce omuz silkiyor. "Yapamam. Hâlâ sana aşıkken olmaz."

Dudaklarımdan bir nefes kaçıyor ve bu ses onun gözlerini ağzıma gönderiyor. Alt dudağını ısırtıyor ve gözlerim bu hareketi takip ediyor.

"Bir şey söyle," diye fısıldıyor.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Ve gerçek buydu. Zihnim boşalmış gibi hissediyorum.

"Bana çekip gitmemi söyle." Konuşmadım. Elini yanağımdan çekiyor ve dokunuşuna tepki olarak yanaklarımı pembeliğin kapladığını biliyorum. Başparmağı alt dudağımı buluyor ve derimi hafifçe okşuyor. "Bana seni öpmememi söyle."

Konuşmuyorum.

CHAPTER NINE

Whitney

Yüzlerimiz birbirinden sadece bir santim uzakta olacak şekilde eğiliyor ve eminim nefes alış verişimin zorlaştığını anlayabiliyor ve göğsümdeki çarpıntıyı duyup duymadığını da merak ediyorum. Bana bunu durdurmam için bir şans veriyor. *Ama ben istemiyorum.* Bunun yanlış olduğunu ve bir yıkım yoluna girmek üzere olduğumu biliyorum ama Jacob'ın ağzının benimkinin üzerinde olması dışında hiçbir şey düşünemiyorum. *Kahretsin, dudakları. En yumuşak dudaklara sahip olduğunu hatırlıyorum.* Burnu benimkine değiyor ve onun inlemesine neden olan bir iç çekiyorum. Dudaklarımız çok yakın ama dokunmuyor, aslında aynı havayı soluyoruz ve sonra tam gözlerim kapanırken dudaklarının benimkilere hafifçe dokunduğunu hissediyorum. Hafif ve hızlı ama göz kapaklarımın arkasında bir havai fişek patlamasına ve tüm bedenimde tüylerin diken diken olmasına yetiyor. Gözlerimi açıyorum ve o bana bakıyor.

Elleri saçlarımın arasına giriyor ve hafifçe çekiyor ve sadece bu küçük hareket bile külotumun ıslanmasına neden oluyor. "Bebeğim."

"Hmmm?" Düşünmeden cevap veriyorum ve yüzünde beliren gülümseme dizlerimin bükülmesine neden oluyor.

"Hala buna cevap veriyorsun." Cevap vermiyorum.

"Seni seviyorum," diye tekrarlıyor ve ben buna da yanıt vermiyorum.

Çenemi kaldırarak ne istediğimi ona gösteriyorum. Dudaklarımı yalıyorum ve o da bana seksi bir şekilde kaşlarını kaldırıyor. Ama aynı zamanda, beni elde ettiğini bildiğini söyleyen o kibirli şekilde. O seksi kibir. Pek çok erkek bunu başaramaz, bilirsin. *Piç kurusu.* Dudakları tekrar dudaklarımı buluyor ama bu sefer bir fırça ya da hafif bir öpücük değil, tam bir öpücük. Hiç vakit kaybetmiyor ve çok geçmeden dili

Beni yerden kaldırdı ve duvara yapıştırdı. Aletini içime sokarken bacaklarım içgüdüsel olarak onun beline sarılıyor. Dili benimkiyle iki yıldır yaptığımız o tanıdık dansı yapıyor. Aleti sertleşiyor ve kendini bana doğru sertçe iterken bacaklarımın arasındaki boşluk her saniye daha da kayganlaşıyor.

Kıçımı daha sert kavıyor ve neredeyse hiç olmayan iç çamaşırım yerine giydiğim dantelli erkek kısa iç çamaşırının her tarafımı örtmesine minnettarım. Ne zaman bugün olduğu gibi kısa ve dökümlü bir elbise giysem, tanga giydiğimde kendimi çok açıkta hissediyorum, bu yüzden daha kapalı bir şey giyiyorum ve şu anda bunun için minnettarım. Biliyorum ki kıçımın çıplak etine dokunuyor olsaydı, onları benden koparması daha da kolay olurdu. *Ve sonra kim bilir neler olurdu.*

Onları benden koparmasını istiyorum. Bu düşünce zihnime giriyor ve kelimeler ben onları durduramadan dudaklarımdan dökülüyor.

"Becer beni," diye inliyorum, dudaklarıma saldırmaya ara verip kulağımın arkasındaki boşluğu bulduğunda ve boynumdan aşağı öpücükler bıraktığında. Dili dışarı fırlıyor ve bana bakmak için geri çekilmeden hemen önce aynı yolu yalıyor.

"Burası mı?"

"Ah." Kulak mememi ısırıldığında nefesim kesiliyor ve bu beni hafifçe seks sersemliğinden çıkarıp nerede olduğumuzu hatırladığım şimdiki zamana getiriyor. "Hayır. Burada olmaz. Yapmamalıyız." Sanırım diyorum, çünkü şu anda bana sürtünme açısı klitorisime doğrudan sürtünme sağlıyor ve her itişinde tüm vücudumun cızırdamasına neden oluyor.

Saçımı nazikçe çekiştiriyor ve yanıt olarak titreşen klitorisime doğrudan bir çizgi var. "Evet burada. Kesinlikle yapmalıyız. Aletim ne kadar çabuk içine girirse o kadar iyi."

Geri çekiliyorum, bu sözler bana başka bir adamla nişanlı olduğum gerçeğini de hatırlatıyor. "Ailemin evindeyiz... Hâlâ nişanlıyım." *Siktir, siktir, siktir. Ne yapıyorum ben?*

Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıyor ve dudaklarıma bir öpücük kondurup beni ayaklarımın üzerine yatırmadan önce hafifçe çekiyor. Elleri kıçımdan düşüyor ama ilerleyip işaret parmağıyla külotumun üst kısmını nazikçe yoklamadan önce değil. İçimde bir çarpıntı oluyor ve kendimi sabitlemek için pazularını kavıyorum.

"Benim evime
gideceğiz." "Şimdi mi?"

"Şimdi." Gözleri karanlık. "Kendini iyi hissetmiyorsun. Seni eve götürmeyi teklif edeceğim."

"Bu ikilemin sadece bir kısmını çözer," diyorum ona. Az önce nişanlımı aldattığımı ve daha da ileri gitmeyi düşündüğümü düşününce gözlerim doluyor.

Az önce ondan seni becermesini istedin, sanırım resmen daha ileri gitme sınırını aştık.

"Başka bir şeyin önemi yok," diye homurdanıyor, parmaklarını saçlarımın arasında gezdirerek çektiği saç tellerini düzeltmeye çalışıyor. Müstehcen bakışlarını üzerimde gezdiriyor ve muhtemelen aşağıya inmek için yeterince şık görünüp görünmediğime baktığını fark ediyorum.

Kapının çalınması konuşmamızı engelliyor ve ailem ya da Jacob'la neden burada yalnız olduğumuzu merak edecek herhangi biri olabileceğini düşünerek kısa bir paniğe kapılıyorum. "Ben Chlo..." sesi alçak ve aceleciydi. "Mason ikinizin de gittiğini fark etti ve bu gerçeği benden daha fazla kişiye duyurmadan önce aşağı inmek için yaklaşık on saniyen var."

Mason'ın beni ispiyonlamayacağını biliyorum ama gelip bizi bulabileceğini de biliyorum ve bulunabileceğimiz çok fazla yer yok. Ya da birilerini beni aramaya göndererek nerede olduğumu soracak ve bu da şu anda cevaplamaya hazır olmadığım sorulara yol açacaktır.

Kapıya doğru ilerlerken Jacob kolumdan tutup beni durduruyor. "Şimdi olmaz JP," diyorum o daha konuşmaya fırsat bulamadan.

"Benimle eve gel."

"JP, dur." Elinden kurtuluyorum ve Chloe'nin endişeli gözlerini görmek için kapıyı açıyorum. Beni banyodan çıkarıp yatak odama doğru çekiyor, tahminimce Jacob ve ben bu kadar uzun süre ortadan kaybolduktan sonra aynı anda yeniden ortaya çıkmayalım diye.

Chloe kapıyı arkamızdan kapatıyor ve Jacob'la bir balonun içine hapsolduktan sonra nihayet nefes alabildiğimi hissediyorum. "Öpüştük," diye ağzımdan kaçırdım. "Öpüşmekten de öte." Aletin bana sürtündüğünü ve cinsel organımın tepki olarak sıkıldığını hatırlıyorum. "Seks değil ama..." Parmaklarımı derimin üzerinde gezdirmeden önce alt dudağımı ısıyorum ve onun morartıcı öpücüğünü hatırlıyorum. Dudağımı ısırışını, dilini dudaklarımın kenarında gezdirişini, ellerinin kalçalarımı kavrayışını, parmaklarının sanki avucunun içinden kayıp gideceğimden korkuyormuş gibi etime batışını.

"Aman Tanrım, bu çok büyük. Sen ve Jacob, aman Tanrım!" diye bağılıyor ve kollarını bana doluyor. "Yani, onunla uzun bir konuşma yapacağım."

Eğer seni bir daha incitirse ona ve daha da önemlisi taşaklarına ne yapacağımdan bahsediyordum ama oh be!" Alkışlıyor ve ben onu susturuyorum.

"Sessiz olur musun? Annemle babamın seni duyduğunu sanmıyorum." Telefonum bir mesajla titriyor.

Jacob: Benimle eve gel. Konuşabiliriz. Ya da ne istersen. Sadece... bu olamaz. Bana bunun sonumuz olduğunu söyleme çünkü buna inanmıyorum.

Riskli ve akıllıca bir fikir değil ve şu anda Jacob'la evden çıkma fikri akla yatkın görünmüyor. Kardeşim şu anda burada. Arabam da burada ama araba kullanmamalıyım ve eğer Jacob'ın beni eve bırakacağı fikrini aileme kabul ettirebilirim, Mason kesinlikle buna karşı çıkacaktır.

Jacob: Lütfen.

Ben: Sence ön kapıdan çıkıp gidebilir miyiz? Mason ne olacak?

"Dikkatini dağıtabilirim," diyor Chloe ve kafamı kaldırdığımda telefonuma baktığını görüyorum. "Ona benimle bir poz çektiririm ve siz de hızlıca çıkarsınız. Michelle Teyze ve Kev Amca bir şey düşünmez. Kendini iyi hissetmediğini söylerim. Mason gittiğinizi anladığında bir şey söylemeyecektir."

Ben: Boşver, sanırım çözdüm. Benim için laptopumu getirebilir misin lütfen? Oturma odasında.

Jacob: Tabii ki.

İki dakika sonra dışarıda buluşuruz.

Ailemin evinde İrlandalı bir veda yapma fikri pek de iyi bir plan sayılmazdı. Sadece endişelenmelerini istemiyordum, aynı zamanda daha sonra arabamın hala orada olduğunu ama *benim* olmadığımı fark ettiklerinde kaçınılmaz olarak bana mesaj atacaklardı. Ama çok fazla soru sorulmasını da istemiyordum.

Ne halt ediyorum ben? Kasıtlı olarak Jacob'ın evine gitmeye karar verdim. Seks yapmak için.

Şart değil! Konuşabileceğimizi söyledi.

Evet, tamam, iyi bir tane.

Merdivenlerden sürünerek iniyorum, her adımda başımı tırabzanın üzerinden fuayeye doğru uzatıyorum. Hala toplantının gürültüsünü duyabiliyorum ve

Neyse ki kapıya doğru ilerlerken beni göremiyorlar. Kapıyı açtım ve tam dışarı adım atacaktım ki bir el dışarı fırlayıp kapıyı kapattı. "Nereye gidiyorsun?"

Arkamı dönüyorum ve Mason'ın bana baktığını görüyorum. Bir adım geri çekilip kollarını göğsünde kavuşturuyor ve ben ondan yayılan yargıyı hissedebiliyorum.

"Mase..." Başlıyorum.

Başını sallıyor. "Whitney, benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Hemen bir sonuca varmadan önce-" diye başlıyorum.

"Yani J Amca'yla gitmiyor musun? Kendini iyi hissetmediğini annemle babama söylemediğini ve seni eve götüreceğini mi söylüyorsun?"

Ne!? Bunu yapmasını kim söyledi? Chloe'nin Mason'ın dikkatini dağıtması da buraya kadarmış.

"I..."

"Whitney, hadi ama. Bunu kendine yapma. Yüzünde patlayacak. Bunu biliyorsun," diye öğüt veriyor ve ben bu acı gerçek karşısında irkiliyorum.

"En azından dışarıda konuşabilir miyiz?" Ailemin ne kadar yakın olabileceğini ya da kimin bir şeylere kulak misafiri olabileceğini bilmediğim için yalvarıyorum.

Verandaya çıkıyoruz ve o da kapıyı arkamızdan kapatıyor. "Onunla gitmiyorsun."

"Bu kesinlikle senin vereceğin bir karar değil." Verandanın diğer tarafından gelen sesi duyuyorum ve bizden önce buraya nasıl geldiğini merak ediyorum. Jacob dizüstü bilgisayar çantamı omzuna asmış ve her zaman olduğu gibi eşyalarımı benim için taşıması fikri bir parçamı eritiyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Whitney, bana bu kadar pervasız olmadığını söyle." Jacob'dan bana bakıyor. Ela gözleri kısıldı. "Tekrar incinmeni istemiyorum."

"Bu konuda endişelenmene gerek yok Mason," diye araya giriyor Jacob. "Ben bu işte varım... onunla."

Mason bana dönmeden önce derin bir iç geçirdi. "Ne yaptığını biliyor musun?"

"Hayır," diyorum ona dürüstçe. "Ama, eğer bu kadar emin değilsem..." Sözümü kesiyorum ve gözyaşlarım boğazımda birikmeye başlıyor. "Lütfen beni yargılama," diye fısıldıyorum.

"Asla." Beni kucaklıyor ve geri çekildiğinde Jacob'a ters ters bakıyor. "Seni yargılıyorum."

"Mase..." Öfkesini yatıştırmaya çalışıyorum ama ikimize de bir kez daha bakmadan eve geri dönüyor.

Evine dönerken ikimiz de bir şey söylemiyoruz ama eli, büyük, güçlü ve sıcak eli, trafikte bizi dolaştırırken sıkıca kalçamın üzerinde duruyor. Heyecan yavaş yavaş geçmeye başladı ve yapmak üzere olduğum şeyin ciddiyeti beni ele geçirdi. Telefonumu açıyorum ve Parker'la olan mesajlarımı açıyorum, dün gecedan ve bu sabahdan cevaplanmamış olanlar beni rahatsız etmeye başlıyor. *Belki de Jacob'la aramda geçenler yüzünden biraz ikiyüzlü davranıyorum ama ne fark eder ki?*

Kesinlikle ikiyüzlüyüm.

"Erkek arkadaşın mı?" diye soruyor.

"Nişanlısı," diye düzeltiyorum, nedenini gerçekten bilmesem de.

"Fark eder mi?" diye karşı çıkıyor ve Jacob'ın evine yaklaşırken pencereden dışarı bakıyorum. Ailemden yaklaşık on beş dakika uzaklıkta, biraz تنها bir yerde yaşıyor ve Meksika'dayken bile bu evi tutuyordu. Sanırım evin bakımı için her ay bir hizmetçisi ve bahçıvanı geliyordu ve birkaç aile üyesi ve arkadaşı şehre ziyarete geldiklerinde orada kalmış olabilirler ama çoğunlukla o yokken üç yıldır boştu.

"Bu hiç adil değil."

"Ne değil, meleğim?"

Jacob'ın benim için kullandığı pek çok evcil hayvan isminden birini görmezden gelmeye çalışıyorum ama kalbim göğsümde çırpınıyor. "Bunların herhangi biri. Bunların hepsi. Muhtemelen şimdiye kadar evlenmiş olurduk. Ya da en azından nişanlanmış... Sen bir hevesle bizi bitirmeye karar vermeden önce benimle her zaman olduğun gibi," diye ısırıyorum. "Ailem bizi öğrendiği anda parmağıma bir yüzük takmış olacağına inanıyorum. Bunun yerine, şimdi bu karmaşanın içindeyiz çünkü sen bir orta yaş krizi ya da her ne haltsa yaşıyorsun ve yıllarının geri kalanını rastgele amcıklarda boğulmak istemediğini fark ettin. Bu yüzden değil mi? Bekârlıktan sıkıldın ve kimsenin sana benim gibi sakso çekemeyeceğini mi fark ettin?"

Kızıştım. Ona. Kendime. Kurtulmak için deli gibi mücadele ettiğim halde beni tekrar bu duruma soktuğu için dünyaya kızgındım. Hayatım boyunca sevdiğim adamı, artık onu sevmekte özgür olmadığım bir zamanda bana geri verdiği için.

Neredeyse tam bir yılını almıştı ama kırık kalbimi bildiğim en iyi şekilde onarmıştım ve şimdi o burada bunu yapmak için kullandığım dikişleri söküyordu.

Parker'la tanışmadan önce bu enerji neredeydi? O zaman neredeydi?

"Hayatımı mahvetmek için ben hayatıma devam edene kadar bekledin mi?"

"Meselenin bu olduğunu mu sanıyorsun?" diye tersledi. "Bunun seksle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun? Ne zaman bu kadar alaycı oldun?"

"Muhtemelen sevdiğim tek adam kalbimi kırdığı zaman. Yıllarca gözyaşlarımı öperek dindiren adam, gözyaşlarımın sebebi oldu."

Sokağına giriyor ve garaj yoluna çekerken hiçbir şey söylemiyor. Oldukça uzun, belki altı ya da yedi arabanın park edebileceği kadar geniş ve dört arabalık bir garaja açılıyor. Evi büyük, şık ve moderndi ve hayalimdeki ev gibi görünüyor ve öyle hissettiriyordu. Rahatsızlığıma rağmen burada olmaktan mutluydum. Bir zamanlar Jacob'ın evi kendimi en rahat ve güvende hissettiğim yerdirdi. İki yıl boyunca burası bana her yerden daha çok evim gibi geldi.

Havuzu ve açık şöminesi de hiç fena değildi.

Arabadan inmek üzereydim ki ellerimi tutup dudaklarına götürdü ve işaret parmağımı ısırmadan önce parmak uçlarımı öptü. Dişlerinin tenimi sıyırdığını hissedince ağzım kuruyor. "Whitney, ben kimseyle yatmadım."

Başımı yana eğiyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Dudakları düz bir çizgi oluşturmadan hemen önce, "Ayrı kaldığımız süre boyunca başka kimseyle birlikte olmadım," diyor. "Yattığım son kadın sensin."

CHAPTER TEN

Jacob

Dudaklarının ayrıldığını ve ne dediğimi anladığında ıslak pembe dudaklarından bir nefesin çıktığını izliyorum. "Sen... sen yapmadın mı?" Gözlerini benden kaçırıyor, bana dönmeden önce gözlerini kocaman açıyor ve kırıştırmıyor. "NASIL!? Seni gördün mü? Bana Meksika'da kimsenin inanılmaz derecede güzel, başarılı, çekici DOKTOR'un üzerine atlamak istemediğini mi söylüyorsun?"

Sesi tizdi ve eskiden böyle hareketlenmesine bayılırdım.

"Kelimenin tam anlamıyla McDreamy ve McSteamy'nin vücut bulmuş halisin ve ÜÇ yıldır seks yapmadın! Dün gece sadece seni *düşünerek* kendimle seks yaptım!"

Bu itiraf dudaklarından dökülürken kaşlarım havaya kalktı. Parmaklarını seksi küçük amına soktuğunu düşününce sikim sertleşiyor. Zirveye ulaştığında adımı haykırırken hassas memesinin üzerinde bir vibratör dolaşıyordu. "Yaptın, ha?" Başımı yana eğdim ve ona kendini beğenmiş bir sırıtış attım. "Ne yapıyorduk biz?"

Bir elini alnına bastırıp gözlerini benden korurken alt dudağını ısıyor. "Sana bunu söylediğime inanamıyorum."

"Neden? Sen bana karşı hep dürüst oldun. Bana her şeyi anlattın. Her zaman söyledin." Omuz silkiyorum. "Tüm bunlardan önce bile..." Ve bu doğrudu, Whitney bana her zaman her şeyi anlatırdı. Ailesine bile söylemediği şeyleri. İlk aşkı. İlk kez bir sınavdan kaldığında. İlk kez sarhoş olduğunda. İlk kez sigara içtiğinde. Evden gizlice kaçtığında onu daha fazla partiden aldım ve hatta bir iki kez ailesi bilmediği bir yere gittiğinden şüphelendiğinde onu korudum.

bir işti. Avukat olmak istediğini söylediği ilk kişi bendim ve sabahın üçünde Stanford'dan gelen kabul mektubunu açıp üniversiteye kabul edildiğini bildirmek için cesaretini topladığında aradığı ilk kişi de bendim.

Söylediklerime cevap vermiyor, sadece boşluğa bakıyor ve sonunda bana dönüp bakışlarımla buluşuyor. Gözleri cam gibiydi ve dökülmek için can atan gözyaşlarını görebiliyordum. "Nasıl... neden?"

İçimi çekiyorum ve koltuğumu geriye kaydırarak biraz arkama yaslanıyorum. Araba hâlâ açık ama henüz içeri girmemizi önererek bu gecenin gidişatını değiştirme riskini almak istemiyorum. İşlerin nereye gideceğini ona bırakmaya çalışıyorum ve The Weeknd'in hafif sesleri hoparlörlerimden çalarken garaj yolumda otururken rahat görünüyor.

"Oraya gittiğimde tam bir kargaşa vardı. Günlerce çalışıyorduk. Kırk saatlik vardiyalar. Haftada doksan saat. Yani pandeminin ilk birkaç ayının nasıl geçtiğini gördünüz; çok fazla belirsizlik ve kaos vardı. Neredeyse hiç uyumadım ve yemek yemedim; uyuduğumda da hastanedeydim. Sanırım annemi aramam iki ayımı aldı. Kendimi sersemlemiş gibi hissediyordum ve bir gün kafamı kaldırdığımda dokuz aydır orada olduğumu gördüm. Hâlâ çılgıncaydı ama en azından hastaneden bir seferde birkaç saatten fazla ayrılmaya başlamıştım. Sadece meşguldüm..."

"Dünyayı kurtarmak mı?" Gülümsüyor. "Tanrım, gerçekten bu kadar mükemmel olamazsın."

Konsola doğru eğilip burnumu onunkine değdiriyorum. "Benden Tanrı olarak mı bahsediyorsun?"

Kıkırdıyor, gözlerini deviriyor ve sonra oturduğu yerden kalkıp kucağıma oturuyor. Üstüme çıkarken gözlerim açılıyor ve bu kadar agresif olmasına şaşıyorum. Doğrudan sikimin üzerine oturuyor ve rahatlamak için biraz kıpırdandığında sikim kotumun içinde sarsılıyor. Bu his karşısında inliyor çünkü alet sadece külotla kaplı amına dayanıyor. Ellerini omuzlarıma doğru kaydırıyor. "Kızdın mı? Bana mı? Ayrı kaldığımız süre boyunca uzak durmadığım için mi?" Bunu ifade ediş şekli bana ileride ayrı kalmak istemediğini hissettiriyor ve kalbimin onu temelli geri kazanma fikriyle hızlanmaya başladığını hissediyorum.

Bana bir soru sorduğunu hatırlayarak bu düşünceleri bir kenara bıraktım. Çok acıtmıştı ama başımı iki yana salladım ve doğrusunu söylemek gerekirse öyle olmadığını anladım. Dürüst olmak gerekirse, uzak durmamın bir nedeni de zamanımın olmamasıydı. "Birkaç kadınla çıktım. Flört ettik. Öpüştük. Ve belki bir kadınla daha fazlasını yapabilirdim.

ama seninle yaşadığım kıvılcımı bana hissettirecek biriyle tanışmamıştım."

Yüzü düştü. "Jacob, o kıvılcımı bir daha asla bulamayacağımı biliyordum. Parker ve ben... biz farklıyız."

Sözünü keserek homurdandım. "Evet, hiç de bile. Berbat biri Whitney."

Elini kaldırdı. "Şimdi olmaz, JP." Devam etmeden önce kaşlarını çatıyor ve dudaklarını büzüyor. "Anlaştım, çünkü iyi biriydi ve bana iyi davrandı."

"Sana iyi davrandı mı? Seni aldattı, bebeğim."

Bana sinirlendiğinde yaptığı gibi gözlerini yarıklara indiriyor. "Tamam, konuşabilir miyim?"

Küstah cevabı için ona ters ters bakıyorum ve o da gözlerini bana çeviriyor ama dudaklarındaki gülümsemeyi görebiliyorum. "Sana karşı hissettiklerimi hiç kimseye karşı hissedemeyeceğimi biliyordum. Kendimi bunun JP olduğun için olduğuna ikna ettim ve tabii ki o büyüü kimseyle yeniden yaratamazdım çünkü... *sen sensin*. Bu yüzden kendime Parker'ı farklı bir şekilde sevebileceğimi söyledim. Bu kadar yoğun olmayan bir şekilde. Onu beni tüketmeyecek, delirtmeyecek, canlı hissettirmeyecek ve aynı zamanda ölüyormuşum gibi hissettirmeyecek bir şekilde sevebilirdim. Ruhumu ateşe vermeyecek bir şekilde. Samimiyetimizin eksik olması bana garip gelmiyordu çünkü bunu kıyaslayabileceğim tek bir erkek vardı ve elbette hiçbir şey sahip olduklarımızla kıyaslanamazdı."

Bu şakacıyla sevişmesi beni ne kadar sinirlendirse de, benimle olduğu kadar zevkli olmaması beni biraz daha az sinirlendiriyor. Ve sadece Parker'la seks yapmış olması? "Sadece onunla mı birlikte oldun?"

Başını sallıyor. "Ben... birkaç erkekle öylesine çıktım ama üniversitenin sonu gerçekten canıma okudu. Çok yorgundum, sonra pandemi ve tecrit altında olmak, bir fahişe evresi geçirmem için çok fazla zaman yoktu," diye şaka yapıyor.

Yan tarafını şakacı bir şekilde çimdikliyorum ve eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirmeden önce kıkırdıyor. Elimi elbisesinden yukarı kaydırıp kışını kavırıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. "Onu terk edecek misin?" Fısıldıyorum. Davranışlarından bunu anlıyorum ama bu durum karışık ve karmaşık ve bunu açıkça söylemesine ihtiyacım var.

"Elbette, ayrılacağım." Alnı omzuma düşmeden önce bir nefes veriyor. "Ben çok kötü bir insanım."

"Hayır bebeğim, değilsin."

"Ben bir hilekârım Jacob. Evlenmeyi kabul ettiğim adamı aktif olarak aldatıyorum. Ama biliyorum ki çok hatalı olmama rağmen beni ölümüne savunacaksın."

Haklıydı. Hatalı olduğu zamanlarda bile onu hep savundum. Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum, bu yüzden tekrar konuştuğu için minnettarım.

"Şöminenin yanındaki verandaya gidip sarılabilir miyiz?"

On dakika sonra elbisesini çıkarıp benim eşofmanlarımdan birini ve tişörtlerimden birini giydi ve şimdi sessizce ateşi izlerken bacaklarımdan arasına oturdu. Gece her zamankinden biraz daha serin, bu yüzden ikimizin üzerine bir battaniye çektim ve ikimize de biraz viski doldurdum, yudumlar arasında öpüşürken ikimiz de emziriyoruz. O çizgiye doğru ilerlediğimizi biliyorum ve aletim her geçen saniye daha da sertleşiyor, özellikle de bana nasıl sürtündüğünü ve birkaç dakikada bir küçük seksi iç çekişlerin kaçmasına izin verdiğini biliyorum. "Küçük bir alay konusu oluyorsun Whitney." Dudaklarımı şakağına bastırıyorum.

Sahte bir şokla elini göğsüne bastırıyor. "Ben mi? Asla."

Başımı geriye atıyorum ve yüksek sesle gülüyorum. "Sen her zaman bir alay ustası oldun." Parmaklarımı kolunda gezdirirken beni çıldırttığı zamanları hatırlıyorum.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Sırtını göğsüme yasladığı için onu tam olarak göremiyorum ama yana dönüyor ve dudaklarında bir gülümseme görüyorum. Elimdeki viskiyi bırakıp çenesini kavırıyorum ve onu yerinde tutuyorum. Burnumu yüzünün yan tarafında gezdiriyorum ve ağzının köşesine bir öpücük konduruyorum.

"Öyle mi?" Yüzünü bırakıyorum ama dudaklarımı yanağına bastırmaya devam ederken elimi battaniyenin altına sokuyorum ve parmak uçlarımı gövdesinden aşağıya doğru hafifçe sürükleyerek tümseğinin hemen yanında duruyorum. Geri çekiliyorum ve elimi giydiği bol eşofman altımın altına götürmeden önce gözlerinin sadece bu çıplak dokunuşla kapanmasını izliyorum. Bacaklarının arasındaki ipeği anında hissediyorum ve nemli olduklarını görmekten memnun oluyorum. "Islanmışsın."

"Zekice bir gözlem."

"Seni ihtiyacın olan şekilde siken tek erkek olduğum için gurur duyuyorum. Kukun hâlâ bana ait olduğunu bildiği için mi? Söyle bana bebeğim, amın beni ne kadar özledi?" Başparmağımı yarığına doğru sürüyorum ve hemen klitorisine baskı uygulayarak biraz içeri itiyorum.

Sırtını benden hafifçe kaldırdı. "Aman Tanrım," diye inliyor. "*Benden* daha fazla."

Tepkisi üzerine boynunu çimdikliyorum ve o da kıkırdıyor. "Bana yalan söyleme." "Mmmm JP." Gözleri kapalıyken parmaklarım hala külotunun üzerinden okşuyorum. Başını omzuma yasladı ve bir iç çekti. "Siktir."

"Bu iyi geldi mi meleğim?" Tanrım, onu böyle görmeyi özlemişim. Çok savunmasız, açık ve ne istersem yapmaya istekli.

Başını salladı. "Bütün vücudum karıncalanıyor. Seninle olmak her zaman vücudumu uçurmuştur."

Parmaklarımı külotunun kemerinin altına sokmadan önce gülümsüyorum. Yarığını hafifçe okşuyorum, içine girmiyorum ve elleri battaniyenin altında kalçalarımı buluyor, sanki kendini bana sabitliyor ve kıcını bana daha sert sürüyor. *Her geçen saniye daha da azgınlaşıyor, sonunda burada sevişirsek hiç şaşırmam.* Bu duyulmamış bir şey değildi; daha önce de burada sevişmiştik. Arka bahçem kapılıydı, veranda ısıtılıyordu ve önümüzde yanan ateş en seksi afrodisyaktı.

Parmaklarımı ıslak amına soktum ve tüylerinin diken diken oluşunu izledim. "Tanrım evet," diye fısıldıyor. İşaret parmağımı ve orta parmağımı klitorisinin üzerinde ileri geri sürterek açıklığına yaklaşıyorum. Dudaklarımı yanağından çekip boynuna götürüyorum ve başparmağımla klitorisini uyarırken iki parmağımı içine sokmadan önce omzunu hafifçe ısırarak tatlı tenini dişliyorum.

"Tam orası, JP."

Demek bu gece de böyle olacak. Bana ne zaman JP dese, bana baba demeye başlaması genellikle sadece birkaç dakika sürer.

"Prensesim her zamankinden daha mı muhtaç hissediyor?"

Başını sallıyor ve sonra beni şok eden bir şey yapıyor. Parmaklarımı içinden çekiyor ve bacaklarımın arasında diz çökecek şekilde dönüyor. Hâlâ az önce içinde olan elimi tutuyor. Ağzıma doğru itmeden önce sularıyla ıslanmış parmaklarıma bakıyor. Kokusunu içime çekmek için bir saniye ayırıyorum, sikim hafızamda granite dönüşüyor

onun. Onları hevesle emiyorum ve duyularıma eskiden dilimde olmasını en sevdiğim şey olan keskin, tatlı tadı hatırlatılıyor. Parmaklarını ağızımdan çekiyor ve yüzünde o kadar tatlı ve seksi bir gülümseme beliriyor ki bir an için gülümsemesinde ve gözlerinde kayboluyorum.

"Ne düşündüğümü biliyor musun... sık sık?" diye soruyor ve ben de sikimdeki gerginliği azaltmaya çalışarak yer değiştiriyorum çünkü bunun beni daha da sertleştirecek bir şey olacağını zaten biliyorum.

"O ilk gece..." Sözüünü kesiyor. "Onlar üst katta uyurken ailemin kanepesinde kuru seks."

"Beni baştan çıkardığın geceyi mi kastediyorsun?" Kıkırdıyorum, çünkü tam olarak öyle oldu. Whitney Monroe'ya karşı tamamen güçsüz kaldığım gece.

Beş yıl önceydi:

Amerika'ya döneli bir ay olmuştu ve eski hayatıma geri dönüyordum. Bu da temelde hastaneden, Kevin ve Michelle'den ve annemi görmek için ara sıra yaptığım ziyaretlerden ibaretti. Sonra bir gece, Lakers playoff maçının uzatmaya gitmesinin ardından Kevin'la biraz fazla içmiştik, bu yüzden geceyi burada geçirmeyi planladım. O kadar sık kalıyordum ki "misafir odası" aslında ben yokken "misafirlerin" kullandığı benim odamdı. Tahminime göre maç sonrası program açıkken kanepede uyuyakalmışım çünkü uyandığımda televizyon açık ama ışıkların çoğu sönük ve önümde bir şişe su var.

Teşekkürler, Michelle. Kendi kendime düşünüyorum.

Mutfaktan gelen sesleri duyduğumda beni neyin uyandırdığını merak ediyorum. Kimi beklediğimden emin olmadan oraya doğru ilerliyorum ve Whitney'in mini eteğiyle dolabın üstünden bir şey almak için parmak uçlarında durduğunu görünce içimden inliyorum. Sabahın ikisinde, belli ki bir şeylerin etkisi altındayken onunla muhatap olmamak için geri geri odadan çıkmaya çalışıyorum. Her ne kadar onu azarlamak ve eve nasıl geldiğini sormak istesem de

Ulaşmaya çalıştığı her neyse, onunla etkileşime geçmek istemiyorum çünkü aramızdaki şeyler değişiyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

Dürüst olmak gerekirse nefret etmiyorum ama bu yanlış. Çok yanlış. Bu Whitney. Vaftiz kızım.

Etrafında dönüyor ve son birkaç haftadır birkaç kez düşündüğüm lezzetli göğüslerinin sergilendiği dekolte bir tişört olan önünü görmeme izin veriliyor. Saçları dağınık dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor, dudakları dolgun ve dolgun ve ateş motoru kırmızısı bir şeyle kaplanmış ama beni alan gözleri. Büyük ve biraz bulanık ama sanki hayattaki tüm soruların cevabı bendeymiş gibi bana bakıyorlar.

"JP!" Ciyaklıyor ama evdekileri uyandıracak kadar yüksek bir sesle değil. Ben cevap vermeye fırsat bulamadan adanın etrafında koşup kollarıma atılıyor. "Burada olduğunu bilmiyordum!"

"Evet..." Öksürüyorum, Whitney'nin bana yaslanıp kıpırdanmasının boğazımda yarattığı iniltiyi bastırmaya çalışıyorum. "Lakers maçı geç bitti ve ben de çok fazla bira içtim. Bir Uber çağıracaktım ama uyuyakalmışım ve sanırım senin girişinle uyandım." Avucumun içini gözlerime sürterek uykunun geri kalanını kovmaya çalışıyorum.

"Özür dilerim!" diyor kollarımdan kurtulup önümdeki adaya zıplarken ve bacaklarını sallamaya başlarken. Etek giydiğinin aşırı farkındayım, bu yüzden aşağı bakmamak için elimden geleni yapıyorum, aynı zamanda göğüslerinden de kaçınmaya çalışıyorum. Tanrım, cehennemdeyim.

"Peki sen neredeydin? Sokağa çıkma yasağın gece yarısı değil miydi?" Sabahın ikisini biraz geçtiğini gösteren saatime bakarak söylüyorum.

"Liseyi bitirdiğim için teknik olarak bir oldu ama şşşt." Parmağını dudaklarına götürüyor. "İki ay sonra üniversiteye gideceğim, ailemin sokağın aşağısında arkadaşımın evinde olmamı umursadığını sanmıyorum."

"Sarhoşsan umurlarında olur."

Elini ağzına götürmeden önce gözleri büyüyor. "Sarhoş olduğumu kim söyledi?"

"Birincisi yüzün. İkincisi sesin." Ellerimi göğsümün üzerinde kavuşturup ona sahte bir azarlama bakışı atıyorum.

Ellerini yanaklarıma bastırmadan önce ağzı açık kalıyor. "Sen söylemediğin sürece sarhoş olduğumu bilmeyecekler. Ve sen de onlara söylemeyeceksin, değil mi?" İki elini çenesinin altına koyuyor ve kirpiklerini bana doğru kırptıştırarak başını yana eğiyor. "JPEEEE, lütfen."

"Söylemem ama sadece... sen her zaman dikkatlisin, değil mi? Araba kullanmak yok mu? İçkili biriyle arabaya binmiyorsun? Uyuşturucu yok mu?"

"Kesinlikle ilk ikisi değil ama..." ellerini ağzının etrafında birleştirdi ve fısıldadı, "Bazen ot içiyorum."

Bir nefes verdim. "Bunu yapmandan hoşlanmıyorum."

"Ama..." Suratını asıyor. "Eğlenceli..." Duraklıyor. "Ve bu artık yasal! On sekiz yaşımdayım, JP, rahatla."

Evet, ot Kaliforniya'da eğlence amaçlı kullanım için yasaldı ama Whitney'nin herhangi bir tür uyuşturucu kullandığı fikri kanımı kaynatıyor. "Kesinlikle rahatlamayacağım. Tehlikeli olabilir ve henüz yasal bile değilsin." Sesim sert ve umarım bu konuda dalga geçmediğim mesajını alır.

"Zar zor yasal olan yine de yasaldır," diye anında cevap veriyor ve bana attığı bakışı hayal etmediğimi biliyorum. Kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve yüzünde seksi bir sırıtma belirliyor. Ne yaptığı çok açık ve bazı durumlarda iğrenç olsa da, şu anda çok seksi.

"Whitney..." Sözümlü kesiyorum. "Neler oluyor..." Aramızda bir ileri bir geri işaret ediyorum. "Bu."

"Ne demek istiyorsun?" diyor masumca ve ben ona bir bakış atıyorum.

"Yapma. Sen... biliyorsun... sen..." Bilmiyorum.

Alkol ya da durum ya da ikisinin birleşimi ama ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Senden etkilendim." Başını salladı. "Doğru." On sekiz yıllık ilişkimizin dinamiğini değiştirecek kelimeler değilmiş gibi kolayca söylüyor.

Cesareti karşısında şok oluyorum ve ne kadar içtiğini merak ediyorum.

"Nasıl? Yani... seni tanıyorum... yapamazsın."

"Neden olmasın? Sen benim babam değilsin, her ne kadar öyle olduğunu düşünüsen de." Gözlerini devirerek söylüyor.

"Ne zaman?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Kızlar ne zaman aşık olmaya başlar?"

Bu itiraf karşısında gözlerim büyüdü. Ne yani, ergenliğin başlarında mı?

Aman Tanrım. "O kadar uzun zaman önce mi?"

"Tabii ki. Çoğu kızın ilk aşkları son derece uygunsuz kişilere olur. Öğretmenler, bazen aile üyeleri, baba..." Bunları sıralarken parmaklarını işaretliyor. "Benimki hiç büyümedi."

Bana karşı bu kadar açık ve dürüst olmasına şaşırdım. Belki de duygularını benimle paylaşırken her zaman rahat hissettiği içindir. Artı, alkol tabii ki. Hayatıma girdiğimden beri ilk kez gerçekten yalnız kaldık.

Geri döndü ve on sekiz yaşındaydı, belki de bu anı bekliyordu?

Kirli sakalımı kaşıyorum ve başımı sessizce arkaya atarak yukarıdan bu işin nasıl halledileceğine dair bir cevap bekliyorum. "Angel...." Ona şu anda böyle hitap edemeyeceğimi fark ederek irkiliyorum, özellikle de gözlerindeki bakışı görünce. "Whitney."

"Mmmhm..."

"Yapamayız."

"Neden?"

"NEDEN?" Fısıldayarak bağırdım. "Ne demek neden?"

"Biz yetişkiniz."

"Evet ve ben de senin yetişmene yardım edenlerden biriyim. Ben senin vaftiz babanım." "Ve bu seni hiç t a h r i k etmiyor mu? Çünkü bu beni ıslatıyor."

"Tezgâhtan atlayıp buzdolabından babasının biralalarından birini aldı ve söylediği sözler karşısında neredeyse tükürüğümle boğuluyordum. Küfür edip etmemesi umurumda değildi ve Mason da bir denizci gibi küfür ediyordu ama ağzından nadiren küfür duyuyordum ve onun 'siktir' dediğini hiç duyduğumu sanmıyorum. Bahsetmiyorum bile: Ne sikim gibi? Ona göz kırpiyorum, eşofmanımın içinde sertleşen aletimin muhtemelen onun şehvetli gözleri için sergilendiğini şimdi fark ediyorum."

Bakışları tekrar bakışlarımla buluşmadan önce sikime düşüyor. "Seni düşünerek kaç gece orgazm oldum biliyor musun?" Tezgâhın üzerine eğilerek gömleğinin altını daha iyi görmemi sağlıyor."

Yutkunuyorum, sanki beynimi gördüğüm şeyin gerçekten olduğuna ve bunu durdurmak için bir şeyler yapması gerektiğine ikna etmeye çalışıyormuşum gibi gözlerimi birkaç kez kırpiştiriyorum."

"Kaç erkek beni terk etti çünkü seksle ilgili herhangi bir şey söz konusu olduğunda 'nasıl bu kadar ateşli olabilirim, bu kadar soğuk olabilirim' çünkü hiçbirinin bana dokunmasını istemedim."

"Sen... sen bakire misin?" Seks hakkında ne kadar rahat konuştuğuna bakılırsa, bunu beklemiyordum."

"Babanın en iyi arkadaşına takıntılıyken havaya girmek zor. Gerçekten, kim kıyaslayabilir ki?"

"Hiç... hiç kimse seni orgazm etti mi?" Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıkıyor. Başını hayır anlamında sallıyor ve ben acı verici bir

Bu yolda ilerlememek için bir uyarı görevi görmesi gereken aletimdeki ağrı.

"Sadece benim elim. Seninle ilgili bir sürü fanteziden besleniyorum," diye fısıldıyor.

Bu açıklamalar başımı döndürüyor. Bunca zamandır bana karşı böyle duygular beslediğini fark etmemiş miydim? Yani daha gençken masum bir aşk yaşadığını biliyordum ama bu onun beni düşünerek kendine dokunmasına neden olmamıştı. Hayır, bu farklı.

"Whitney... Ben..." Bu bilgiyle ne halt edeceğimi düşünerek volta atmaya başladım.

Siktir et onu. Beynimde bir düşünce dolaşıyor. Bir kez. Ya da belki yüzlerce kez. Kız on sekiz yaşında. Aletinin üzerine boşalana kadar onun seksi küçük bakire amcığına bin.

Beynimde dolaşan bu şehvet dolu düşüncelerden kurtulmak için bir adım geri çekiliyorum. Yanından geçip buzdolabından bir şişe su alıyorum. "Hayır," diyorum kapıyı çarparak kapatırken.

"Hayır mı?" Titreyen dudaklarını ısırmadan önce bana bakıyor. "Bana hiç hayır demiyorsun."

"Sana verilmesi mümkün olmayan şeyleri asla istemezsin."

"Doğru değil. Bir keresinde bana midilli almıştın ama annem geri aldirmıştı." Tanrım, bunu hatırlıyorum. Whitney geri aldığımda üç ay boyunca ağlamıştı ama Miche ve Kev ona midilli aldığım için bile çok kızmışlardı.

"Onu bile almak daha kolaydı ve lanet olası Avrupa'dan almıştım."

"Cheerio'yu severdim." Suratını astı ve ben de gözlerimi devirerek onun Midillinin Londralı olduğunu öğrendiğinde korkunç bir sahte aksanla 'Pip Pip Cheerio' diye bağırarak evin içinde koşturdu.

"Yedi yaşındayken sana bir midilli aldığımı hatırlatarak kendine iyilik yapmıyorsun, Whitney." Tüm bunları aklımdan çıkarmaya hazırlanarak odadan çıkıyorum ki arkamdan koştuğunu duyuyorum. Kanepeye geri döndüm, oturuyordum, uzanmıyordum çünkü davranışlarıyla üzerime sürünmeyeceğine güvenmiyordum.

"Yani bana istemediğini mi söylüyorsun?" diye soruyor ellerini kalçalarına koyarak.

"Sana isteyemeyeceğimi söylüyorum."

"Benden etkileniyor musun? Çünkü bir ay önce eve geldiğinde bana nasıl baktığını gördüm."

Hay sikeyim. "İlk başta kim olduğun konusunda kafam karışmıştı. Saçların farklıydı, diş tellerin yoktu ve farklı kıvrımların vardı. Seni arkadaşlarından biri sandım."

"Saçmalık."

"Ben ciddiym, Whitney." Doğru sayılır.

"Sanırım benden etkilendiğin gerçeğiyle mücadele ediyorsun. Seninle oldukça sert bir şekilde flört ediyorum ve sen buna karşılık vermek istiyorsun. Seni düşünerek kendime dokunduğum gerçeğine karşılık vermek istiyorsun. Sana dokunmak istiyorum. Seni öpmek. Seni becermek." Yanıma oturdu ve ben daha gözümü kırpamadan kucağıma oturdu. "Neden bu kadar karşı koyuyorsun?"

Onu hareket ettirmeye çalışıyorum ama ellerini omuzlarıma koyuyor ve kendini yerinde tutmak için kalçalarını bacaklarımin etrafında sıkıyor. "Çünkü..."

Alt dudağını ısıyor. "Çünkü neden? Kimsenin bilmesine gerek yok." "Ailene bu şekilde ihanet edemem."

"Bu ihanet değil."

"Hayatı boyunca tanıdığım kızlarıyla takılmak büyük bir ihanet."

"Tamam ama ya bana ihanet etmek? Bu konuda endişelenmiyor musun?"

Gözlerim açılıyor ama ellerim bir şekilde onun kalçalarını buluyor. İsteyerek yapmamıştım; sadece onlarla ne yapacağımı bilmiyordum ve doğal olarak oraya doğru yol aldılar. Hemen geri çekildim ama o çoktan fark etmişti ve kucağımda kıvranmaya başladı. Amını sikime sürtüyordu. Sık beni. Çıkar onu Jacob. "Sana dokunmamam sana ihanet etmek mi? Bu biraz zorlama oldu Whit ve kucağımda bu kadar çok hareket etmeyi bırak." Onu yerinde tutmaya çalışarak kalçalarını kavıyorum ama o hareket etmeye devam ediyor, sikime sürtünüyor ve her geçen saniye beni daha da sertleştiriyor.

"Neden? İyi hissettiriyor." Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum çünkü gerçekten çok iyi hissettiriyor ama durmak zorundayım. "Benim için her şeyi yapabileceğini söylemiştin. Birçok kez." Elleri göğsümü buluyor ve beni öpmek için hamle yapmadığı için minnettarım.

"Buna pek çok şey dahil değil."

"Ne gibi? Çünkü bir cesedi saklamama yardım etmene ihtiyacım olsa bunu yapacağından oldukça eminim. Yani benim için suç işlersin ama bunu yapmazsın öyle mi?"

"Teorik olarak, senin için bir suç işlerdim."

"Hayır. İkimiz de yapacağını biliyoruz."

"Neden bunu konuşuyoruz? Whitney, bu yanlış."

"Ama iyi hissettiriyor." Dudağını ıslatıyor ve gözlerim ağzına düşüyor. "Öyle değil mi?" Cevap vermiyorum. "İyi hissetmiyor muyum?" Eğilip dudaklarını boynuma bastırıyor, sonra dişlerini kulak mememin üzerinde gezdiriyor ve ben inliyorum.

"Siktir. Böyle olmayı nereden öğrendin? Bakireyken seks konusunda kendine nasıl bu kadar güveniyorsun?"

"Beni her konuda bu kadar özgüvenli yaptın," diye fısıldıyor. "Bana istediğim şeyin peşinden gitmeyi öğrettin ve JP, istediğim şey sensin."

Bana karşı ileri geri hareket etmeye başlıyor ve eşofmanımın içinden bile bacaklarının arasındaki sıcaklığı hissediyorum. Bana karşı sallanmaya devam ederken sikim çelik gibi sertleşti ve ayağa kalktı, bacaklarının arasına yerleşti. "Bu şekilde boşalmama izin verecek misin?"

Cevap vermiyorum ama onu durdurmak için de çaba sarf etmiyorum, olsa olsa onu yerinde tutmak için kalçalarını daha sıkı kavriyorum. Kıyafetlerimizin arasından beni becermeye devam ederken gözlerimiz kilitleniyor ve her an boşalacakmışım gibi hissediyorum.

"Ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyorum," diyorum dişlerimi sıkarak. Başımı kanepeye yaslayıp bu hissin beni içine çekmesine izin veriyorum ve sonra neler olup bittiğini anlamıyorum. Ellerim kendi kendine hareket etmeye başladı, onu kendime doğru daha sert çekiyorum. Boynuma doğru inliyor, dilini nabız noktama doğru götürüp oradaki deriyi emiyor.

Zayıf noktamın orası olduğunu nereden biliyordu?

Ellerimi kalçalarından çekip kıcını kavriyorum, ellerimi eteğinin altına sokup ipeksi iç çamaşırını buluyorum. Sıkıyorum ve kulağıma kısıp bir inilti bırakıyor.

"Tanrım, sanırım boşalacağım."

Sözleri üzerine başımı kaldırıyorum ve gözlerimi açıp onu izliyorum. Birkaç dakikadır doruk noktamın üzerinde geziniyordum ve bana karşı bu kelimeleri fısıldadığını duymak beni külotumun içine döktü. "Siktir, siktir, siktir." Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir boşalmayla yüzümü boynuna bastırıyorum. Nefes alışını duyduğumun belli belirsiz farkındayım ve boynundan çekildiğimde dudakları dişlerinin arasına sıkışıyor. "Benim için gel prenses."

"Siktir."

"Kendini iyi hissetmek için beni kullan."

"Çok iyi." Başını geriye atıyor ve ben de onun bana yaptığığın aynısını yaparak dudaklarımı boynuna bastırıyorum. Dilimi daha önce onun boyunca izleyerek

Çenesini ısırtıyor.

"Boşaldığımda seni öpmek istiyorum," diyor, bu noktada tırnakları omuzlarıma batıyor, bu yüzden uçuruma gitmeden önce sadece birkaç saniyesi daha olduğunu hayal ediyorum.

Çenesini kavrayıp kendime doğru çekiyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Ağzımın içinde nefes nefese kalıyor ve dilim onunkini aramaya başlıyor ve sonra kollarımda titremeye başlıyor. Bana karşı hamleleri daha düzensiz hale geliyor, tırnakları daha sert batıyor ve kısık bir inilti çıkarıyor. Dili hala benimkiyle şehvetli bir şekilde dans ediyor ve bu kolaylıkla hayatımın en erotik deneyimi. Tüm vücudu üstümde titriyor ve benden uzaklaştığında, gözleri çırpınarak açılıyor, düşünebildiğim tek şey bacaklarının arasındaki pisliği ağızla temizlemek.

CHAPTER ELEVEN

Jacob

Hafıza şeridindeki yolculuğumun tamamı boyunca öpüşüyoruz, kucağıma tırmanıp o gece yaptığına benzer bir şekilde beni becermeye başladığında vücutlarımız battaniyenin altında birbirine dolanıyor. O gece ilişkimizin başlangıcıydı. Bekaretini almam birkaç haftamı aldı ama o zamana kadar her şeyi yapmıştık. Ağzımı bacaklarının arasına almamı seviyordu, dürüst olmak gerekirse ben de seviyordum ve cüsseme rağmen sikimi büyük bir şevkle emiyordu. Ve sonra bir gece, bir arkadaşının evinde uyuduğu bahanesiyle onu bir otele götürdüğümde, mumlarla dolu bir odada saten çarşafların üzerinde gül yapraklarıyla dolu bir yatakta bekaretini aldım.

Onunla ilk kez yumuşak ve yavaş bir şekilde seviştim ve bekaretini kaybetmenin acısını hafifletmek için önceden her santimine taptım. Ama işimiz bittikten sonra, aletimdeki kanı görmek beni neredeyse vahşi hissettirdi, çünkü göğsümde sahip olma duyguları filizlendi ve onu ikinci kez neredeyse vahşice aldım.

Ne olursa olsun, bu sefer boşaldı.

Gömleğimi çıkarırken "Bunu çok özlemişim," diye inliyor. Meme uçlarını görebildiğim dantelli beyaz bir sütyenle bıraktıktan hemen sonra onunkini de çıkarıyor. Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum ve hemen onları ağzıma almak istiyorum. Etrafına uzanıyorum ve sütyeninin kancasını açıyorum, serbest kalmalarına izin veriyorum ve gözlerimin görsel olarak kapanmasına izin veriyorum.

"Tanrım, Whitney." Gözlerim hemen, kelimelerin açık renk yazıyla yazıldığı köprücük kemiğine gidiyor. Karanlık, sadece şöminenin ışığı

Çay ışıkları verandayı aydınlattığı için ne olduğunu anlamak zor. "Bunu ne zaman aldın?"

"Sen gittikten birkaç hafta sonra." Bana daha iyi bakmak için eğiliyor ve benimle ilgili olduğunu düşünürken aynı zamanda bunu beklemiyordum.

Yazıda "*bunca zamandan sonra mı?*" ve hemen altında "*her zaman*" yazıyor.

Yutkundu ve arkasına yaslandı. "Kendime bir gün bana geri döneceğini söyledim. Beni hala sevdiğini ve birbirimize geri dönmenin yolunu bulacağımızı. Ama dönmeme ihtimaline karşı, normal bir Harry Potter hayranı gibi görünecektim, ki öyleyim." Dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle omuz silkti. Bu doğrudu, o da öyleydi, ama ben de öyleydim. O büyürken bu konuda birbirimize bağlanmıştık. Tüm kitapları okumuş, filmleri birlikte izlemiş ve Harry Potter Dünyası'na birden fazla kez gitmiştik. Yani dövmenin birçok farklı anlamı var ve eminim bu da açıklamayı kolaylaştırmıştır.

"O zaman bebeğim, sana geri döndüğümde neden bu kadar tepki gösterdin?" Saçlarını yüzünden çekiyorum ve iki elimle yüzünü tutuyorum.

"Çünkü beklemediğim için kendime kızıyordum," diyor bana dürüstçe, yanağından bir damla yaş süzülürken. Kahverengi gözleri parlak, çikolata rengi gözbebekleri gözlerindeki yaşlarla vurgulanıyor. "Bizi ayırdığın için ben de sana kızgınım ama... şimdi birini incitmek zorundayım. Sana karşı hissettiğim tüm bu çözülmemiş duyguları ve hisleri beynimdeki bir kutuya koydum ve iyileşebilmek için kalbimin hissedebileceği yerlerden uzağa kilitledim. Sonra sen geri geldin ve kutuyu yırtıp açtın." Burnunu çekiyor ve ben de gözlerindeki yaşları siliyorum. "Bir yıldan uzun bir süre boyunca her gün geri dönmeni umdum ve dua ettim ve sonra sanırım pes ettim. Bana hayatıma devam etmemi söyledin ve ben de dinlemem gerektiğini fark ettim. Ailemi seviyorsun ve bu ilişkiyi mahvetmek istememeni anlıyorum."

"Onlara söyleyeceğim. Yarın. Orada olmak zorunda değilsin ya da olabilirsin. Ama yarın."

"Hayır!" diyor, gözleri kocaman ve kırpmadan.

"Hayır mı?" Kaşlarımı çatıyorum. "Bebeğim, biz birlikte olacağız ve bunu dünyaya resmileştirmeden önce kendi *dünyamızdaki* insanlara söylemeliyiz."

Başını sallıyor. "Hayır, biliyorum ama... Önce Parker'a söylemeliyim."

İçimi çektim. "Gelecek haftaya kadar dönmeyeceğini sanıyordum?"

"Dönmeyecek ve ona o zaman söyleyeceğim. Sadece bunu telefonda yapamam. Bu bana eşyalarımı toplamam için de zaman kazandırır."

Bu adamın hiçbir sorun olmadığını düşündüğünü ve uzun bir iş seyahatinden yorgun argın eve döndüğünde nişanlısının evden taşındığını göreceğini fark ederek irkiliyorum. *Sanırım bu yüzden kendimi kötü hissediyorum.* "Bu adil."

"Onlara sonra söyleriz, tamam mı? Bu kadar bekledik."

"Tamam. Geri çekilmek yok. Herkese açık olacağız. Artık sır yok." Ona serçe parmağını kaldırarak söylüyorum ve o da kendi parmağını benimkiyle birleştiriyor.

"Artık yok." Dudakları tekrar dudaklarıma değmeden ve bana sürtünmeden önce parmaklarımızı öpüyoruz. Ellerini eşofmanımın üzerinde hissediyorum ve o da kendi eşofmanını bacaklarından aşağı itmeden önce eşofmanımı bacaklarımdan aşağı çekmek için geri çekiyor. Tekrar üstüme çıkmadan önce ikisini de yere fırlatıyor. Kanepem ikimizin de rahatça uzanabileceği ve kolaylıkla pozisyon değiştirebileceği kadar geniş, neyse ki çünkü şu anda ağzımı ona değdirmek için yanıp tutuşuyorum. Uzanıyorum, meme uçlarından birini dişlerimin arasına sıkıştırıyorum ve ağzıma alıyorum. Onu tutuyorum, göğsünü emerken ağzıma olabildiğince çok almaya çalışıyorum. Geri çekiliyorum, dilimi sertleştiriyorum ve o miyavlayıp üstüme sürtünürken meme ucuna sürtüyorum. Amcığı ıslanıyor ve ağzım sulanıyor, onun tadına bakmak istiyorum. Eskiden onun amını yemeye kafayı takmıştım. Bunu ilk yapan ben olduğum için mi, yoksa onun tadı, kokusu ya da üçünün bir kombinasyonu olduğu için mi bilmiyorum ama ne zaman birlikte olsak ağzımı en az bir kez bacaklarının arasına sokmak zorunda kalıyordum.

"Seni becermeden önce tadına bakmalıyım."

Gözleri fıldır fıldır açılıyor ve bana birkaç kez göz kırpmıyor. "Peki ya benim ne istediğim? Belki önce altmış dokuz yapabiliriz?"

"Altmış dokuzdan nefret edersin." Ona inanamayarak bakıyorum ve başka biriyle birlikte olduktan sonra belki de şimdi hoşlanıyor olması beni rahatsız ediyor.

"Hiç nefret etmedim, sadece odaklanamadığımı hissettim. Ama şu anda senin aletini yalamak istiyorum ve istediğin anda amımı yalayamazsan manyağa dönüşüyorsun." Gözlerini deviriyor ve ben de kaşlarımı kaldırıyorum.

"Sanki bu gerçeği sevmiyormuşsun gibi söylüyorsun." Burnunu kıvrıyor ve kıkırdıyor. "Sadece bir tadımlık."

"Evet tamam, sen ve ben ikimiz de biliyoruz ki sen ve benim amım arasında sadece bir tat yok." Ayağa kalkıyor ve külotunu bacaklarından aşağı kaydırıyor ve ateşin önünde dururken teni her zamankinden daha fazla parlıyor.

"Siktir," diye homurdanıyorum ve onu belinden tutup ağzıma doğru çekiyorum. Boyu kısa olduğu için bacaklarının tepesine ulaşmak için başımı eğmem gerekiyor.

"Aman Tanrım. Önce ben uzanabilir miyim?" diye sızlanıyor, ama ben onun bu isteğini görmezden geliyorum, onu kendime doğru sımsıkı tutuyorum ve ilk kez onun seksini dilimle

üç yıl. Onu açıyorum, dilimle sikmeye başlarken sol bacağını omzumun üzerinden kaydırıyorum. Ön sevişmemizden sıırıslıkla olmuştı ve ben de ağzımın ve çenemin her yerine damlatarak ödüllendirildim. "Oh, sik beni. Her zaman tam olarak ne istediğimi biliyorsun." Dilimi olabildiğince içeri itmeden önce açıklığının etrafında döndürüyorum. Bir çığlık attı. "Aman Tanrım, tam orası." Beni yerimde tutmak için başımın arkasını kavırıyor ve ben de sonunda istediğimi alacağımı, yani onun yüzüme boşalacağını bilerek kendi kendime gülüyorum. Dilimi içinden çıkarıp klitorisinin üzerine sürüyorum, ileri geri hızlıca, çünkü sınıra yaklaştığını biliyorum. "Siktirkkk, boşalacağım." Üstümden inliyor ve ben gülümsüyorum çünkü şükürler olsun. Bir elimi zonklayan sikime atıyorum, külotumun içinden ovuşturarak onu tekrar hayatımın aşkının içinde olmaya hazırlamaya çalışıyorum.

"Benim için gel Whitney," diyorum ona ve başımı kaldırıp ona baktığımda bakışlarını yakalıyorum ve gözlerindeki ifadeyi görüyorum. "Baban için gel."

Ağız açık kalıyor ve gözlerimiz birbirine kilitlenmişken onun uçuurumun kenarından geçişini izliyorum. Kalçalarını ağzıma doğru yuvarlıyor ve başının geriye düşmesine izin veriyor ve onu sabit tutmak için iki elimle sıkıca kavırıyorum ve amını ağzıma doğru tutuyorum. "Tanrım evet evet evet!" Klitorisi dilime karşı titreşiyor ve bu hisle inliyorum. Saniyeler sonra onu sırt üstü yatırdım ve külotumu bacaklarımdan aşağı indirdim. Tam içine girmek üzereydim ki aklıma bir düşünce geldi.

ŞİMDİ DÜŞÜNÜYOR MUYUZ? Bacaklarını etrafıma dolamış, ayak bileklerini belime kilitlemiş, sertleşmiş sikim ıslak amına sızarken aklıma bir fikir geliyor. "Bebeğim..." Vücudum onun içinde olma beklentisiyle titrerken dişlerimi sıkarak söylüyorum. "Prezervatif mi?"

Kaşlarını çatıyor ve bana bakıyor. "Neden? Daha önce hiç prezervatif kullanmadık."

"Biliyorum, sadece rahat olup olmadığından emin değildim..."

Ne sorduğumu anlayınca başını yana eğiyor ve sonra gözleri açılıyor. "Hayır, ben iyiyim. Parker başka biriyle yattıktan sonra test yaptırdım ve... iyiyim."

Başımı salladım ve sertçe yutkundum. "İyi, çünkü onu öldürebilirdim ama... hayır, bu yüzden sormadım."

Başını sallıyor ve elini sikimin etrafına sarıp amına yaklaştırıyor ama ben içine girmekten kaçınıyorum. *Nasıl oluyorsa.* "Doğum kontrol hapi kullanıyorum, J." Pelvisini kaldırıyor ve sikimi sıyrıyor ve hava ciğerlerimden fişkıarak çıkıyor.

Taşaklarım karıncalanıyor ve *bu arada hâlâ onun minik elinde olan sikim* patlamaya hazır hissediyor. "Doğru, ama... hala hamile olabilirsin. Şimdi olduğu gibi."

Gözleri kısılıyor ve alay ediyor. "Hayır, olamazdım." "Bundan yüzde yüz emin misin?"

Muhtemelen son adet tarihini ve en son ne zaman seks yaptığını hatırlamaya çalışarak bir yana bir bana bakıyor ve ben bu konuşmayı yapabilecek kadar tutarlı olduğuma inanamıyorum.

"Seni çiğ çiğ sikmeyi çok isterim. İnan bana bebeğim. Ama zaten hamileysen ve bunu bilmiyorsan, korunmasız seks yaparsak babanın kim olduğunu bilmemek gibi bir karmaşayla baş başa kalırsın. Ya da diyelim ki hamile değilsin ama ben seni hamile bıraktım... Aynı durum." Eğildim ve ağzının içinde bir iz yaladım. "Hiç kuşkun olmasın, senden doğacak her bebeği, benim ya da onun bebeği olmasına bakmaksızın çok severim ama onu benim için terk ettiğin düşünülürse, o da aynı şekilde hisseder mi bilmiyorum."

İçini çekti. "İyi, evet. Tanrım, şu anda nasıl bu kadar mantıklı olabiliyorsun? Parker ve annemle babam tam şurada duruyor olsalardı, az önce kelimenin tam anlamıyla duramazdım." Bizden birkaç metre uzağı işaret ediyor, sonra burnunun kenarını sıkıyor ve gözlerini birbirine kenetliyor. "Prezervatif. Acele et lütfen."

Gülüyorum. "Bebeğim, üç yıldır seks yapmadım, hiç prezervatifim yok."

"Şaka mı yapıyorsun?" diye bağıyor. "Hayır, JP bir yerlerde olmalı. Kullanmadığımızı biliyorum ama... bir ya da iki kez kullandık mı?" Ayağa fırlayıp elimi tutuyor ve ben de beni evime sürüklemesine gülüyorum. "Buralarda bir yerde bir kutu olmalı. Trey ve Chloe'nin bizde kaldığı zamanlardan kalma olsa bile. Siktir, prezervatiflerin son kullanma tarihi geçmiyor mu?" Bir dakika içinde bir mil saçmalıyor ve ben yardım edemiyorum ama gülüyorum.

"Genelde beş yıla kadar dayanırlar ama evet." Üst kattaki yatak odama koşuyor ve ben oraya varmadan önce banyomu karıştırdığını duyuyorum. Tam kapımın girişine geldiğimde bir kutuyu yırtıp açıyor.

"EVET." Bana doğru fırlatıyor. "Giy şunu." Ayağa kalkıyor ve ben kutuyu açıp üzerime geçirirken bana doğru geliyor. Memeleri nefis bir şekilde zıplarken evin içinde çırılçıplak koşturmasını izlerken sikim hâlâ çelik gibi sert. Bana doğru hamle yaptı ve yatağıma doğru yürümeden önce onu kollarıma çektim. Ayak bilekleri etrafımda kilitli ve benim horoz onu fırçalar

her adımda amcık. Onu yatağa bırakıyorum ve sonra yavaşça, gözlerimiz birbirimize kilitlenmişken, sikimi içine sokuyorum.

"S.KTİR." Onun içinde dibe vururken çığlık benden bir kükreme gibi çıkıyor. "Tanrım, Whitney." İtmiyorum çünkü aletimde daha fazla sürtünme hissettiğim anda boşalabileceğimi hissediyorum. Sanırım seksiz geçen üç yılın bir erkeğe yaptığı şey bu. Özellikle de Whitney Monroe gibi bir kadınla seks yaptıktan sonra.

"Baba," diye sızlanıyor. Kalçasını kaldırıyor. "Lütfen hareket et."

İstedğini nasıl elde edeceğini bu kadar kolay bilmesine gülümsüyorum. "Babanın bir saniyeye ihtiyacı var, meleğim."

"Önce sikini yalamama izin ver demiştin," diye mırıldanıyor gözlerini devirmeden önce ve ben eğilip dilimi kapalı dudaklarının üzerinde gezdiriyorum.

"Ben senin içindeyken gözlerini devireyim deme." Dişlerini alt dudağımın arasına alıp ısıriyorum. "Olaclaklardan hoşlanmayacaksın."

Yüzünde bir muziplik beliriyor. "Öyle mi?"

"Beni test etme," diyorum ona, içine girip çıkmaya başlarken. Yapacağını düşünüyorum ama sonra gözlerini kapatan bir noktaya çarptım ve tahmin ediyorum ki potansiyel orgazm inkar yoluna gitmeyi yeniden düşünüyor.

Kendimi ona doğru alçaltıyorum, dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve dilimle onu besliyorum. Son üç yılda Whitney'le seks yaptığımı yüzlerce kez hayal ettim ve anılar bunun hakkını veremiyor. Tırnakları sırtımda geziniyor, taşaklarımı karıncalandırarak kadar sert çiziyor.

"Seni seviyorum." Dudaklarını bıraktığımda inliyor ve ona bakmak için bir saniyeliğine itmeyi bırakıyorum. Gülümsüyor. "Belli olduğunu sanıyordum?" diye fısıldıyor, muhtemelen ona attığım bakışa karşılık olarak.

"Bunu uzun zamandır ilk kez söylüyorsun."

"Biliyorum." Gözleri yaşlarla doluyor ve bir tanesinin yanağından saçlarına doğru süzülüşünü izliyorum. "Lütfen beni bir daha asla terk etme."

"Asla, bebeğim." Mükemmel ağzını öpmek için eğiliyorum ve yavaşça cılgınca bir sevişmeden yavaş bir sevişmeye geçiyoruz. Üstüme çıkması için onu yuvarlıyorum ve bana binmeye başlarken ellerimi saçlarına bastırıyorum. "Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyorum ağzına karşı.

Vücutlarımızın hareketiyle aynı hızda öpüşüyoruz ve sanki tek bir vücut gibi hareket ediyoruz. Bir elimle saçlarını, diğer elimle de kıcını kavriyorum. G noktasına vurduğumda bana karşı nefes nefese kalıyor. "Tanrım evet, işte orada."

"JP." Bana daha sert biniyor, pelvisime her çarptığında beni sıkıyor.

"Her zaman ne istediğimi biliyorsun. Beni nasıl becereceğini biliyorsun Whitney." Omurgamda şimşekler çakmaya başlıyor ve taşaklarıma doğru fırlayarak onları karıncalandırıyor ve boşalmama saniyeler kaldığını biliyorum.

"Tanrım, bunu yaşamayalı çok uzun zaman oldu. Unutmuşum..." diye inliyor. "JP, boşalacağım."

"Bana bak bebeğim. Boşaldığında seni görmeme izin ver. Beni de yanında götür," diye yalvarıyorum, onunla birlikte uçurumun kenarına gitmek istiyorum. Gözlerinin açılmasına izin veriyor ve tek görebildiğim yüzünün her yerinde şehvet. "Evet, lanet olsun," diye bağıyorum. "Sikimin her yerine boşal bebeğim. *Senin* sikine."

"Evet," diye haykırıyor. "Lanet olası benim." İnliyor ve sonra hissediyorum.

Bizi ayıran bariyere rağmen, doruğa ulaşmaya başladığı saniyeyi biliyorum. Amcığı beni daha sıkı kavıyor ve klitorisini bana sürtebilmek için eğiliyor.

Ellerimi göğsünde gezdiriyorum ve göğüslerini kavıyorum, beni doruk noktasına kadar sikerken meme uçlarını çimdikliyorum. "Sen çok iyi bir kızsın. Siktir, boşalacağım."

Yüzünü omzuma gömüp ısıtıyor ve bu benimkini de kamçılıyor. "Oh Tanrım. Siktir, boşalt beni. Lütfen bebeğim. Geliyorum."

Birbirimizi itmeye devam ederken dudakları benimkilerin üzerinde. Kalçalarını kavıyorum ve üzerimde daha hızlı yukarı aşağı zıplamasına yardım ediyorum.

"Tanrım, işte bu. Kutsal fuuuuck," Muhtemelen şimdiye kadar yaşadığım en iyi orgazm içimden geçerken inliyorum.

Göğsüme düşüyor, yüzüme öpücükler kondururken aletim hala içinde. Yanağıma. Burnuma. Dudaklarıma. Her zaman yaptığı bir şey.

"Sikimi içine almak için sabırsızlanıyorum, ham," diyorum içinden çıkarken.

Menimi dökmeden prezervatifi kaydırarak çıkarıyorum ve bağlayıp yatağımın yanındaki yere koymadan önce *çok fazla vardı*, şu anda bir çöp tenekesi aramak umurumda değil. Onu kollarıma çektim ve iç geçirdi.

"Ben de öyle. Uzun bir aradan sonra... eve dönmüş gibi hissettim" diye fısıldıyor ve ben de onu üzerime çekiyorum. Bacaklarımız birbirine dolanırken yanağını kalbimin hemen üzerine koyuyor. Yatağın ucundaki battaniyeyi alıp üzerimize çekiyorum. Bana bakıyor ve gülümsüyor. "Bana geri döndüğün için teşekkür ederim."

CHAPTER TWELVE

Whitney

Bacaklarımın arasındaki **bir** his beni uyandırıyor ve daha tam olarak uyanmadan bu zevkin kaynağının ne olduğunu anlıyorum. Jacob beni bacaklarımın arasındaki ağızıyla her şeyden çok uyandırdı ve *oh. Aman Tanrım. Tanrım.* Gözlerim çırpınarak açılıyor ve havanın hala karanlık olduğunu, yani sabah olmadığını ve *henüz* kimsenin beni aramadığını gördüğüm için çok minnettarım.

"Mmmmm." Kısık bir inilti çıkarıyorum ve amımın içindeki ipeksi saç başını çekiyorum.

Saçlarını nazıkçe çekiştiriyorum ve başını kaldırıyor, gözleri benimkileri bulurken dili hala yayılmış seksimde çalışıyor. Bir saniyeliğine geri çekiliyor ve ağzının ve çenesinin her tarafındaki dölleri görünce ağzım açık kalıyor.

Bu görüntü karşısında dudağımı ısıyorum, o an ne kadar seksi görüldüğünü asla unutmamak için hafızama kazımak için elimden geleni yapıyorum. Dilinin klitorisimde çalışmasını izliyorum ve tüm vücudum alevler içinde kalmış gibi hissediyorum. *Kahretsin, nasıl oluyor da bazen birinin amını yemesini izlemek, onu hissetmek kadar ateşli olabiliyor?* Sırtım yükseliyor ve meme uçlarımı çekmeye başlıyorum, sıcak ellerini benimkilerin üzerinde hissettiğimde onları parmaklarımın arasında yuvarlıyorum. Her ikisini de geniş avuçlarıyla örttüğünde ellerimi bırakıyorum ve başparmaklarını meme uçlarımın üzerinde gezdiriyor. Cerrah olduğu için sert ve biraz kaba olan başparmakları ve hassas tomurcuklarıma karşı dokusu dudağımı ısırmama neden oluyor.

"Tanrım, Jacob," diye haykırıyorum, çünkü dili artık içimde, girişimi çevreliyor ve meme uçlarımı neredeyse acı verecek kadar sert çekiştirmeye başlıyor. Memelerime her zaman takıntılıydı. Herhangi bir zamanda morluklarla kaplı olmadıkları nadirdi. Deriyi emer, hafifçe dişlemeden önce meme ucunu dişlerinin arasına alırdı. Ya da tıngırdatırdı.

amımı yerken parmaklarının arasına alırdı. Adam beni iç çekertmek, çığlık attırmak, yüzünde ya da sikinde orgazm olmamı sağlamak için ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. "Boşalacağım." İç çekiyorum, gözlerim göz kapaklarımın arkasına kayıyor. Elleri göğüslerimden ellerime iniyor, bana daha da yakın hissetmek istediğinde yaptığı gibi parmaklarımızı birleştiriyor. Ve ben bunu hissettim. Ben boşalırken parmaklarımızın iç içe geçmesi bambaşka bir haz veriyor.

Başparmağı işaret parmağımın hemen altındaki derinin üzerinde geziniyor, gözlerimin üzerinde olmasını istediğinde yaptığı şey bu.

Gözlerimi zorla açıyorum ve aşağıya bakıp bakışlarıyla buluşuyorum ve benim üzerimde olmasına rağmen gözlerindeki ve ağzındaki gülümsemeyi görebiliyorum. Yanaklarımın ısındığını hissediyorum ve sadece parlak pembe olduklarını hayal edebiliyorum. Onun bakışları altında kendimi çok açıkta hissediyorum. Çıplak. Savunmasız. Sanki kafamdaki her düşüncüyü okuyabiliyor.

Bu his beni bunaltıyor ve birden daha da yakın olmak istiyorum. "Bebeğim, buraya gel ve sana dokunmama izin ver." Kollarımı uzatıyorum ve o başını sallıyor.

"Önce sen gel."

"Ama-"

"Rica değil, Whitney. Bana bir tane daha ver."

Dudağımı ısırdım, boşalana kadar bırakmayacağını biliyordum ve kollarında olmak istememe rağmen bu düşünce beni eritti. Uzun zamandır sahip olmadığım, etrafıma sarılmış güçlü bedeninin verdiği samimi hissi arzuluyordum. Hiçbir şey onun kollarında olmanın verdiği güven ve emniyet hissi gibi gelmiyordu. Jacob'la seks inanılmazdı. İnanılmazdı. Bu adamla seks yapmayı dünyadaki her şeyden daha çok arzuluyordum. Ama asıl arzuladığım şey sonrasıydı. Her şeyin durgun ve sessiz olduğu ve huzurun içinde kaybolduğum anlar. Bu anlarda, zihnimin her şeyin bu kadar karmaşık olmadığı bir hayata sürüklenmesine izin verdim. O, sahip olamayacağım bir adam değildi; ben de dokunmaması gereken bir kadın değildim. *Her şey mükemmeldi.*

Çok geçmeden üzerimde gezinmeye başladı. Elini ağzında gezdirerek sularımı topluyor ama ben hala onun üzerinde kokumu alıyorum.

"Neden kafan yerinde değil, Angel?" Dudaklarıma bir öpücük bırakmadan önce burnunu benimkinin üzerinde gezdiriyor.

"Seni ve bunu çok özledim." Gözlerim doluyor ve onları tutmak için elimden geleni yapıyorum ama bir tanesi kaçıp yüzümden aşağı süzülüyor. Kollarımı sırtına dolayarak onu kendime doğru çekiyorum, ona mümkün olduğunca yakın olmak istiyorum. "Sen gittiğinde gerçekten çok zordu ve ben sadece... Korkuyorum."

beni yine terk edeceksin." Onun fırtınalı mavi gözlerine bakıyorum. "Haklısın, sadece kafamın içindeyim."

"Benim için de zordu." Başparmağı gözlerimin hemen altındaki boşluğu buluyor ve gözyaşımı siliyor. "Kendimi eksik hissediyordum, sanki bir parçam eksikmiş gibi. İlişkimizde hiç konuşmadığımız bir dönem olmamıştı. Bana kızgın ve üzgün olduğunu biliyordum ve bunu düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığı için kendimi bok gibi hissediyordum. Herkesin *içinde ben* seni incitmişim. İlk altı ay, uyumak için bana ayrılan birkaç zamanı tavana bakıp seni düşünerek geçirdim. İyi olsaydın, güvende olsaydın, mutlu olsaydın..." Kollarını bana sıkıca sarıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce yüzünü boynuma gömüyor. "Eğer beni düşünüyorsan."

"Ben hep seni düşünüyordum. Seni düşünmediğim hiç olmadı." Gülümsüyor ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor ve ben onun düşüncelerini duyabildiğimi hissediyorum. "Onunla sen gittikten bir yıldan biraz fazla bir süre sonra tanıştım. İletişimsiz geçen bir yıldan fazla bir süre. Hiçbir şey olmadan. Bana hayatıma devam etmemi söyledin. Bu beni neredeyse öldürüyordu ama yaptım."

"Biliyorum," diye homurdandı. "Biliyorum. Ve sana kızgın değilim. Kendime kızgınım. Ve... sahip olduğumuz hayata ve birbirimizin hayatında kim olduğumuza. Sensiz bu kadar uzun yaşadığım için kızgınım ve şimdi resimde başka bir adam var. Sana dokunan başka bir adam." Gözlerini sıkıca kapatıyor. "Onun düşüncesi... beni delirtiyor, Whitney." Gözlerini açtığı anda, karanlıktı ve neredeyse kızgın görünüyordu. Ama en seksi şekilde. Beni sırtüstü itiyor ve tekrar içeri girmeden önce üstüme çıkıyor.

"Bana bir daha dokunmayacak. Tekrar *buraya* döndüğümüzden değil. Sen ve ben," diyorum elimden geldiğince kendime güvenerek ama o küçük şüphe sesi yükseliyor ve kelime dudaklarımdan kendi kendine ayrılıyor. "Değil mi?"

"Hiçbir yere gitmiyorum." "Ben seninim, bebeğim. Sonsuza kadar. Seni bir daha asla terk etmeyeceğim ve hiçbir şey bizi ayıramayacak."

Sözleri kalbimi eritiyor ve hızı artmaya başladığında düşük bir inilti çıkarıyorum ve bedenlerimiz arasında akan zevke yenik düşüyorum, tüm bunlar olurken bana yanıldığını söyleyen küçük parçamı görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Ughhh bu da ne?" Yanımda uzaklaşıyormuş gibi görünen sıcak bedeninin içine daha da gömülürken inliyorum. Jacob'ı tutuyorum, onu *ve vücut ısını* kendime sabitlemeye çalışıyorum. "Sakın kalkma."

Kıkırdıyor. "Kalkmak zorundayım bebeğim, telefonum çalışıyor."

"Saat kaç?" Bir elimi başıma bastırarak panjurlarından sızan ışığı görmezden gelmeye çalışıyorum. Hâlâ uyuyor olsaydım çok da rahatsız edici olmazdı ama artık uyanık olduğuma göre perdelerin çekilmesine ve çıplak bir Jacob'la daha fazla zaman geçirmeye ihtiyacım var. Dün gece en az iki kez daha sevişmiştik, sonunda gecenin geri kalanında uykuya dalmadan önce ve şimdi uzuvlarım gevşek ve ağırlı hissediyordum ve onunla birlikte küvetinde ıslanmak istiyordum.

"N'aber Trey?" diye sorduğunda gözlerimi devirip ona döndüm.

"Gerçekten mi? At..." Başımı komodinin üzerindeki saate çeviriyorum. "Sabahın sekizi mi?"

"Bekle... yavaşla dostum, ne?" Yüzü şoktan şaşkınlığa ve öfkeye uzanan bir dizi duygu arasında gidip geliyor, sonra telefonunu çekip duyabilmem için hoparlöre veriyor. "Tekrar söyle, seni hoparlöre aldım ve Whit burada."

"Lanet olsun, siz ikiniz. İzlerinizi biraz daha iyi kapatamaz mıydınız?" Yakalandığımızı ima edince kalbim göğsümde güm güm atıyor. "Chloe şanslıydı ki Parker bir noktada ailenizle notlarını karşılaştırmadığı sürece ikinizi de koruyabildi. Gerçekten de sizi izleyen bir kamerası mı var?"

Jacob'ın gözleri benimkileri buluyor ve arkalarındaki öfkeyi görebiliyorum. "Affedersiniz?"

"Dur. Hayır. Sadece evimizdeki kameralar," diyorum Jacob'ı sakinleştirmeye çalışarak, her ne kadar telefonu kapattığımızda birkaç sorusu olacağını bilsem de.

"Trey, şifreli konuşuyorsun, neler oluyor?"

"Whitney, telefonun nerede? Herkes sana ulaşmaya çalışıyor."

Dün gecedan beri telefonumu görmediğimi fark ederek birkaç kez göz kırpyorum. "Çantanı getirdim." Jacob başıyla sandalyeyi işaret ediyor ve ben

ve çantamdan telefonumu çıkarıyorum. Her zaman titreşimde tutarım ama biri beni ararsa hissedebilmek için yanımda da uyurum.

"Vay anasını. On dokuz cevapsız arama mı?" Ailemden gelen aramalar. Parker'dan. Asistanından. New York'taki bilinmeyen telefonlardan. Parker'ın annesi. *Neyse ki bu sadece bir saat önceydi.* "Yanan ne?"

"Görünüşe göre Parker New York'ta bir araba kazası geçirmiş. Yaşıyor ve belli ki kurtulacak, ama çok kötü yaralanmış ve acil ameliyata alınması gerekmiş."

"NE!?" Telefonu elimden düşürdüm. "Aman Tanrım." Şu anda kafamdan milyonlarca soru geçiyor ama Trey hayatta olduğunu söylediği için bir an için onları bir kenara bırakıyorum. "Tamam, nerede olduğumu düşünüyorlar?"

"Neyse ki Chlo ve ben sizden kısa bir süre sonra ayrıldık ve Chloe, Jacob'ın seni Chlo'nun evine getirdiğini çünkü senin evinde yalnız kalmak istemediğini söyledi," diye açıklıyor Trey. "Yani, iyisin ama... New York'a gitmen gerekiyor."

"Bunu neden yapsın ki?" Jacob havlıyor. "Çünkü nişanlısı."

"Eski nişanlısı," diye araya girer Jacob.

"O bunu biliyor mu? Ailesi biliyor mu? Kev ve Michelle biliyor mu? Muhtemelen hâlâ onun içinde olduğunu göz önünde bulundurarak tüm hesaplara hayır diyeceğim, yani evet, New York'a gitmesi gerekiyor, yoksa en kötüsü olur."

"BEN... LANET OLSUN. Laura yine arıyor," diyorum Parker'ın annesine atıfta bulunarak. Telefonu elime alıp odadan çıkıyorum. "Laura... Aman Tanrım, şimdi duydum!"

"Nerelerdeydin?" Telefonda çığlık çığlığa bir ses duydum ve kulağımı çektim. "Hastane ve bazı arkadaşları bütün gece sana ulaşmaya çalıştılar."

"Saat sabahın sekizi Laura. Özür dilerim. Yeni uyandım ve hastane aradığında uyuyor olmalıydım." Bir elimi alnıma bastırıyorum.

"Bu acil bir durum ve sen uyuyan güzelsin." İç geçiriyor. "Buna inanamıyorum!"

Laura Anderson doğası gereği dramatik ve aşırı tepki veren biriydi, bu yüzden duyduğundan beri nasıl bir kasırga yaşadığını ancak tahmin edebilirim. Neyse ki o ve Parker'ın babası Colorado'da yaşıyor ve ben onunla sadece birkaç kez muhatap olmak zorunda kaldım ki bunların hiçbirisi de pek keyifli değildi. Kötü biri olduğu söylenemezdi, sadece... *biraz yargılayıcı olabilir miydi? O*

Her zaman bana ve benim hakkımda küçük iğnelemeler veya yorumlar yapmanın yollarını buldu ve Parker'ı önceki kız arkadaşıyla tercih ettiği çok açıktı. Hâlâ ilişkisi olan bir kız arkadaşıyla.

Garipti ama neyse.

"Az önce duydum, ben... Sanırım bugün için bir sinek bulmaya çalışacağım?"

"Tahmin et!? Bebeğim New York'ta yapayalnız-"

"Aslında yapayalnız değil. İş arkadaşları orada."

"BEN ORADA DEĞİLİM!" diye çığlık atıyor ve şimdi de ayak sesleri duyuyorum ve acaba eşyalarını mı topluyor diye merak ediyorum.

"Sen...?"

"Elbette, Ben bizi öğlen uçağına bindirdi. Çok geç olmadan uçuş rezervasyonunuzu yaptırmanız gerekiyor."

"Elbette, hemen kontrol edeceğim-"

"Bizimki 1958 sefer sayılı, aktarmasız JFK uçuşu," diye araya giriyor.

"Anladım..." *Gerçi onun benden önce New York'a ineceğini varsayarsak neden bilmem gerektiğinden emin değilim.* "Doktorlar bir şey söyledi mi? Durumu hakkında?"

"Ameliyata gireceğini ve dün gece durumu stabil hale gelene kadar biraz inişli çıkışlı olduğunu söylediler."

"Ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır... araba kazası... Bilmiyorum... Whitney, bebeğim!" diye feryat ediyor. "Biliyorum, biliyorum. İyileşecek, tamam mı?"

"Sen... emin misin?" Sesi neredeyse bir çocuğunki gibi kısık ve onun tam bir baş belası olduğunu biliyorum ama şu anda onun için üzülüyorum. *O onun çocuğu.*

"Evet. O iyi olacak, Laura."

Burnunu çekiyor ve sonra Parker'ın babası olduğunu tahmin ettiğim kişiyle konuştuğunu duyuyorum. "Hayır, onları bavula koyma. O ayakkabılar paketlediğim kıyafetlerin hiçbirine uymaz."

Tamam o zaman, öncelikler.

Telefonu kapatmadan hemen önce, Laura'nın bir kez daha "acele et!" diye bağırıldığını duymadan önce, "Tamam, eşyalarımı toplayıp buradan bir uçak bulayım," diyorum.

"Gidiyor musun?" Jacob yatak odasının girişinden soruyor. Hâlâ çıplak olduğumun farkındayım ama o bir çift külot giymiş ve gözlerini vücudumda gezdirdikçe sertleşen sikini saklamak için hiçbir şey yapmıyor.

"Yapmak
zorundayım
." "Zorunda
mısın?"

"Jacob, kimse bilmiyor, o yüzden mecbur sayılırım. Bu nasıl görünür? Ve ondan ayrılmayı planlıyor olsam bile, onun... onun başına kötü bir şey gelmesini istemiyorum. Ne kadar kötü biri olmasını isteseniz de o kötü biri değil."

"Kadınım dokundu. Kadınımı becerdi. Ve ona evlenme teklif etme cüretini gösterdi." Aramızdaki mesafeyi kapattı ve beni kollarına çekti. "O en kötüsü."

Beni ele geçirmesinin daha da yoğunlaşmak üzere olduğunu bilerek iç geçiriyorum. "Neden gitmem gerektiğini anlıyor musun?"

Eğilip yüzünü boynuma yaslamadan önce başını sallıyor ve tenime ağzını açarak sıcak bir öpücük konduruyor. "Seninle gelebilir miyim?"

Geri çekiliyorum ve kocaman gözlerle ona bakıyorum. "Bunu nasıl açıklayacaksın?"

"Başka bir yere uçacağımı söyleyeceğim. Ailene her şeyi anlatmak zorunda değilim." Odasına geri dönmeden önce dudaklarına hızlıca bir öpücük konduruyorum. Tüm eşyalarımı getirdiği için minnettarım, bu yüzden sütyenimi giydim ve elbisemi başımın üzerine çektim ve iç çamaşırlarımı çantama koydum, dün gecedan hala ıslak olabilecek külotları giymek istemedim.

"Senin orada olmanı Parker'a, ailesine ve arkadaşlarına nasıl açıklayacağım?"

"Hastaneye gelmek zorunda değilim, sadece bana ihtiyacın olursa yanında olabilirim."

"Bebeğim, seni göremeyeceğim." Bütün gece onun yatağında kaldıktan sonra başka bir adamla görüşmek için ülkenin öbür ucuna uçmak üzere olduğum için kendini toprak sahibi gibi hissettiğini biliyorum ama benimle gelmesine izin vermek en kötü fikir. "Bunun nasıl görüldüğünü biliyorum ve durum tersine dönseydi çok kızardım ama JP..." Takma adını kullanmamın öfkesini yatıştıracağını umarak yüzümü buruşturuyorum. Duvara yaslandığı yere doğru ilerliyorum ve elimi göğsüne koyuyorum. "Bebeğim, lütfen anlamaya çalış."

Burnundan bir nefes veriyor ve başını sallıyor. "Anlıyorum Whitney. Ben de sana kızgın değilim, sadece..." Beni tutup duvara doğru itiyor ve elleriyle yüzümü kavıyor. "Sen benimsin. Hepsi benim."

"Hepsi senin," diye tekrarlıyorum.

"Seni daha yeni geri aldım ve şimdi başka bir adamla ilgilenmek için New York'a gitmek zorundasın." Alnını benimkine dayıyor. Gözleri yavaşça kapanıyor ve bir nefes aldığını duyuyorum.

Elimi yanağına götürüyorum ve gözleri açılıyor ve arkalarındaki belirsizliği görüyorum. "Değişen bir şey yok. Hâlâ bitiriyorum. Sadece ufak bir komplikasyon var."

"Peki bu kamera meselesi nedir?"

İçimi çekiyorum ve dişlerimi fırçalamak için onun ebeveyn banyosuna gidiyorum. Dolaptan diş fırçasını alıp macunu sürüyorum ve yüz hatlarından geçen kendini beğenmiş ifade beni gülümsetiyor. Konuşmak için diş macununu tükürüyorum. "Kapının dışına yerleştirdiği kamerayı biliyorsun. Sana söylemiştim. Eve kimin girip çıktığını ve paketleri izlemek için."

"Ve belli ki sen eve gelmediğinde? Whitney..." İçini çekiyor ve kapalı tuvalete oturmak için kapı pervazını itiyor. Bana bakıyor ve kolumdan tutup beni kucağına çekiyor. "O... kontrolcü müydü? Görünüşe göre seni yakından takip ediyormuş. Bardaki telefon konuşmalarını duydum..." O konuşmaların ilişkimizin en iyi tasvirleri olmadığını hatırlayarak irkiliyorum.

"JP..."

"Sana karşı hiç agresif olmadı, değil mi?" Dudakları çenemi buluyor ve onları çene çizgim boyunca sürüklüyor. "Onu öldüreceğim, biliyorsun." Geri çekiliyor ve bana sert bir bakış atıyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum.

"Bana yalan söyleme." Bana öyle bir bakıyor ki bacaklarımın arasındaki boşluk titriyor ve ben buna takılmamak için elimden geleni yapıyorum çünkü bu konuda bir şey yapacak zamanımız yok.

"Sana hiç yalan söylemedim," diye fısıldıyorum. Ses tonum yumuşak ve sessiz ve umarım ona karşı gardımın tamamen düştüğünü fark eder.

Anlayışla başını sallıyor ve kucağından inip dişlerimi fırçalamayı bitirmeden önce hala akan suyu kapatıyorum.

İşim bittiğinde, hınzır bir sırıtışla ona diş fırçasını uzatıyorum ve "Beni bırakabilir misin?" diyorum.

Kaşlarını kaldırıyor ve ben banyodan çıkarken elimden kapıp arkama bir tokat atıyor. "Dalga geçiyorsun," diye homurdanıyor.

Yaklaşık sekiz saat sonra, New York'ta tampon tampona trafikte Parker'ın yatırıldığı New York Presbyterian Hastanesi'ne doğru yol alıyorum. İki iş arkadaşı, annesi ve doktoruyla konuştum ve şimdi ne olduğuna dair net bir hikâyem var. Parker ve iki iş arkadaşı özel araçlarıyla otellerine dönerken bir başka araç kavşaktan geçerek saatte neredeyse 60 mil hızla arabalarının yan tarafına çarpmış. Parker arabanın temas ettiği tarafta oturuyordu ve bu nedenle yaralanmaların çoğunu yaşadı, ancak sürücü de dahil olmak üzere dördünün de tamamen iyileşmesi bekleniyordu.

"O zaman o küçük seksi kışını bu gece eve getir." Bu trafikte oturmaya karşı olmamamın nedenlerinden biri de bana Jacob'la konuşmak için zaman kazandırması. "Onunla doğru düzgün bir araya gelme şansım olmadı."

Yorumunun ilk kısmını görmezden geliyorum çünkü ikimiz de günün yarısını seyahat ederek geçirdikten sonra bu gece uçağa atlayıp eve dönemeyeceğimi biliyoruz. İşaret parmağımı dişlerimin arasına sıkıştırıp hafifçe ısıyorum. "Öyle mi?"

"Utangaç davranma, Whitney. Sanki anal sevmiyorsun." Sesi alçak ve bu tek kelime tüm bedenimi titretiyor. "Sanki sikimi o dar deliğe soktuğum anda boşalmaya hazır değilmişsin gibi." Bölmeyi kapatırken taksi şoförünü belli belirsiz fark ediyorum, böylece maraton koşmuş gibi nefes alıp verdiğimi fark etmeyecek.

"Bayılıyorum." Dünyada en çok güvendiğiniz adamla ilk kez yapmanın tadını çıkarın. Bekâretinizi de alan ve cinsel anlamda her şeyi yaptığınız adamla. Korku hikayelerine rağmen, bunu çok acı verici bulmadım ve aslında birkaç kez sonra biraz eğlenceli buldum. Bir ya da iki ay sonra, arzuladığım bir orgazmdı. Şimdiye kadar hissettiğim hiçbir şeyle kıyaslanamayacak kadar yüksek bir vücut.

"Tek yapmam gereken bir vibratörü klitorisine dayamak ya da parmaklarımla ovmaktı ve sen benim sikim için yalvarırdın." Bacaklarımla arasındaki alçak uğultuyu susturmaya çalışırken kalçalarımı sıkıyorum. "Kıçına doğru sallanırken, kalçalarını kavrarken, her onsunu emerken küçük bedeninin benimkinin altında

İçimden boşal." Nefes alış verişim düzensizleşti ve yakında eski nişanlımı görmeye giderken bir taksinin arkasında oturduğumun tamamen farkındayım çünkü bu kelimenin ne anlama geldiğini bilecek kadar büyüdüğümünden beri sevdiğim adam benimle telefon seksi yapmaya çalışıyor. "Şu anda sırtını hayal edebiliyorum, terden parlıyor, seni özellikle sertleştirdiğim bir zamandan sonra saçların tenine keçeleşmiş. Seni o kadar sert dövüyorum ki vücudun neredeyse çökecek."

İnledim.

"Hâlâ benimle misin, bebeğim?"

"Mmmhm." Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum ve onu hayal ederken başımın koltuk başlığına yaslanmasına izin veriyorum. Bizi hayal ediyorum.

"Daha sonra yalnız kaldığında beni ara. Seninle işim bitmedi."

CHAPTER THIRTEEN

Whitney

Yirmi dakika sonra hastaneye vardım, Jacob'la konuşmamdan sonra vücudum çok gergindi ve serbest bırakılmamıştım. Hastanede hızlı hareket edebilmek için yanıma sadece temel ihtiyaçlarımı içeren küçük bir çanta almıştım. Parker'ın bulunduğu kata getirildim ve durumunun stabil olduğunu ve yoğun bakımda olmadığını öğrendiğim için minnettarım. Köşeyi döndüğümde, daha odasına varmadan annesinin sesini duyuyorum ve vakasına atanan Doktor her kimse ona işkence ettiği düşüncesiyle derin bir iç geçiriyorum. Parker'ın asistanı Savannah'yı kapının önündeki bankta oturmuş, kucagında dizüstü bilgisayarıyla bir şeyler yazarken görüyorum. Bütün gece uyumamış gibi görünüyor ve bir yanım neden onunla birlikte arabada olmadığını merak ediyor.

"Whitney," diyor bana bakarken.

Koyu kıvrıkcık saçları her zamanki sıkı at kuyruğunun aksine vahşi ve dağınık. Gözlüklerini kafasına geçiriyor ve bana sarılmak için zıplıyor. Geri çekildiğinde kahverengi gözleri yaşlarla doluyor.

"Tanrı'ya şükür buradasın. Bayan Anderson benden nefret ediyor," diyor Parker'ın annesine atıfta bulunarak.

"Laura, Parker hariç herkesten nefret ediyor." Ona küçük bir gülümseme veriyorum ve hâlâ on yıllık eğitim almış ve tıp diploması varmış gibi emir yağdırdığını duyduğum kapıya doğru bakıyorum. Savannah gençti, muhtemelen benim yaşlarımdaydı. İşletme fakültesinden yeni mezun olmuştu. Gözleri fal taşı gibi açılmış, kuyruğu dik, dünyayı merak ediyordu ve patronuyla yatmaya çalışan asistanlardan değildi. İlk başta onu anlayamamıştım. Şımarık, hevesli ve her zaman yüzde yüzünü vermeye istekliydi. Diğer pek çok asistan gibi patronunu baştan çıkarmaya çalışmanın cazibesine kapılmamış olması bana yabancı gelmişti

ve Parker'ın şirketinde staj yapıyor. *"İyi olanlardan biri."* Parker hep söylerdi.

"Ne zamandır buradasın? Arabada değil miydin?" diye soruyorum ve sonra bunun nasıl algılanabileceğini fark ediyorum. "Öyle olmadığına sevindim," diyorum omzuna dokunarak. "Ben sadece..." diye düşündüm.

"Bay Caldwell ve Bay Kent onunla birlikteydi. Kulüpten ayrıldılar ve ne olduğunu bilmiyorum. Sonrasında hastaneden bir telefon aldım ve Bayan Caldwell histerik bir haldeydi. O ve Bay Kent'in nişanlısı başka bir arabayla otele dönmüşlerdi."

Parker'la bir yere gitmek için neden sevgililerini bıraktıklarını merak ediyorum ama belki de kadınlar yorgundu ve daha erken ayrıldılar?

Sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi konuşuyor. "Bay Anderson biraz... tedirgindi." Kelimelerin dudaklarından çıkmasına izin vermekte zorlanıyormuş gibi alt dudaklarını ısırıyor.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Biraz sarhoştı. Ve şey... Bay Caldwell ve Bay Kent de duruma pek yardımcı olmuyordu." Gözlerimi ona birkaç kez kırıştırdım. Parker alkole yabancı değildi ama kontrolün kendisinde olmasını severdi. Alkolün onu başka biri yapmasından hoşlanmazdı. Onu koruyucu kabuğundan sıyrıp "sevmediğim insanlarla" daha sosyal hale getirmesinden nefret ediyordu. *Onun sözleri.* Bu yüzden, onu Nick Caldwell ve Owen Kent'le içki içerken duymak, ki bunlar her zaman herhangi bir iş etkinliğinde en sarhoş olanlardı, tüm bunlara neyin yol açtığını merak etmeme neden oldu.

"Anlıyorum. Neden tedirgin olduğunu biliyor musun?" Ona bakmıyorum. Neyin içine girmek üzere olduğumu merak ederek kapıya bakıyorum. Cevap vermiyor ve ona bakmak için geri döndüğümde bana bakıyor. Bir buklesini sinirli bir şekilde kulağının arkasına sıkıştırıyor ve bakışlarımdan kaçınarak aşağı bakarken ağırlığını ayaklarının arasında ileri geri kaydırıyor.

"Hayır." Bildiğini ve bana söylemediğini düşünmeme neden olacak bir şekilde cevap veriyor. Sanki çok fazla şey söylediğinden endişeleniyormuş gibi. *Sanki cevabın benimle bir ilgisi varmış gibi.*

Harika.

Nefesimi bırakıp çantamı Savannah'ya bıraktıktan sonra odaya doğru ilerliyorum. Perdeyi geri çekiyorum ve üç çift göz bana, bir hemşireye, Parker'ın annesine ve Parker'a çevrilince oda sessizleşiyor. Beni gördüğünde kahverengi gözleri biraz yumuşuyor ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor

Ama ilk konuşan o değil, entübe edilmediği düşünülduğünde bu şaşırtıcı.

"Nihayet! Uçağınız bir saat önce inmedi mi?" Laura durduğu yerden soruyor. Parker'ın yatağının hemen yanında, eli onun elinin içinde. *Yemin etmesine rağmen doğuştan olmayan* kızıl saçlarını geriye doğru at kuyruğu şeklinde toplamış ve kahverengi gözleri her zaman olduğu gibi bana dikilmiş, soğuk ve buz gibi.

"Umm trafik," diye fısıldıyorum, gözlerimin Parker'a kaymasına izin vermeden önce.

Neden bir anda duygularıma yenik düştüğümü bilmiyorum. O iyi, tamamen iyileşmesi bekleniyor ama ben yine de baraj patlamak üzereymiş gibi hissediyorum. Belki de onu aldattığım için suçluluk duyuyorum. Muhtemelen tam da kaza geçirdiği anda onu aldattığım için. Her şey hem fiziksel hem de mecazi olarak alevler içinde kalıyordu. Sadece benim bir kibrit çakıp ilişkimizi ateşe vermeye karar verdiğimi bilmiyordu.

Kahretsin, ben berbat bir insanım.

Jacob'ın yanındayken bu düşünceden kaçınmak kolaydı. Korkunç değildim. Ben aşık bir kadındım ve o da hayatıma geri dönmüştü. Aşık olduğum için suçlanamazdım, değil mi? Olur böyle şeyler.

Ama sen aldattın. Sen bir hilekarsın ve bunun için suçlanabilirsin.

Şimdi o ülkenin öbür ucunda ve Parker bana o kahverengi gözleriyle bakıyor, genelde bana olan sevgisinden başka bir şey parıldamaz, kendimi tam bir bok gibi hissediyorum.

Ve şimdi ondan ayrılmak zorunda mıyım? Şimdi olmaz. Siktir, hayır, şimdi olmaz.

Laura iç geçiriyor ve Parker'a doğru bir bakış atıyor. "Dürüst olmak gerekirse, Audrey asla yapmazdı," diye mırıldanıyor ama ben duyuyorum ve gözlerimi ona dikiyorum. Parker'ın uzun süreli kız arkadaşından ayrıldıktan sonra benimle birlikte olduğu hikayesini daha önce de duymuştum ve şimdi biraz daha az acı verse de, Parker'ın benimle sadece rahatlık için ya da yalnızlık boşluğunu doldurmak için birlikte olduğuna inanması hala acı bir hap. Sanırım Parker'ın da benim ribaundum olduğunu söyleyebilirsiniz ama bunu bilmiyordu ve Jacob hakkında bilgisi olsaydı bile hayatımdaki hiç kimsenin bunu ona söylemesine asla izin vermezdim.

Artık kayınvalidem olarak onun için endişelenmek zorunda olmadığım için çok mutluyum.

Parker, "Saatler önce burada olmalıydın," diye konuşuyor ve sesindeki azarlama karşısında kaşlarımı çatıyorum. Savannah bana seni saat üçte aramaya başladığını söyledi.

Doğu yakası saatiyle sabah, Kaliforniya saatiyle gece yarısı olacaktı. O zamandan beri

Gece yarısı ne zaman uyuyorsun? Ve telefonun yastığının altında uyuyorsun... *acil durumlar için*," diye konuşuyor ve ses tonu suçlamalarla dolu. Açıkça sormasa da sesindeki soruyu duyabiliyorum. "*Peki neredeydin?*"

"Bay Anderson, birazdan döneceğim," diyor hemşire, panosunu alıp odadan çıkarken ve bir yanım bu garip gerginlikten kaçınmak için onunla birlikte gidebilmeyi diliyor.

"Whitney *sonunda geldiğine* göre ben de babanı aramaya gideyim. Otomattan ıvır zıvır almasını istemiyorum." Alnına bir öpücük kondurur. "Tatlım, hemen döneceğim, tamam mı?"

"Teşekkür ederim anne." Başını sallıyor.

Bana son yirmi saat içinde yaptığım her şeyi görebiliyormuş gibi bakmadan önce yanımdan geçip gidiyor ve ben de suçlu ya da gergin görünmemek için elimden geleni yapıyorum ama başarısız olduğumdan endişeleniyorum.

"Parker, buraya gelmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Ben... erken uyudum. Bana davranış şeklin yüzünden sana kızgındım ve-"

"Nerede

uyuyorsun?"

"Ne?"

"Kekelemedim," diye tersledi. "Uyurken, nerede? Çünkü bizim evde değildin. Sabah dokuz gibi çıktığından beri kimse yok muydu?"

"Annemlerin evine gittim, dün sabah çıkarken sana orada olacağımı söylemiştim," diyorum ona.

"Kahvaltıya gideceğini söylemiştin, bütün gün kalacağını değil."

"Ne fark eder ki? Ailemin evine ne zaman ve ne kadar süreyle gidebileceğimi ben mi belirliyorum? Aklını mı kaçırdın sen?" Bu kadar sert çıkmak istememiştim ama bana bir şans ver.

"Yani orada mı uyudun? Ailenle mi?" Ses tonu ısıırıyor ve "*Seni gördüğüme sevindim*" gibi bir şey söylemediği için hem rahatladım hem de sinirlendim. "*Bir araba kazası geçirdim ve seni bir daha asla göremeyeceğimi düşündüm ama şimdi buradasın ve her şey daha iyi.*"

Öfkeli ve agresif bir Parker'la uğraşmak bu işi kolaylaştıracağı için rahatladım ama düşmanlığının kapsamını tam olarak anlayamıyorum.

"Hayır. Chloe'de uyudum." Chloe'nin bu zemini çoktan hazırlamış olmasına minnettarım ve bu yalanı benim için kurgulamasına ihtiyacım olmasından nefret ediyorum. *Yalan söylemek zorunda olduğum için.*

"Hmm. Uygun," diyor, başını yastıklara yaslayıp iç çekmeden önce bana bir kaşını kaldırarak. "Bacağım iki yerden kırıldı, beyin sarsıntısı geçirdim, kaburgalarım kırıldı ve sağ tarafımda morluklar var, *sorduğunuzdan değil.*" Sözleri acı veriyor.

"Bana bir şans bile vermedin. İçeri girer girmez üzerime atladın. Ama daha ciddi bir şey olmadığı için mutluyum." Yatağına doğru ilerledim ve eline uzandım. İrkildi ama tutmama izin verdi ve ben de nazikçe sıktım. "Neden bana bu kadar kızgınsın? Çağrılarını duymam gerektiğini anlıyorum ama..."

"Sarhoştun," diye araya giriyor. "Ölü gibi uyuduğun tek zaman o zaman. Telefon konuşmalarında ve mesajlarda uyuduğun tek zaman. Sen ve Chloe dışarı çıkıp içtiğinizde ve sızdığınızda." Gözlerimi kırıştıyorum. "Normalde sorun yok, her neyse. Ama sana ihtiyacım vardı Whitney. Sana ihtiyacım vardı ve sen orada değildin."

"Elimden geldiğince çabuk geldim. Sen ülkenin öbür ucundaydın. Buraya gelmek için iki saat dilimini aşmam gerekti ve sen gece yarısı yerine sabah sekizde arandım diye mi kıızıyorsun? Dün gece telefonlarıma cevap bile vermedin. Neden? Nick ve Owen'la sarhoş olduğun için mi? Senin karakterine uymuyor bu arada." Parmakla göstermeye çalışmıyordum, çünkü keşke daha fazla gevşeseydi ama onun yaptığı şeyin aynısını yaptığım için beni suçlayamaz.

Ama sen öyle değildin. Cevap vermiyordun çünkü canın çıkana kadar sikiliyordun.

"Çünkü beni delirtiyordun." "Ne?"

"Nick ve Owen'la dışarı çıkma sebebim mi? Çünkü nişanlım New York'a gelmedi ve istediğim gibi benimle birlikte olmadı."

"Sana söyledim, yapamazdım-"

"Saçmalık. Çünkü sonra ailenin evine içmeye gittin.

Bu da ne demek oluyor, Whitney?"

"Aman Tanrım, senin ailemle ne alıp veremediğin var? Ya ailem, onlar değilse Chloe ya da Mason. Ailemdeki insanlarla gerçekten bir ilişkim olduğu için özür mü dilemem gerekiyor?" Sinirleniyorum çünkü Laura yapışkan ve zorba biri olsa da Parker onu ve babasını genellikle bir kol mesafesinde ve bilmesi gerekenler temelinde tutuyordu. Bunu söylemenin berbat bir şey olduğunu biliyorum ama zaman zaman ailemi yargılıyordu ve onu kabul etmekten başka bir şey yapmadıkları halde bu artık eskidi.

"Evimin önündeki adam mı? O da mı *aileden*?"

Aile deyişindeki bir şey beni alarma geçirdi. *Hemen sonuca varma.* "Affedersiniz?"

"Geçen gece aradığımda konuştuğun adam. Evimin dışında." *Evim demeye devam etmesi beni şaşırtmadı.* "Onunla gittin. O da aileden, değil mi?"

Sorusundan etkilenmemiş görünmek için elimden geleni yapıyorum. "Vaftiz babam mı? O ailemin en iyi arkadaşı."

"Evet, öyle demiştin." Gözlerini bana dikeyor ve öfkesi yüzünden okunuyor. Ama bilmesine imkân yok, çok dikkatli davrandım. Mason ve Chloe bu konuyu açmamayı ya da Parker'dan önce ciddi bir erkek arkadaşım olduğundan bahsetmemeyi biliyorlar. İlk başlarda bu konuda konuşmak istemememin başka bir nedeni yoktu ama işler ciddileştikçe, ailemin önünde ağzından bir şey kaçırmamasını önlemek için hiçbir şey bilmesini istemedim.

"Bu bir tür suçlamaya benziyor. Eğer söyleyecek bir şeyiniz varsa, buyurun söyleyin."

Sertleşmeden önce yüzünde incinmiş gibi bir ifade belirliyor. "Ben sadece nişanlım için çok önemli olduğu belli olan bu adamlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Bir hemşire geri dönüp birkaç test yapmak için beni dışarı çıkardıktan sonra koridora geri döndüm ve şimdi annemi aramak için mükemmel bir zaman olduğunu düşündüm. Savannah'dan ve muhtemelen şu anda yaptığım her şeyi okuyan diğer meraklı göz ve kulaklardan uzaklaşarak köşeyi dönüyorum.

"Tatlım, Parker nasıl?" Annem ilk zil sesinde cevap veriyor. "Gelmemizi ister misin?"

Neredeyse gözyaşlarına boğuluyorum ve ona evet diyorum. *Gel beni annesinden ve onun yargısından koru, belki biraz da Parker'dan.* "Hayır, tabii ki hayır. O iyi. O iyi."

"Oh, şükürler olsun. Whit, çok endişelenmiş olmalısın. Dün gece hiçbir çağrımızı almadığına şaşırdım. Chloe baygın olduğunu söyledi."

"Mmmhm." Yüzümü buruşturuyorum ve bu bana tüm yalanlarımı benden daha iyi saklayan Chloe'yle henüz konuşmadığımı hatırlatıyor. Telefonumu kulağımdan çekiyorum ve ona çözebileceğinden emin olduğum kısa bir mesaj atıyorum.

Ben: Seni seviyorum.

Teşekkür ederim. Chloe:

Her zaman x

Chloe: Beni sonra arar mısın?

Mesajını onaylıyorum ve telefonumu tekrar kulağıma götürüyorum. "Laura hâlâ benden nefret ediyor," diye cevap veriyorum.

"Laura en kötüsü." Annem cevap veriyor ve iç geçiriyor. "Gelmemizi istemediğine emin misin? Onu buradan kontrol etmek benim için zor, biliyorsun. Jacob ve Georgina ile yeniden randevu ayarlayabilirim." Kimsenin bebeğine saygısızlık edemeyeceği hakkında saçmalamaya devam ediyor ve Laura Anderson'a da bir şeyler söylüyor ama ben daha önce söylediklerine o kadar odaklanmışım ki neden bahsettiğini gerçekten duyamıyorum. Bir dakika sürüyor ama dün gece her şeyi harekete geçiren durumu hatırlıyorum.

Jacob ve Georgina'yı ayarlamıştı. Çifte randevu. Ailem ve onlar. Benim erkeğim. Başka bir kadın.

"Hâlâ JP'ye Georgina'yı mı ayarlıyorsun? Yani, biriyle çıkmaya hazır olduğuna emin misin?"

"Hazır olduğunu ve bunu öğrenmenin tek yolunun denemek olduğunu söyledi."

"Tamam ve JP ilgileniyor mu? Çünkü sen ve Georgina odadan çıktığınızda babama ilgilenmediğini söyledi." İlgisiz görünmek için elimden geleni yapıyorum ama hissettiğim kadar sinirli görüldüğümünden endişeleniyorum.

"JP ne istediğini bilmiyor ve onunla evlenmek zorunda olduğunu söylemiyorum. Bu sadece bir akşam yemeği."

Sakin ol, Jacob seni seviyor. Seni istiyor. Seninle New York'a gelmek istedi ve sen ona hayır dedin.

"Peki, tamam. İyi eğlenceler!" Sesimin tizliği karşısında gözlerimi deviriyorum. "Parker hakkında bizi bilgilendirmeye devam et, tamam mı?"

Sesindeki alt metni duyuyorum ya da

Belki de nişanlımın hastanede olmasından çok neden JP ve Georgina'nın bir tür randevusuyla ilgilendiğim konusunda kafasının karıştığını hayal ediyorum.

Daha telefonu kapatmadan ona bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Yalnız mısın?

Jacob:

Olabilirim. Ben:

Lütfen.

Dakikalar sonra telefonum çalmaya başladı. "Hâlâ ailemin komşusuyla mı çıkıyorsun?" O bir merhaba diyemeden ben soruyorum.

"Merhaba güzelim." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum ve bunun benimle konuştuğu için mi yoksa kıskançlık ve bölgesilik hissettiğim için mi olduğunu bilmiyorum.

"JP, bir randevu...?"

"Ben öyle demezdim."

"Annem sana bir şeyler ayarlamaya çalışıyor, sen buna ne diyorsun?"

"Bir iyilik." Koridorda volta atmaya başladım, kimsenin duymadığından emin olmak için birkaç saniyede bir omzumun üzerinden bakıyordum. "Bebeğim, hadi ama. Geri çekilirsem kendimi bir pislik gibi hissederim ve annenin bana kızmasından nefret ederim."

"Sana kızdığım zaman nefret ettiğini sanıyordum." "Bana kızgın mısın?"

Bıkkın bir şekilde içimi çektim. "Hayır. Sanırım şu anda içinde bulunduğum koşullar ve bulunduğum yer göz önüne alındığında buna hakkım yok ama... Parker'la aramız şu anda iyi bile değil. Bu bir tür romantik kavuşma gibi bir şey değil. Bilgin olsun diye söylüyorum, bana çok kızgın."

"Neden?"

"Çünkü ben boktan bir insanım."

"Hayır, değilsin."

Evet, öyle. "Ona mı? Evet,

öyleyim." "Ona söyledin mi?"

"Hayır. Buraya daha erken gelmediğim için kızgın ve telefon konuşmaları sırasında uyuduğuma inandığından emin değilim. Yani, belki de inanıyordur? Ama bu sadece telefon konuşmalarını duyamayacak kadar sarhoş olduğum için kızgın olduğu anlamına geliyor." Dudağımı ısırıyorum, ona JP hakkındaki suçlayıcı sorusundan bahsedip bahsetmemeye karar vermeye çalışıyorum, bana doğru ilerleyen bu felaketten kurtulmanın tek yolunun Jacob ve benim aynı sayfada olmamız olduğunu bilerek devam ediyorum. "Sanırım bir şeylerden şüpheleniyor." İrkildim. "Senin hakkında."

"Bunu sana söyleten ne?"

"Geçen gece senin buraya gelmeni ve benim seninle ayrılmamı tekrar sordu. Sonra da dün gece evde uyumamamla ilgili. Chloe'de kalmam duyulmamış bir şey değil ama her konuda dürüst olmadığımı düşünüyor ve değilim." Bir nefes verdim.

"Buna benim sebep olduğumu biliyorum. Biliyorum, sadece bunaldım. Ben buradayım, sen oradasın ve... Çıldırmak üzereyim."

"Bunu biz yaptık bebeğim. Sadece senin suçun değil."

"Nişanlımı aldatmadın Jacob. Sen kimseye ihanet etmedin, ben ettim." İçini çekti ve ona mesaj attığımda yalnız olmadığını söylediğini hatırladım. "Ailemin evinde misin? Yalnız olmadığını söylemiştin."

"Hayır. Trey burada."

"Tüm bunlar hakkında ne düşünüyor?" Uzun bir duraklama oldu ve bunun ne anlama geldiğini bilmekten nefret ediyorum.

"Sadece bunun yüzümüze patlamasından endişeleniyor. Ama söz konusu sen olunca sonunda kendimi toparladığım için mutlu."

"Ben korkuyorum."

"Neyden korkuyorsun? Parker'dan mı?"

Sesindeki endişeyi duyuyorum. "Hayır. Yani, belki ama düşündüğün gibi değil. Sadece Trey'in haklı olmasından ve bunun yüzümüze patlamasından endişeleniyorum." Parker'ın söylediği başka bir şeyi hatırlıyorum. "Seninle tanışmak istiyor." Alnımı ovuştururken kıkırdıyorum. "Nişanlım için çok önemli olduğu belli olan adamla tanışmak. Onun sözleri."

"İstedığın bu mu?"

Jacob ve Parker'ı aynı odada düşünmek. Annemle babamın da bulunacağı bir oda, endişeyle karışık bir mide bulantısı dalgası yaratıyor. "Hayır. İstemiyorum. Ama bu kaçınılmaz gibi geliyor."

"Bebeğim, belki de sen New York'tayken ailene söylemeliyim. Bunun sonuçlarıyla başa çıkabilirim ve sonra eve döndüğünde, her şeyin üstüne bir de ailene söyleme baskısı olmaz."

Adımlarımı daha hızlı atmaya başladım, ellerim terliyor ve panik atak mı geliyor diye merak ediyorum. "Çıldıracaklar, JP. Onlara birlikte söylemeye ne oldu?"

"Her zaman babana tek başıma söylememin daha iyi olacağını düşünmüşümdür."

Nadiren bağırان babam. Nadiren öfkelenirdi. Sadece birkaç kez bağırıldığını hatırlıyorum. Mason'ın arabayı çarptığı zaman. Sabahın üçünde zil zurna sarhoş bir halde gizlice eve girerken yakalandığım zaman. O ve annem şehir dışındayken parti verdiğim zaman. Nadiren olurdu ama yaptığında korkutucuydu. Tepelere doğru kaçmak, korkutucu. Buna nasıl tepki vereceğini ancak hayal edebilirim. "Tamam ama ben buradayken?"

"Eğer gerçekten karşı çıkarsan yapmam."

"Siktir. Bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum." Gözlerim doluyor ve yaşlar hızla yüzümden aşağı dökülmeye başlıyor. "Ne yapmalıyım, JP?" "Lütfen ağlama bebeğim. Ben orada değilim ve bu beni çünkü bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok." Yüzümü siliyorum ve titrek bir nefes veriyorum.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum." Laura'nın köşeyi döndüğünü ve beni görünce ellerini havaya kaldırdığını görmek için tam zamanında kafamı kaldırıyorum. "Chloe, gitmem gerek." Ona doğru yürümeye başlarken telefona konuştum. Cevabını beklemeden telefonu kapattım.

"Biz de seni arıyorduk."

"Kuzenimle konuşuyordum." Gözlerimdeki yaşları ve yüzümdeki üzüntüyü görebildiğini biliyorum ve bunu bu durumla ilgili olduğu anlamına aldığı için minnettarım.

"O iyi olacak Whitney." Bir eliyle beni sarıyor. "Artık burada olduğun için mutluyum."

CHAPTER FOURTEEN

Jacob

Telefon kapanıyor ve Whitney'nin benimle yaptığı görüşmeyi aniden bitirmesine neden olacak beklenmedik bir misafiri olduğunu fark ediyorum. Bir yanım bunu yapmak zorunda kaldığı için kızgın ama şu anda bunalmış durumda olduğunu biliyorum. Ülkenin öbür ucundan bile endişesini hissedebiliyorum, bu yüzden ona bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Derin bir nefes al. Seni seviyorum. Müsait olduğunda beni ara.

Oturma odasına geri döndüğümde Trey'i kanepemde, geçen gece Kevin ve Michelle'den aldığım yemek artıklarıyla birlikte görüyorum. "O nasıl?"

"Sanırım sinir krizi geçirmek üzere." Kanepede onun yanına oturuyorum ve dirseklerimi kalçalarımaya dayayıp başımı ellerimin arasına alıyorum. "Onunla tanıştın mı?"

"Parker'ı mı kastediyorsun? Sanırım bir kez? İlişkilerinin başlarında. Kev ve Michelle'e gelmişti. Ama bu Chloe ve benim için sonun başlangıcıydı, bu yüzden işler sarsıntılıydı ve ne zaman etrafta olsam, aramızda her zaman bir şeyler oluyordu, bu yüzden onu gerçekten iyi tanıyamadım."

Bu adam hakkında daha fazla şey bilmemek beni deli ediyor. Ona nasıl davranıyordu? Ona ne diyordu, o ona ne diyordu? "Kevin ve Michelle'e söyleyeceğim."

Şok olduğu her halinden belliydi. "Ne zaman?"

"Bugün mü? Bilmiyorum. Belki de arkadaşlarıyla buluşmadan önce onlara söylemeliyim." Elimi yüzümde gezdirdim. Onlara bu kadar erken söyleyeceğimi tahmin etmemiştim. Whitney'nin onunla ilişkisini kesmek istediğini biliyorum.

Önce Parker ama onun hastanede olmasıyla planlar değışti ve ona ne zaman söylemenin uygun olacağını kim bilebilir. Yani hastanedeyken ona gerçekten söyleyebilir mi? Yaralıyken? İyileşme sürecinin ne olduğunu ve bu hileyi ne kadar sürdürmek zorunda kalacağını kim bilebilir? "Bu tam bir karmaşa."

Trey çenesini kaşıyor ve beni kızdıracak bir şey söylemek üzere olduğuna inanmamı sağlayan bir bakış atıyor. "Sanırım seni uzak durman için uyardığımı hatırlıyorum." *Evet, kızgın.*

"Whitney'nin mutlu olduğunu görürsem uzak duracağımı söylemiştim. Mutlu değildi. Benimle olmak istiyor, Trey."

"Görünüşe göre pek çok insanın duyguları pahasına."

Kızgınlığım artıyor ve kardeşime gitmesini söyleme isteğimle savaşıyorum. "Tamam, peki ya onunki? Ya benimki? Bu şakacıyla ne için evlenmeli? Mecburiyetten mi? Siktir et."

"Hayır, dün gece ikinizin ne yaptığını düşünürsek, kesinlikle onunla evlenmemeli." Makarna salatasından bir ısırık alıyor ve bir ağız dolusu yemekle devam ediyor. "Yani, şimdi onlara söyleyecek misin? İzleyebilir miyim?" diye şaka yapıyor ve ben ona ters ters bakıyorum.

"Hıyarlık edeceksen çık dışarı." Başımı ellerimin arasına almadan önce kapıyı işaret ediyorum. Bir elimi saçlarımda gezdirmeden önce saçlarımı çekiştiriyorum.

Ellerini teslimiyetle kaldırıyor. "Hey, ben bu sabah Michelle Chloe'yi arayıp sekiz saat boyunca telefona cevap verme zahmetinde bulunmayan kadınınızı aradığında hikayenizi doğru tutmanıza yardımcı olan bir pisliğim."

Trey'le konuşmamdan kısa bir süre sonra Kevin'i aradım ve dışarı çıkmadan önce takılmak istediğim yanılısamasıyla gelip gelemeyeceğimi sordum ama Michelle kız kardeşiyle spa'ya gitmişti ve Kevin de bazı işlerini hallediyordu. Şimdi saat yediye çeyrek var ve Georgina ile dışarı çıkmadan önce onların evine varmak üzereyim.

O zamandan beri Whitney'le sadece bir kez konuştum, o da mesaj yoluyla ve konuşmadığım her geçen saniye daha da endişeleniyordum.

ondan duydum. O oradayken benim burada olmamdan nefret ediyordum. Ben başka bir kadınla çıkmak üzereyken o başka bir adamla birlikteydi. İkimizin de başka biriyle ilgilendiğimizden değil ama sürdürmek zorunda olduğumuz algı beni çok rahatsız ediyordu. Böyle olmaması gerekiyordu.

"Çok erkencisin!" Michelle kulağındaki küpeyi kaydırarak kapıyı açarken haykırdı. Michelle'in geç kalması herkesçe bilinen bir şeydi, bu yüzden giyinmiş olmasına rağmen saçının hâlâ havluyla sarılı olması ve makyajının sadece yarısının yapılmış olması şaşırtıcı değildi.

"Bunu konuşmuştuk; on beş dakika erken pek *de erken sayılmaz* Miche." Kevin koşar adımlarla merdivenlerden inerken kapıyı arkamdan kapatıyorum, Michelle de bana orta parmağını göstererek yukarı doğru koşuyor. Kevin ve ben benzer şekilde giyinmiştik, ikimiz de koyu renk kot pantolon ve düğmeli gömlek giymiştik ama ben benimkinin üzerine siyah bir deri ceket giymiştim. Telefonum cebimde titriyor ve ekranda onun adının yanıp söndüğünü görünce kendimin ve Whitney'nin berbat zamanlamasına lanet ediyorum.

"Bir saniye Kev," diyorum ona dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kapatırken. "Konuş benimle bebeğim, iyi misin?"

"Evet." Titrek bir nefes veriyor. "Hâlâ hastanedeyim." "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Parker şu an uyuyor, ben de bekleme alanındayım." "Bir şey yedin mi?"

"Berbat bir hastane yemeği ve ondan biraz daha iyi olan bir kahve içtim. İhtiyacım olan şey bir içki ve bir yatak... bir de sen."

Onu orada tek başına düşünürken kalbim göğsümde ağrıyor. Rahatsız. Aç. Yalnız. "Senin için hastaneye bir şeyler sipariş etmemi ister misin?"

"Çok tatlısın ama bunu yapabilirim." "Ama bu sana bakmamı sağlar."

"Buraya gelmeni istediğimi söylersem bencillik mi etmiş olurum?" Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı çünkü daha önce gelmeme o kadar karşıydı ki. "Gelmeni istemediğimi söylediğimi biliyorum... ama... ben burada olduğum için durum farklı. Ve sen de orada bir randevudasın."

Kimsenin ben fark etmeden dışarı çıkmadığından emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum. "Bebeğim, bu bir randevu değil."

"Şunu söylemeyi kes!"

"Tamam, öyle. Hiçbir şeye yol açmayacak bir randevu. Ne bir öpücük, ne ikinci bir randevu, hiçbir şey. Annene iyilik olsun diye bir randevu. Ama eğer uçmamı istiyorsan

sadece söylemen yeterli."

İçini çekti. "Onu serbest bırakma ve birkaç gün uymasına izin verme konusunda rahat hissetmediklerini söylediler."

Ellerim bükülüp yumruk oluyor ve hayal kırıklığı içinde dişlerimi sıkıyorum. "O kadar uzun süre yok olacağın düşüncesinden nefret ediyorum."

"Gidemem."

"Ona ne zaman söyleyeceksin?" "Hâlâ hastanedeyken olmaz."

"Neden? Durumu stabil, iyi. Tamamen iyileşecek. Neden kaçınılmaz olanı uzatıyorsun?"

"Bu biraz zevksizlik değil mi?"

"Yaptığımız birkaç şey zevksiz, Whitney. Bence ona karşı dürüst olmayı seçmek bunlardan en azı."

"Ama o hastanedeyken?" Kapı arkamdan açılıyor ve Kevin'in bana baktığını görüyorum. Bana bir bira uzatırken tek kaşını kaldırdı. Söz konusu telefonu işaret ediyor. "Trey, gitmem gerek," diyorum başka bir şey söylemeden ve aramayı sonlandırıyorum.

"Süper gizli telefon görüşmen Trey'le miydi?" Gözlerini deviriyor. "Hadi oradan. Biriyle mi görüşüyorsun?"

"Trey'di. Chloe hakkındaydı," diyorum, biriyle görüşüp görüşmediğimle ilgili sorusuna cevap vermek istemiyor ve konuyu uzatmayacağını umuyorum. Verandadaki sallanan banka oturuyor.

"Sana inanmıyorum ama neyse, benim daha büyük sorunlarım var. Whitney için endişeleniyorum," diyor bir anlık sessizlikten sonra ve ben hemen alarma geçiyorum.

"Neden?" Sakin kalmaya çalışıyorum ve arabama binip havaalanına gidecekmişim gibi davranmıyorum.

"Bilmiyorum. Ebeveyn içgüdüleri sanırım. Ona bir şeyler oluyor ve ben tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum." Gözleri kısıldı. Bana Whitney'i hatırlatan gözler. Mason ve Whitney, Kevin'ın o kadar çok özelliğine sahipler ki, Michelle'in çocukları olamayacaklarına dair bir şaka haline geldiler.

"New York'a geldiğinden beri onunla konuştun mu?"

"Bir kez. Michelle onu hoparlöre verdi. Sesi sanki nefesini tutuyormuş gibi geliyordu. Sanki diğer ayakkabının düşmesini bekliyormuş gibi. Yanında kimse olmadan bu kadar uzakta olması da hoşuma gitmiyor. Chloe'nin

onunla gitmedim ama Parker'dan pek hoşlanmıyor." O gülüyor ve ben kaşlarımı çatıyorum çünkü bu bilgiyi bilmiyordum.

"Hoşlanmıyor mu?"

"Yani o Whitney'nin takımı, bunu biliyorsun. Yani Whitney Şeytan'ın kendisiyle çıkıyor olsa bile Chloe onun için çabalar, ama hayır, Parker onun en sevdiği insanlar listesinde üst sıralarda değil."

"Sen ve Miche de hayran değilsiniz, değil mi? Dün Whitney'nin iyiliği için diplomatik davrandığınızı biliyorum ama sorun nedir?"

"Söylediğim gibi işte. O soğuk, sessiz ve mesafeli biri. Biraz da yargılayıcı. İyi bir çift olduklarını düşünmüyorum. Mason onu birkaç kez azarladı ama Mase'in öfkesini bilirsin. Hiçbirimiz büyük hayranı değiliz, ama onu mutlu ediyor gibi görünüyor, bu yüzden deniyoruz, anlıyor musunuz?"

"Mmmhm," diyorum biramı kırıp uzun bir yudum alırken.

"Özellikle de üç yıl önce olanlardan sonra."

Ayrılığımızın ardından olduğunu varsaydığım şeyden bahsettiğini duyunca kanım donuyor. "Üç yıl önce mi?"

"Evet, hatırlamıyor musun?" Kaşlarını çatıyor ve sanki zaman çizelgesini ve benim bu çizelgenin neresinde olduğumu hatırlamaya çalışıyormuş gibi başını kaşıyor. "Hayır, sanırım Meksika'ya yeni gitmiştin," diyor ve bu kelimeleri belki de ilk kez yüksek sesle söylediği için bağlantıyı kurmaması için dua ediyorum.

20/20'lik bir öngörü ve hepsi.

Ama hiç çekinmiyor. "COVID ve tecrit nedeniyle o dönem üniversiteye dönememek mi yoksa başka bir şey mi bilmiyorum ama Whitney sadece depresyon dönemi olduğunu varsayabileceğim bir dönem geçirdi. Yemek yemiyordu ya da kendini hasta edecek kadar önüne gelen her şeyi yiyordu. Her seferinde günlerce ayakta kalıyor ve sonra çöküp iki gün boyunca uyuyordu. Kabin ateşi olduğunu düşündük ama sürekli ağlıyordu. Hiç durmadı. Benimle, Michelle'le, bir terapistle, herhangi biriyle konuşması için ona yalvardım. Bu onu daha çok ağlattı. Chloe'nin yardımını dokunur gibi oldu, o da bir süreliğine buraya taşındı. Ama çok zordu. Çocuğunuzun cehennemi yaşadığını görmek ve bunu nasıl durduracağınızı bilememek. Ya da buna neyin sebep olduğunu. Bu muhtemelen bir yıl boyunca devam etti. Kısıtlamalar bir şekilde ortadan kalktığında ve Chloe ile en azından biraz dışarı çıkabildiklerinde, bu yardımcı olmuş gibi görünüyordu ve kısa bir süre sonra Parker ile tanıştı. Bugüne kadar ne olduğunu bilmiyoruz ve bu konuda konuşmuyor. Bir noktada, Michelle ve benim bir teorimiz vardı, belki de biriyle görüşüyordu ve bir şeyler oldu ama bu şekilde davranması için

ve onun biriyle ciddi olduğunu ve bize söylemediğini düşünemiyorum."

Trey ve Whitney'nin bana anlattıklarından bunun bir kısmını biliyordum ama bunu aynı zamanda en iyi arkadaşım olan babasının gözünden görmek çok farklıydı.

"Kev-" diye başladım, ne söylemeyi planladığımı bilmiyordum ama o *bunu* paylaştıktan sonra, bu olaydaki rolüm hakkında bir şey söylemeden edemeyeceğimi biliyordum. Ama belli ki evrenin başka planları varmış ki Georgina'nın eli havada, kolunun altında bir ceketle çimenlikten geçtiğini görüyorum.

Kevin el sallıyor. "Hey, G."

İkimiz de ayağa kalktık ve Kevin ona sarıldı. Benden bir sarılma bekleyip beklemediğinden emin değilim ama donup kalıyorum, bir yandan Kevin'la az önce yaptığımız konuşmaya takılıp kalmışken bir yandan da ülkenin öbür ucundaki Whitney'nin bu randevuyu düşününce kıskançlıktan çatladığını düşünüyorum.

"Seni gördüğüme sevindim Georgina, çok hoş görünüyorsun." Başımı salladım ve o da salladı. Uzun ince bacaklarını yüksek belli siyah bir kot pantolon ve omuzlarını açıkta bırakan siyah bir bluz örtüyordu. Çenemin hemen altına denk gelen açık burunlu topuklu ayakkabılar giymiş, bu da onu Whitney'den daha uzun yapıyor ki Whitney o kadar yüksek ayakkabılarla göğsümü bile göremez.

"Michelle içeride hâlâ hazırlanıyor," diyor Kevin ve tam da aklım Whitney'e kaymaya başlamışken konuştuğu için minnettarım.

Beni şimdiki zamana geri çekiyor ve ona bir gülümseme veriyorum. O gülümseme. Whitney'nin her kadını eritecek güce sahip olduğunu söylediği gülümseme. Dürüst olmak gerekirse, bunun sadece normal gülümsemem olduğunu düşünmüştüm ama Whitney'nin verdiği ima, bu gülümsemeyi ondan başka kimseye vermek istemememe neden oldu. Georgina kızardı ve eve girdi. Kapı kapanır kapanmaz Kevin bana bir bakış fırlattı.

"İlgilenmemek için çok fazla."

Başımı ona doğru çevirdim. "Ne? Bunu nezaketen yaptığımı söyledim zaten, ama hayır kimseyle çıkmakla ilgilenmiyorum." *Çünkü ben senin kızına aşığım.*

"Neredeyse otuz yıldır senin en iyi arkadaşını, bir kadına ilgi duymanın ne demek olduğunu bilirim."

Belki bir zamanlar biliyordu ama yıllarca pratik yaptığım için bunu saklamakta ustalaştım. "Mmhmmm." Biramın kalanını yudumlarken keşke daha sert bir şey içseydim diyorum.

"Bu da neydi şimdi?" Arkasından mutfağa doğru ilerlediğimde Kevin bana soruyor. Michelle hâlâ verandada Georgina'yla konuşuyordu ve muhtemelen Kevin'in beni azarlamak üzere olduğu aynı nedenden ötürü içeri girmeyi reddetmişti. "Dostum, nasıl çıkılacağını unuttun mu?"

"Belki mi? Meksika'da pek kimseyle çıkmadım. Sanırım biraz paslanmışım."

"Nasıl insan olunacağı konusunda biraz paslandın mı? Çünkü onunla iki kelime bile konuşmadın." Yemek boyunca Kevin'in paylaştıkları yüzünden kendimi endişeli hissettim. Bu durum Whitney için endişelenmemle birleşince pek de iyi bir arkadaş olamadım. Whitney yemek sırasında bana mesaj attı ve ona daha sonra yalnız kaldığımda mesaj atacağımı söylemem gerekirken bunu yapamadım, bu da en az on dakika boyunca ileri geri mesajlaşmamıza neden oldu. "Çok kontrolsüzdün."

"Aklımda çok şey var, Kev."

"Ne gibi?" Cevap vermiyorum, sadece adayı çevreleyen bar taburelerinden birine çöküp başımı sallıyorum. "Ne zamandan beri bana neler olduğunu söyleyemiyorsun?"

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." "Şey-"

"Jacob Maxwell Price!" Michelle kapı kapanır kapanmaz çılgık atıyor. Mutfaka girdiğinde tam isminin kullanılmasından irkildim. "Bundan daha terbiyeli olduğunu biliyorum. Beni anneni aramak zorunda bırakma. Biliyor musun? Daha da iyisi, gelecek hafta öğle yemeği yerken söylerim."

Gözlerim büyüdü. "Annemle öğle yemeği mi yiyorsun?"

"Evet." Burnunu yukarı çevirip mutfağın diğer tarafına doğru yürüyor. "Sen ve Trey onu aramayan kafirlersiniz ve ben onun hiç sahip olmadığı harika, düşünceli çocuğuyum. Artı, ben bir kıyım." Kirpiklerini bana fırlattı. "Ve ona sana çok tatlı bir kız ayarladığımı ve senin her şeyi berbat ettiğini söyleyeceğim." Ayağını yere vuruyor. "Siktir demeyeceğim çünkü senin aksine benim terbiyem var!" Ellerini göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Neydi o?"

"Lütfen Georgina'ya davranışım için özür dilediğimi söyle, ben sadece... Meksika'dayken çok şey oldu ve biriyle çıkmaya hazır değilim." *Korkak.*

Yutkunuyorum, içimdeki sesin şimdi onlara söyleme zamanı olduğunu ve bunu uzatamayacağımı söylemesini duymazdan gelmeye çalışıyorum.

"Biriyle mi tanıştın?" Michelle soruyor, gözleri kocaman ve dudaklarında bir gülümseme, sanki benim ve potansiyel gizemli kız her kimse onun için başka bir çifte randevu planlıyormuş gibi.

Söyle onlara.

Başımı sallıyorum. "Karışık bir durum."

Michelle başını yana eğiyor. "Jacob, ne zamandan beri bize bir şey söylemiyorsun?"

"Ben de öyle dedim." Kevin konuşuyor ve onun beni incelediğini görebiliyorum. İkisi de öyle. Bir telefon sesi bakışlarını bölüyor ve Michelle telefona cevap verdiğinde düşüncelerimi toparlamak için bir saniye bulduğuma şükrediyorum.

"Whitney, merhaba tatlım," diyor odadan çıkarken.

"Onunla konuşmak istiyorum!" Kevin ona sesleniyor ve benim de konuşmak istediğimi haykırmamak için kendimi zor tutuyorum.

Michelle elinde cüzdanıyla telefonunu omzuna yaslamış bir şekilde geri geliyor. "Elbette Hilton puanlarınızı kullanabilirsin. Gerçi oda rezervasyonu için hesap bilgilerimi hatırlamıyorum. Bebeğim, Whitney bir otele giriş yapıyor. Sanırım telefonundan hesaba giriş yapmışsın, ona bir oda ayırtabilir misin?"

"Tamamdır," diyor telefonuna bakarak ve keşke bana gelseydi diyorum ama neden gelemediğini anlıyorum, zaten konuşamıyoruz da. Ama eğer bir otele yerleşiyorsa, bu daha sonra konuştuğumuzda yalnız olacağı anlamına geldiği için minnettarım. Birbirimizle özgürce konuşabileceğimizi düşününce sikim hafifçe sertleşiyor. "Oda tutmasına sevindim, geceyi hastanede tek başına geçirmesini istemiyorum."

"Ona izin vermeyeceklerini söyledi. Ziyaret saatleri konusunda hâlâ biraz katılar." Kevin Michelle'in görmesi için telefonunu kaldırır ve Michelle konuşur. "Tatlım adres ne, doğru otel olduğundan emin olmak için en azından bir caddeye ihtiyacımız var." Telefonu işaret ediyor. "Şuradaki."

Saatime bakıyorum ve orada neredeyse sabahın biri olduğunu fark ediyorum. "Orada saat sabahın biri, otele nasıl gidiyor? Uzak mı?"

"Bekle." Telefonu kapattı. "Whitney, hoparlördesin ve Jacob her zamanki gibi üçüncü ebeveynin olarak burada." Buna tepki vermemeye çalışıyorum. "Otel ne kadar uzakta ve oraya nasıl gideceksiniz?"

"Caddenin karşısında, yürüyorum."

"Sabahın birinde mi?" Bağıyorum. Ellerim hafifçe titriyor ve birisinin onunla uğraştığı düşüncesiyle heyecanlandığımı hissediyorum.

"Caddenin karşısında, JP. Gerçekten."

"Oraya varana kadar bizimle telefonda kal," diye emrediyorum.

"Peki," diye cevap veriyor ve sesindeki yorgunluğu duyabiliyorum. "Sen iyi misin?" Michelle soruyor.

"Yorgunum. Gerçekten yorgunum," diyor ve telefondan New York'un seslerini duyabiliyorum.

"Pekâlâ tatlım, rezervasyonun yapıldı," diyor

Kevin. "Teşekkürler çocuklar."

"Tabii ki. Eve ne zaman geliyorsun?" Michelle soruyor.

"Onu yarın taburcu edebileceklerini söylüyorlar ki bu harika olur. Çok fazla ders kaçırmak istemiyorum. Hocalarıma neler olduğunu anlattım ve anlayış gösterdiler ama burası hukuk fakültesi, bir yere kadar." İç çekiyor. "Bütün bir günümü kaybettim ve ödevimi hiç bitiremedim. Çarşamba gününe kadar uzatma aldım ama geride kalmaktan nefret ediyorum."

"Tatlım, omuzlarında dünyanın yükü varmış gibi konuşuyorsun, biraz nefes almanı istiyorum," diyor Michelle. "Odaya girdiğinde banyo yap."

Banyo yap ve beni oradan ara. Kendi kendime düşünüyorum. Tüm bunları aklımdan çıkarmanın bir yolunu biliyorum.

"Pekâlâ, otele yeni girdim. Güvendeyim."

"Odaya gittiğinde," diyorum.

"Ha?" diye soruyor.

"Siz odaya gidene kadar bekleyeceğiz," diyorum ve Kevin başıyla onaylıyor.

"Çocuklar..."

"Hayır, Jacob haklı. Ya biri koridorda falan gizleniyorsa?" Michelle diyor ki.

"İyi. Yine de Kaliforniya'da bana pek bir faydanız dokunmayacak." Homurdanıyor ve ben onun kötü ruh halinden nasıl kurtulacağımı şimdiden biliyorum. Onu buradan koruyamayacağım konusunda haklı olduğu düşüncesi beni kızdırıyor. *Onunla birlikte gitmeliydim. Hay sikeyim.* "Bir çizgi var. Sizinkilerin randevusu nasıldı? JP yakın zamanda evlenecek mi?"

Senden başka kimseyle değil, diye düşünüyor zihnim otomatik olarak.

Michelle homurdanıyor. "Georgina'ya değil, tam bir pislik gibi davrandı."

"Teşekkürler." Gözlerimi deviriyorum.

"Ah...?" Whitney diyor ve önce onunla biraz eğlenmeme izin vermeden bu bilgiyi öğrenmek üzere olmasından nefret ediyorum.

"Ona neredeyse hiç ilgi göstermedi ve muhtemelen tüm zaman boyunca onunla on kelime konuştu." Whitney'nin gülümsemesini buradan hayal edebiliyorum. Dikkatimi çeken tek kadının o olduğu gerçeğiyle gözleri parlıyor. Karışık bir ortamda olduğumuzda bile, gözlerim olmasa bile odağım hep ondaydı.

"Oh, şey... Eminim dışarıda bir yerlerde JP için bir kadın vardır. Eninde sonunda onu bulacaktır."

CHAPTER FIFTEEN

Whitney

Otel odamdaki büyük boy yatağa düştüm, bütün gün rahatlatıcı bir an geçirmemiş olmanın ağırlığı üzerime çökmüştü. Kendimi kontrolden çıkmış hissediyordum. Gergin. Endişeli. Korkmuş. Yalnızdım. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama Parker'ın soğuk bakışlarından uzaklaşmak ve biraz yalnız kalmak için hastaneden ayrılmak zorunda kaldığım için minnettardım. Bana karşı daha önce hiç böyle olmamıştı. Sanki bir gecede değişmişti. Bu tavır değişikliğine neyin sebep olabileceğini anlamak için beynimi zorluyorum. Bu sadece ilk aramalarına cevap vermemekle ilgili olamaz. Annemle babamın söylediğı gibi, o her zaman biraz soğuk ve katı biriydi ama bana karşı hiç böyle olmamıştı. Bana karşı hiç bu kadar soğuk olmamıştı. Buraya geldiğimden beri yumurta kabuklarının üzerinde yürüyormuşum gibi hissediyorum ve şimdi yalnız olduğum için nefes alabileceğimi hissediyorum.

Ayakkabılarımı tekmeleyip annemin tavsiyesini dinlemeye karar veriyorum ve banyo yapmak için banyoya giriyorum. JP'den yakında haber beklemem gerektiğini zaten biliyorum ama randevu yüzünden annemin gazabından kurtulamamış olma ihtimaline karşı onu aramak istemiyorum. Anneme zaman ayırmadığını duymanın beni memnun ettiğini itiraf etmeliyim. Neden ilgilenmediğini nasıl açıklayacağını bilmiyorum ama bu noktada kendimi umursamaya ikna edemiyorum. Aşağıdan aldığım şarap şişesini açmak ve kıyafetlerimi çıkarmak için odaya geri dönmeden önce hatırı sayılır miktarda köpük banyosu yapıyorum. Şaraptan sağlıklı bir yudum alıp Parker konusunda ne yapacağıma dair düşüncelerimi yatıştırmaya çalışıyorum.

Küvete giriyorum, suyun etrafımda yükselmesini izliyorum ve Parker'la ilk tanıştığım zamanı düşünürken gözlerimin kapanmasına izin veriyorum.

Üç Yıl Önce

Akşam yemeği için Chloe ile buluşacaktım ama tabii ki geç kalmıştı. Muhtemelen Trey ile bu hafta onuncu kez tartışıyorlardır. Şimdiden ayrılmaları gerekiyor. Zaman kadar eski bir hikaye, adam bağlanmak istemiyor, kadın istiyor, her neyse. Garsonumuzun zar zor baktığı sahte kimliğimle sipariş ettiğim cosmopolitan'ımı elime alıp etrafa bakıyorum. Restoran henüz yeni ve özellikle kalabalık kısıtlamaları kaldırıldığı için çok kalabalık. Burası üst düzey bir Asya füzyon restoranı ve şefi yakın zamanda televizyonda yayınlanan yemek programlarından birinde yarışmış ve biz de Los Angeles'ta olduğumuz için doğal olarak bir Cuma gecesi burası olmalı.

İnternette "tanıştığım" bir adamla konuşuyordum ve aslında bizimle burada buluşması gerekiyordu. Belki de Chloe ve Trey'in kavga etmelerinin nedeni buydu çünkü Chloe benim ekürim sayılırdı çünkü adam, Parker, bir arkadaşını getiriyordu. Chloe bana bunun önemli bir şey olmadığını, Trey'le aralarındaki ilişkinin son derece sıradan olduğunu söyledi ama belki de kıskançlık çirkin yüzünü gösterdi. Ama bu Chloe'nin işine yarayabilir. Belki de şimdi bunu sağlıyordu.

JP'nin lise mezuniyet hediyesi olan ve hâlâ taktığım turkuaz Rolex Datejust saatime bakıyorum. Ama o hangi cehennemde?

Bir şeyler içmek ve her ihtimale karşı çıkış stratejilerimizi hazırlamak için erkeklere söylediğimizden yarım saat önce burada buluşmamız gerekiyordu.

Bu, JP ile ilişkim bittiğinden beri çıktığım ilk randevuydu ve biraz gerginlikten fazlası vardı. Kalbim her attığında JP'nin acısını hissetmekle kalmıyordum, aynı zamanda ciddi olarak birlikte olduğum tek erkek oydu, yani gerçek anlamda hiç "çıkmamıştım".

Ne giydiğime baktım; dizlerimin hemen üstüne kadar uzanan ve en sevdiğim deri ceketimin altında tüm kıvrımlarımı saran kısa siyah bir elbise ve klasik siyah Jimmy Choo ayakkabılarımla eşleştirmiştim. Muhtemelen bir ilk buluşma için fazla şıktım ama bu sadece benim ve odadaki tüm kadınlara bakılırsa, mükemmel derecede şıkım.

"Merhaba, merhaba, özür dilerim!" Chloe dört kişilik kare masada çaprazındaki koltuğa oturuyor ve yanağını yanağıma bastırıp öpücük sesi çıkarıyor. "Dört kez üstümü değiştirdim."

"Neden? Şimdi de Parker'ın arkadaşısıyla mı ilgileniyorsun?"

"Hayır, Trey'i kıskandırmakla ilgileniyorum ve ben bunu giyerken onun beni başka bir erkekle çıkarken düşünmesini istiyorum." Tam görüntüsünü görebilmem için arkasını dönüyor ve gerçekten de çok seksi görünüyor. Uzun, koyu yeşil bir elbise ve kalçasına kadar uzanan bir yırtmacı var, öyle ki belli bir şekilde hareket ederse bir şeyleri açığa çıkarabilir. Elbisenin üst kısmı biraz daha açık ama yine de göğüs dekoltesini belli ediyor ve Trey'in zayıf noktası olduğunu öğrendiğim boynunu ortaya çıkarmak için saçlarını topluyor.

"Onu öldüreceksin."

"Mesele de bu zaten." Ona sipariş ettiğim içkiyi aldı. "Sen bir tanrıçasın." Bir yudumda içtikten sonra bir tane daha sipariş etmek için odaya baktı. "Kaç tane içtin?"

"Bu ilk."

"Tamam, en az bir tane daha lazım."

Yaklaşık on beş dakika sonra Parker ve arkadaşı geldi ve ben hemen randevuyu kabul ettiğime pişman oldum. Endişeliydim, biraz sarhoştum ve bu adamın JP olmadığı gerçeğinden dolayı tamamen çıldırmıştım. Tek yapmak istediğim randevuyu erken bitirip eve gitmek ve mastürbasyon yaparken onun resimlerine bakmaktı.

Biliyorum, korkunç bir fikir.

O ilk randevuyu zar zor hatırladığımı fark ettiğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı. O kadar mı unutulmazdı? Gözlerimi birkaç kez kırptırdım ve küvette doğrulup o buluşmanın anılarını beynimde aramaya çalıştım. Parker ve ben ne hakkında konuşmuştuk. Nelere güldüğümüzü. Ayrıntıları pek hatırlayamıyorum. Ne giydiğini zar zor hatırlıyorum ve JP'nin gardırobunun yarısını ezberlemiştim. Orada olduğumuzu, sonra eve gittiğimizi ve JP'yi düşünürken vibratörümü kullandığımı hatırlıyorum.

Vay be.

Bu durumdan nişanlanmaya nasıl geldim? İkinci randevuyu, beşinci ve onuncu randevuyu ve ne kadar tatlı olduğunu ve kütüphanede çok geç saatlere kadar çalıştıktan sonra arabamın bozulduğunu ve beni kurtarmaya geldiğini hatırlıyorum çünkü ailem şehir dışındaydı ve JP'den sonra bir şeye ihtiyacım olduğunda her zaman ikinci aramam onlardı.

Düşüncelerim telefonumun çalmasıyla bölünüyor ve sonunda JP aradığı için rahat bir nefes alıyorum. Telefonumu açıyorum ve arayanın sadece JP değil, aynı zamanda Parker olduğunu ve bir FaceTime olduğunu fark ettiğimde kalbim sıkışıyor. Acaba cevap vermeyip uyuyakaldığımı söyleyebilir miyim? Hayır, ben zaten

Telefona cevap vermeme konusunda ince bir buz ve bana güvenme konusunda temkinli görünüyor.

Haklı olarak. Bilinçaltımın aslında hiç de güvenilir olmadığını ima etmesiyle irkiliyorum.

Hay sikeyim. Buna cevap vermek zorundayım.

Kameraya hiçbir şey göstermeyecek şekilde kendimi açmaya çalışmam dikkatimden kaçmıyor. Telefonumu bir yere dayıyorum ve aramayı cevaplıyorum.

"Merhaba."

Küvette olduğumu fark edince kaşlarını kaldırıyor ve gülümsüyor. "Merhaba güzelim."

Çifte lanet.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

Yastıklara yaslanıyor ve derin bir iç çekiyor. "Bok gibiyim ve seni özledim. Keşke seni göndermeselerdi."

"Öyle mi?" Bu konuşmanın cinselliğe dönüşmesini engellemenin tek yolunun bir kavga başlatmak olduğunu fark ediyorum. "Ben oradayken kesinlikle öyle davranmıyordun."

"Bebeğim, özür dilerim. Gerçekten boktan bir gündü."

"Evet, biliyorum. Benim için de öyle. Neredeyse bir günümü seyahat ederek geçirdim ama buraya geldiğimde daha erken gelmediğim için azarlandım ve gelmediğim için çok üzgünüm. İnan bana keşke bunlar olmasaydı ve sen iyi ve güvende olsaydın." Alt dudağımı ısıırıyorum ve kameradan uzağa bakıyorum, gözlerim pek çok farklı nedenden dolayı yaşlarla doluyor. "Bu arada sen ve annen, ki bunu bekliyordum ama bu başka bir hikaye, bugün kendimi tam anlamıyla bok gibi hissetmeme neden oldunuz." Bir adım daha atıyorum. "Senin kesinlikle iyi olduğunu ve yarın bir gün ders kaçıracağımı ve bu arada sormadığın ödevimi teslim etmeyi ertelemek zorunda kaldığımı boş ver."

"Aklımda bazı şeyler var."

"Son birkaç günüm hakkında beni sorguya çekmek gibi mi?" Tersledim.

"Whitney, yeterince üzgünüm, tamam mı? Neden şu anda kafamı ısıırıp koparıyorsun?"

"Neden daha önce benimkini ısıırıyordun?!"

"Çünkü burada değildin!"

Başımın geriye düşmesine izin veriyorum ve dudaklarımdan sinirli bir inilti çıkıyor. "Üzgün olduğumu söyledim, Parker. Benden ne istiyorsun? Bu işin peşini bırakman gerekecek." Parker'a karşı duyduğum kayıtsızlık ve sabırsızlık beni ele geçirmeye başlayınca omuz silkiyorum. Dönüp dolaşıp aynı noktaya geliyoruz ve bunun sadece bir an meselesi olduğunu biliyorum.

JP aramaya başlamadan önce. "Ya da arama. Ama bu çok saçma Parker. Artık buradayım, tamam mı? Ben buradayım. Bunların hepsi bana güvenmediğin için ve..." Kelimeler dilimin ucunda. Hayal kırıklığı, öfke ve çok boş bir midede çok büyük bir kadeh şarabın getirdiği kelimeler.

Telefonum arandığımı belirten bir bip sesi çıkarıyor ve arayanın JP olduğunu görünce donup kalıyorum; burada tek başıma olduğumu ve onunla konuşmadan uyumayacağımı bildiği için cevap vermezsem kesinlikle çıldıracak.

"Gitmem
gerekiyor."

"Bekle... Ne?"

"Ben. Gitmek. Gitmeliyim." Her kelimeyi yavaşça tekrarlıyorum, sesimden küçümseme damlıyor. Öfkeliyim ve belki buna hakkım yok ama öyleyim. Evet, sayamayacağım kadar çok nedenden ötürü hatalıyım ama bana böyle davranması için ona hiçbir zaman bir neden vermedim. Ben sadık, sevecen ve hazırdım ve... *ya sen?* Bilinçaltım alay ediyor. *Parker'ın kalbinin sadece JP'ye açtığın kısmına girmesine hiç izin verdin mi? Yoksa JP oraya bayrağını diktiğinden beri o kısmı korudun mu?*

Öfkelendim. "Yarın konuşuruz."

"Bekle, Whitney, bebeğim."

"Hayır." Telefonumun sesi kesiliyor ve bir an sonra ekranımda bir mesaj beliriyor.

Jacob: Umarım uyumuyorsundur. Bizim için planlarım var bebeğim. Bacaklarımın arasındaki boşluk beklentiyle karıncalanmaya başlıyor ve kısa bir an için Parker'la FaceTime'da olduğumu hatırlıyorum ve mesajı kaydırırken yüzümdeki ifade kayboluyor.

"Bu saatte sana kim mesaj atıyor?"

"Kaliforniya'da saat on bir, *o kadar* da geç değil. Ben Chloe." Yalan kolayca ortaya çıktı. "Dur tahmin edeyim, görmek ister misin?" Blöfümü görmemesi için dua ediyorum ve yanıt vermeyince minnettar oluyorum. "Sabah orada olacağım."

"Peki." Gözleri ekranın alt kısmına kayıyor, hala bir şey göstermiyor ama bir şeylerin açığa çıkmış olabileceğini umduğunu varsayıyorum. "Seni seviyorum."

Bir yanıma buna karşılık vermek istemiyor. Ya da onun yerine *ben de* ya da *aynen* demek. Ya da benim karakterime tamamen aykırı bir şey. Ama çünkü Jacob

beni *tekrar* aramaya başladı, ben de kolay yolu seçtim. "Ben de seni seviyorum." Başka bir şey düşünmeden aramayı sonlandırmadan önce ona zayıf bir gülümseme veriyorum.

"Merhaba." Yüzü ekranda görünür görünmez öne doğru eğiliyor ve kameraya bir öpücük konduruyorum. "Seni çok özledim." Aradığında ve mesaj attığında neden cevap vermediğimi sormasını beklemiyorum. "Parker beni FaceTim'lemiş, bu yüzden aramalarına ya da mesajlarına cevap veremedim..." Bir elimi alnıma koyuyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Ona cevap verdin... böyle mi?" diyor, çıplak, ıslak bedenimi kastederek.

"Hiçbir şey görmedi. Telefonu kendimden uzaklaştırdım ve sonra sormasın diye kavga çıkardım. Seni beklemek için buraya geldim." Yüzündeki rahatlamayı görebiliyorum ama hâlâ sinirli görünüyor. "Kızdın mı?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Sana güveniyorum, bebeğim."

"Neredeyse ona söylüyordum. Öfkeliydim, patladım ve içimi dökmek üzereydim ki sen beni aradın. Geriye dönüp baktığımda iyi ki söylememişim diyorum çünkü ona bu şekilde söylemek istememiştim. Burada, New York'ta, telefonda, yüz yüze değil, o hastanedeyken, ailesi buradayken ve *sen* Kaliforniya'dayken."

Başını sallıyor. "Neden kızgındın?"

"Bütün gün böyle davrandığı için. Sonra sen mesaj attın ve o da kim olduğunu sordu... Sorma hakkı yok demiyorum. Ama burada hayatımdaki herkesten uzakta, çok yoğun bir durumdayım. Annem, babam, Chloe ya da kardeşim de olabilirdi ve sorma şekli sanki karanlık bir iş yapıyormuşum gibi bir izlenim yarattı. Belki de kızgınlığımın bir nedeni de tüm bunları görebiliyor olması. Beni çok iyi tanıyor ve bu beni çok sinirlendiriyor çünkü bunu hak etmediğim halde bana hiç şüphe hakkı tanımıyor."

"Düşündükçe, bunu ona ben aynı durumdayken söylemeni tercih ederdim. Sana karşı biraz fazla... yoğun mu?"

Ona göz kırpmıyorum. "Yoğun mu? Bence o sadece güvensiz JP ve ben bunu şimdiye kadar bilmiyordum. Yani, işaretler vardı ama... bu başka bir seviyede."

Ondan gelen endişeyi hissedebiliyorum ve *yoğun derken* neyi kastettiğini merak ediyorum. "Geçmişimizi bilmediğinden emin misin? Evde olduğumdan bahsettiğinde ve sonra benimle ayrıldığında noktaları birleştirmesine izin verecek bir yorum yapamaz mıydın?"

Jacob'dan bahsettiğim ya da ailemin onaylamayacağı biri olduğunu ima ettiğim bir zaman olup olmadığını hatırlamaya çalışıyorum.

saklamak zorunda olduğum bir Şey. Sonunda onunla tanışmadan önce bir ilişkim olduğunu öğrendi ama hiçbir zaman fazla ayrıntı vermedim ve sarhoşken Chloe ya da Mason dışında kimseye içimi dōkecek biri değildim. JP'yi düşünmemek için kendimi eğitmiŐtim ve Parker geldiğinde Chloe'ye bile onun için ağlayacak kadar sarhoş değildim, bu yüzden duymuŐ olma ihtimali bile yoktu.

Tabii mesajlarıma bakmadıysa?

Parker'la tanışmadan hemen önce Jacob'la olan mesajlarımı silmiŐtim çünkü hâlâ sağlıksız bir Şekilde mesajlarıma bakıyordum. Ne olduğumuza bakıyordum. Ne olabileceğimizi düşünüyordum. Kendimi bu kadar kaptırdığım ve bağlandığım için lanetliyordum. Geri dönüp beni sevdiğini söylemesini çok istiyordum. Mesajlarını okuyarak uykuya dalıyor, beni sıcak bir battaniyeye sarmalarına ve ertesi sabah yine onun kollarında uyanacağıma dair sahte bir mutluluk ve güven duygusuna kapılmama izin veriyordum.

Bu benim iyileŐmek için attığım son adımdı ve bunu yapmam sadece bir yılımı aldı.

Ama ne arayacağını bilse Chloe ile mesajlaŐmalarımız vardı ama "Jacob" ya da "JP" diye arama yapma ihtimali neydi? Chloe'yle mesajlaŐmalarımı araŐtırırsa bile, bir Şey bulması için aylar öncesine gitmesi gerekirdi ve Chloe'yle ben herhangi bir günde yirmi beş kez mesajlaŐırız.

"Hiç sanmıyorum." Őarabımdan bir yudum daha alıyorum ve Parker'ın JP'den Őüphelenmesi için bir neden olabilecek herhangi bir Şeyi hatırlamaya çalışırken bakışlarımı tavana çeviriyorum. "Hayır." Bakışlarıyla karşılaşıyorum ve mavi gözleri neredeyse delici. "Başka bir Şey hakkında konuşabilir miyiz? *Randevun gibi mi?*"

Homurdanıyor ve gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyor. "Annenin de dediği gibi, pek randevu sayılmazdı. Ülkenin öbür ucundaki kadınımdı dışında hiçbir Şeye odaklanamadım."

Sahiplenici sözleri karşısında vücuduma ve özellikle de bacaklarımın arasına bir sıcaklık yayılıyor. "Bu doğru mu?"

"Annen bana çok kızgın." Bir elini alnına götürdü. "Sadece doğru gelmedi. Zaten seni düşünmeden edemiyorum ve Şimdi oradasın ve endiŐelendim ve sana deli gibi aşık olmasam bile Georgina benim tipim değil."

Gözlerimi deviriyorum. "Doğru. Güzel, uzun boylu, sarışın ve akıllı. Babam senin tipinin bir *kadın* olduğunu söylerdi."

"Tamam ve Şimdi sadece *sen* benim tipimsin," diyor ve bacaklarımın arasında hissettiğim sivri bir bakış atıyor. "Ve adil olmak gerekirse? Gerçekten hiç çıkmadım

sarışın kadınlar. Öyle olsaydı, yıllar önce annen için babanla kavga edebilirdim."

Gözlerim açılıyor ve neredeyse yutmaya çalıştığım şarapta boğuluyordum. "Tamam, ew?" Bunun ne anlama geldiğini fark ederek yüzüm kızardı. "Yapmasak olmaz mı!?"

O gülüyor ve ben ona başımı sallıyorum. *Zaten baba sorunlarımın sınırlarını yeterince zorluyorum, teşekkürler.* Çıplak göğsü ortaya çıkıyor ve gördüğüm manzara karşısında boğazım kuruyarak önceki konuşmamızı unutuyorum. Yatağında uzanırken gövdesini tam olarak görebilmem için telefonu geri çekiyor. Daha bu sabah geldiğim yatak.

"Keşke orada olsaydım."

Elini ağzının üzerinde gezdiriyor ve dili deriyi yalamak için dışarı fırlıyor. "Burada olsaydın sana neler yapardım neler."

Telefonumu tekrar yukarı kaldırıyorum ve göğüslerimin üst kısmını görebileceği şekilde geri çekiliyorum. Baloncuklara batmış durumdayım ve beni daha fazla görmemenin onu öldürdüğünü biliyorum. "Ne gibi?"

Bana bir kaşını kaldırıyor. "Oynamak ister misin?"

CHAPTER SIXTEEN

Whitney

JP ve ben telefon seksine, Skype seksine ya da cinsel içerikli mesajlaşmaya yabancı değildik. Ayrı geçirdiğimiz birçok gecede bunların hepsini yapmıştık ve bu dört kelimenin hâlâ vücudumu alarma geçiriyor olması şaşırtıcı. Boğazımdaki yumruyu yuttum ve başımı salladım. "Evet, lütfen."

"O zaman bana seksi küçük vücudunu daha fazla göstermen gerekecek. Küvetten çık."

Kirpiklerimi ona birkaç kez fırlatıyorum ve alt dudağımı ısıırıyorum. "Önce orgazm olabilir miyim?"

"Parmaklarının ıslak amına girip çıkışını izlememe izin vermeden mi?" Bakışlarını indiriyor. "Tekrar dene."

Ilık suya rağmen tüylerim diken diken oluyor ve acıyı hafifletmek için bir parmağımı yarığında gezdiriyorum. "Dizüstü bilgisayarımı getirdim." Uçakta ders çalışmak için zamanım olacağını biliyordum ve bu anı bekliyordum ve JP'nin aletini daha büyük bir ekranda görmek her zaman daha iyidir.

"Daha da iyi. İki dakika içinde seni ararım." Telefonu bacaklarının arasına indirip kot pantolonunun üzerinden sikini tutarken söylüyor. "Hazır ol."

Küvetten çıkıyorum, kurulanıyorum ve olabildiğince hızlı bir şekilde biraz losyon sürüyorum ve tam dizüstü bilgisayarım FaceTime çağrısıyla çalmaya başladığında yataktayım. Bilgisayarı bacaklarımin arasına yerleştiriyorum, JP'nin en çok sevdiği manzaranın bu olduğunu biliyorum çünkü ona her şeyi görme imkânı veriyor. Göğüslerim ve amım onun için sergileniyor ve aramayı cevapladığımda, zaten hazırda duran aletini okşuyor.

Beni gördüğünde gözleri açılıyor, tıpkı benimkiler gibi.

"Selam." Bana o kadar seksi bir gülümseme veriyor ki amım sıkılıyor. Bu hareket dikkatini çekmiş olmalı çünkü gözleri bacaklarımın arasındaki boşluğa kayıyor ve dudaklarını yalıyor.

"Merhaba." Gözlerim elini buluyor ve o aletini çekerken eli de onunla birlikte hareket ediyor. "Amına dokun," diye emrediyor bana, hiç vakit kaybetmeden. "Koy onları

Parmaklarını o seksi amcık dudaklarının arasına sok ve o küçük tatlı klitorisini ovala." Dinliyorum, bu sırada meme uçlarımı sıyrıyorum ve aralarındaki ıslaklığı ortaya çıkarmak için dudaklarımı aralıyorum. "Çok güzel." Aletini çekerken gözleri karanlık ve arzu dolu. "Şu anda çok sertim."

"Bana ne yapmak istiyorsun?" Klitorisime dokunuyorum ve o inliyor.

"Tanrım, bebeğim. Orada olsaydım, seni parçalara ayırırdım." Aletini daha sert çekmeye başlarken dişlerini gıcırdatıyor. "Onunla oyna. Benim sevdiğim gibi. Onunla oyna. İyi kız. Güzel ve ıslak olsun." Gözleri amıma bakarken dişlerini sıkarak söylüyor. "Klitorisini daha hızlı ovala." Bana söyleneni yapıyorum, şimdiden orgazma doğru ilerlediğimi hissediyorum.

"JP..." Sızlanıyorum.

"Nasıl hissediyorsun bebeğim?"

"Çok iyi." Gözlerim ona kilitleniyor ve dudağımı ısıyorum. Gözleri yüzümde gezinirken dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve bu neredeyse çok yoğun. Bakışlarımı elinde tuttuğu ve her darbede daha da sertleşen sikine çeviriyorum.

"Öyle olduğunu biliyorum. Dur tahmin edeyim, ağzımı düşünüyorsun, değil mi?" diye soruyor, dolgun dudaklarında ukala bir sırıtışla.

Alt dudağımı yalıyorum ve başımı sallıyorum. "Hı-hı."

"Dün gece bacaklarının arasında ağzımla yeterince zaman geçirmedi." Hafifçe öne eğiliyor ve bana bakışıyla tenimi ateşe veriyor. "Dilimin ıslak yarığında gezindiğini hayal et."

"Oh." Kelime dudaklarımdan bir hava fışkırmasıyla çıkıyor. Gözlerimin kapanmasına ve başımın geriye düşmesine izin veriyorum.

"Neyi sevdiğini biliyorum bebeğim. İlk başta yavaştan almamı, klitorisine yerleşmeden önce amını keşfetmemi sevdiğini biliyorum. İki parmağını amının içine sok ve o duvara hafifçe masaj yap. İçindeki benim dilim bebeğim, sanki benim sikimmiş gibi seni onunla beceriyorum."

Yüzünü bacaklarımın arasında, kalın dilini içime sokarken hayal ettiğimde bir inilti çıkarıyorum. Noktalarımın birine vurduğumda nefesim kesildi.

"Oh, iyi geldi mi?"

Başımı sallıyorum, sadece nefes almaya odaklanmaya çalıştığım için kelimeler ağzımdan kaçıyor. Bir elimi arkama koyup kendimi tutuyorum ve kendimi yatağıma doğru sallamaya başlıyorum.

vücudum zirveye doğru yükselmeye başladı. "Bana bak, bebeğim."

Gözlerimi açıyorum ve o aletini çekerken ona bakıyorum.

"Çok güzelsin amına koyayım." Gözlerini amıma dikeyor. "Bak ne kadar ıslaksın." Gözleri kararıyor ve dudaklarını yalamasını izliyorum.

Yanıt olarak inliyorum. "Bebeğim, ben... klitorisimi yalıyorum." "Parmaklarını yukarı çek, bebeğim."

Başımı sallıyorum, söyleneni yapıyorum ve klitorisimi buluyorum ve hemen daha hızlı ve daha sert ovmaya başlıyorum. "Dudaklarını aç ve bana ne kadar ıslak olduğunu göster." Daha dik oturuyorum ve bir elimle beni açarken diğer elimle klitorisimi ovuyorum. "İşte böyle. Tanrım, boşalmaya hazır olduğunda klitorisini seyretmeye bayılıyorum. Çok kaygan ve ıslak ve mükemmel."

"Mmmm." Orgazmımın yaklaştığını hissederek düşük bir inilti çıkardım.

"JP." "Tam orada, Angel. Yakın olduğunu biliyorum."

Başımı salladım. "Boşalmak istiyorum." Çaresizce bir yalvarış bu ve biliyorum ki o da bunu kabul edecek. "İstiyor musun?"

"Evet!" Haykırıyorum.

"Dizlerinin üzerine çok ve yüzüme sür o zaman. Dudaklarıma ve çeneme boşalmanı istiyorum. Sakalımın saatlerce senin amın gibi kokmasını istiyorum."

Bana söyleneni yapıyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum ve hafifçe öne eğilerek elimi onun yüzüne sürdüğüm gibi sürüyorum. Bu açıdan, muhtemelen bacaklarımin arasını o kadar net göremiyor ama yüzümü görebiliyor ki bu da böyle olduğumuzda neredeyse onun kadar hoşuna gidiyor. Boşaldığımda yüzüme yakından bakıyor.

"Mmmm, JP."

İçimden bir titreme geçerken tüm tüylerim diken diken oluyor ve tüm sinirlerim kısa devre yapmış gibi hissediyorum. Göğüslerim sallanıyor ve elimin düzensiz hareketleriyle hareket ederek bilgisayarın diğer tarafındaki adamdan bir hırıltı çıkmasına neden oluyor.

"Tanrım, lanet olsun. Gelmeni istiyorum Whitney. Hemen şimdi gel," diye emrediyor. "Senin orgazmına ihtiyacım var, dilimde. Hadi bebeğim, seni tatmama izin ver."

Ve sonra his omurgamın tabanında başlıyor ve yıldırım hızıyla yukarı doğru ilerliyor. "Aman Tanrım, aman Tanrım!" diye bağıriyorum. "Jacob!" Vücudumun Jacob'ın sözlerinin neden olduğu zevke yenik düşmesine izin vererek çığlık atıyorum. Elim hareket etmeyi bırakıyor ve kalçalarımı parmaklarıma karşı sallamaya devam ediyorum, klitorisimi her itişte onlara doğru sürüklüyorum. "Aman Tanrım," diye haykırıyorum. Işıklar

Göz kapaklarımın ardında bir parıltı belirliyor ve bir gülümseme oluşmaya başladığında ağzım açık kalıyor ve sonra seks sisi etrafında dönerken kıkırdıyorum.

"İşte orada."

"Aman Tanrım, unutmuşum..." İçimi çektim. "Bunların hepsi."

Gülümsüyor ve başparmağını alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Ben yapmadım."

Kıçımın üzerine oturuyorum ve bacaklarımı onun için tekrar açıyorum, bacaklarımın arasındaki çok ıslak boşluğu görmesine izin veriyorum. Dilimi çıkarıp parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum, kendimi tadıyorum ve o da başını geriye atıyor.

"SİKTİR!" Ve bu kelime klitorisime çarpmış gibi hissettiriyor. "Whitney, beni öldürüyorsun." Nefes alış verişleri daha da keskinleşti ve aletini daha sert çekmeye başladı. "Sadece bir gün oldu ve tadını özledim." Dudaklarını yalıyor. "Tadı neye benziyor?"

"Tuzlu. Keskin. *Senin tadın*." Ona bir kaşımı kaldırıyorum ve o da cevap olarak hırlıyor.

"Haklısın, tadın *benimki* gibi. Sen çok iyi bir kızsın. Benim lanet olası iyi kızım." Sesi titriyor ve beni parmaklarımın üzerine boşalırken ve sonra orgazmımı onlardan yalarken izlediği için sınıra yakın olduğunu biliyorum.

Bakışlarımı onun sikine indiriyorum. "Sıra sende." Ona bakıyorum ve sikine doğru başımı sallıyorum. "Önce ağzım mı yoksa amım mı?"

"Amcık," diye homurdanıyor.

"Kucağına oturup sana bakana kadar bekleyemem. Böylece dilimi boynunda aletini daha da sertleştiren o noktada gezdirebilirim. Bacaklarım sırtına sarılmış. Islak amım sikinin etrafına sarılsın."

"Oh Tanrım, Whit. Klitorisine tekrar dokun bebeğim, benimle gel." Dediğini yapıyorum ama onunla konuşmaya odaklanmaya çalışıyorum. "İşte benim güzel kızım. Tanrım, çok güzelsin."

"Beni aletinin üzerinde aşağı yukarı hareket ettirirken ellerin kıkıımı kavırıyor ve Tanrım" -bir inilti çıkarıyorum- "çok büyük hissediyorsun. Aletinin çıkıntıları, Tanrım JP. Duvarlarıma sürtünme şekli, titreşiyormuşum gibi hissettiriyor." Kendini boşaltmaya devam ederken gözleri neredeyse vahşileşiyor. "Daha hızlı. Sana bindiğimi hayal et."

"Öyle mi?" Öne doğru eğiliyor ve onu izlememi seyrederken gözleri kocaman oluyor.

"Nasıl bir his?"

"Amcığın sikimi kavırıyor mu? Çok iyi." Bir inilti çıkardı. "Tanrı aşkına Whit, bak bana ne yaptın." Başladı

Şimdiden ucundan sızıntı yapan sertleşmiş sikini çekiştiriyor ve orgazma yaklaştığını biliyorum çünkü yanakları kızarıyor ve mükemmel düz dişleri alt dudağına batıyor.

Kahretsin, bu çok ateşli.

"Neden burada değilsin, FUCK!" Tekrar doruk noktama doğru tırmanmaya başladığımda çığlık atıyorum. "Bebeğim, sakin bu açıyla klitorisime çok iyi sürtünüyor, boşalacağım."

"Uh huh, evet lanet olsun. Tanrım, sikimi çok sert sıkıyorsun Angel. Babacık boşalacak. Klitorisini çimdikle. Şimdi yap," diye emrediyor dişlerini sıkarak. Yapıyorum ve parmaklarımı içime iterken ayak parmaklarım tepki olarak esniyor. "Aferin kızıma." *Kız* kelimesini uzatıyor ve içime bir ürperti gönderiyor. *Bu adam insan formunda lanet bir seks.*

Orgazmım beni etkisi altına almaya başladığında gözlerim kapanıyor. "Becer beni, baba. Çok yaklaştım."

Düşük bir inilti çıkarıyor. "Biliyorum, AngelAngel. Siktir, ben de. Amcığın çok iyi hissettiriyor." Titriyorum. "Seni gördüğüm anda, nerede olduğumuz ya da etrafta kimin olduğu umurunda değil, seni kapısı olan en yakın odaya sürükleyeceğim ve kapıyı delip geçmene neden olacak kadar sert sikeceğim." Gözlerim irkilerek açıldı ve gözleri yüzüme dikildi.

"Lütfen."

"Bana ne zaman geleceğini söyle, bebeğim."

Elimi daha agresif bir şekilde sürmeye başladığımda "Siktir siktir siktir," diye bağıriyorum. Ayak parmaklarımda başlayan his yavaş yavaş bacaklarıma doğru kayarken vuruşlarım daha düzensiz hale geliyor. "İşte orada. Tanrım, JP, sana ihtiyacım var." *Aleti. Diline. Vücudumu kendi enstrümanı gibi çalmayı bilen parmakları.*

"Beni de becer. Babanın kızına ihtiyacı var." Ve sonra *kendimi kaybettim*. Tekrar elimin üzerine boşaldım. JP'nin beni övdüğünü belli belirsiz duyuyorum ve sonra kükreyerek boşaldığını duyuyorum. İsmim dudaklarından bir dua gibi çıkıyor ve yanında kutsal olmayan bir sürü küfür.

Tenim kızarmış ve üzerimi ince bir ter tabakası kaplamış. Bakışlarıyla karşılaşıyorum ve benim sakın gülümsememe karşılık o da bana en seksi gülümsemesini takınıyor.

Elimi bacaklarımin arasından kaydırıyorum ve bir iç çekiyorum. "Vay canına."

Gözümün önünden bir tişört kapıp üstünü başını temizlerken yüzünde seksi bir gülümseme beliriyor. Gamzesi ortaya çıkıyor ve kendimi yeniden tahrik olurken buluyorum. *Bu adam nasıl bu kadar seksi olabiliyordu?* "Dün gece yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacım var. Bütün lanet gecelere ihtiyacım var."

Başımı yana eğiyorum ve sahiplenici bir yorum olduğunu varsaydığım ama tatlı bir duygusallıkla süslenmiş bu söz karşısında gözlerimin yaşardığını hissediyorum. "Seni seviyorum."

Bir an için temizlenmeyi bırakıyor ve bakışlarımı tutuyor, mavi gözleri içten ve bana olan sevgisinden başka bir şeyle parlamıyor ve beni bu duyguya karşılık vereceğine inandırıyor.

"Senin için hissettiklerim aşktan daha derin, Whitney." *Oh*. Sırt üstü yatıyor ve gözlerini tavana dikeyyor. "Bağlılık. Saplantı." İç çekiyor. "Seni sevdiğimi söylemek yeterli gelmiyor. Yapmamam gerektiğini bildiğim halde sana duyduğum ihtiyaçla kontrolden çıkmış gibi hissediyorum. Bunun felaket bir tepkiye neden olacağını biliyorum ama yine de umurumda değil." Başını bana doğru çeviriyor. "Sadece seni istiyorum. Sana ihtiyacım var. Seni her saniye derimin altında hissediyorum. Ayrıken kalbimin her acı dolu atışında seni hissettim." *Benzer bir şey hissettiğimi hatırlıyorum.*

Ağzım açık kaldı. "JP..." Sözümü kesiyorum. "Bu romantik bombaları patlatmak için şimdi mi seçtin? Bunu bana neden dün gece söylemedin? Dün gece sikini kıcıma sokmak *istemedin* mi?"

Kıkırdıyor ve gözlerindeki hafiflik ağırlığın yerini alıyor. Bana olan aşkının ne kadar derin olduğunu duymak istemediğimden değil, ama bunu bana üç bin mil uzaktayken söylemesini istemiordum. Ben onun kollarındayken ve o içimde yavaşça hareket ederken söylemesini istiyordum. "Sikimi tekrar kıcıma sokmak için sabırsızlanıyorum Whitney. Sikimin içindeki döllerini nasıl da sıkıyorsun."

"Tekrar dokun."

Onu durdurduğumda tutmaya gitti.

"Eğer kıcımı sikeceksen, bundan biraz daha ıslak olmalı."

Kaşlarını çatıyor ve sonra tükürüğün ağzından sert aletin üzerine uçtuğunu görüyorum.

Bunu yapmayı planladığını bilmeme rağmen dudaklarımdan bir nefes çıkıyor ama bunu görmek meme uçlarımı çakıllaştırıyor ve amımı titretiyor. Dudağımı ısıyorum ve az önce boşalmış olmasına rağmen hala hafif sert olan aletini çekiştirmesini izlerken gözleri kararıyor.

"Keşke amına tükürseydim, değil mi?" Öne doğru eğildi. "Kendin yap."

"Gerek yok, zaten ıslağım" diye teklif ediyorum. Parmaklarım tekrar klitorisimin üzerinde gezindiğinde bir inilti çıkarıyorum, vücudum hala son orgazmımdan dolayı uğulduyor.

"Benim için o zaman." Dudaklarını yalıyor. "Onu görmek istiyorum."

"Ben bir hanımefendiyim, tükürmem." Sahte bir dehşetle burnumu havaya kaldırıyorum.

Homurdanıyor ve tekrar arkasına yaslanıyor. "Öncelikle tükürüyorsun ama bu senin bir hanımefendi olmadığın anlamına gelmez. Hatırladığım kadarıyla yatak odasında benimle her türlü hanımefendiliğe yakışmayan şeyi yapıyorsun. Ya da özür dilerim, belki de vaftiz babanızı ebeveyninizin yatağında becermek hanımefendilik olarak kabul ediliyordur."

Yanaklarım hemen kızarıyor ve kıpkırmızı olmam gerektiğini biliyorum. "JP! Tamam, birincisi, SEN BEĞENDİN."

"Bayıldım amina koyayım. Ve ondan sonra yaptığın her seferde."

JP sapıktı. *Ötesinde*. Bu da beni yatak odasında pek çok şeye açıyordu. JP ve ben her iki tarafta da birkaç kez kış oyununu keşfettik ve bacaklarımın arasındaki boşluk onu tekrar becerme düşüncesiyle acı verici bir şekilde çarpıyor.

"Tekrar içine girmeme izin verecek misin?" İki kaşımı da aşağı yukarı kaldırıp ona bakıyorum ve ilk başta cevap vermiyor, ben de parmaklarımı ağzıma sokup klitorisimi ovmadan önce vücudumda gezdiriyorum.

Gözleri elimi takip ediyor ve kalçalarımın tepesinde sabitleniyor. "Bunda benim için ne var?"

"Ummm orgazm mı? Yoksa o kadar sert boşaldığını ve bayıldığını unuttun mu?"

"Ben başka bir şey istiyorum. Daha büyük bir şey."

JP'nin bana yapmasına izin vermediğim pek bir şey yok, bu yüzden daha büyük demesi ilgimi çekti ama aynı zamanda ne soracağı konusunda biraz gerginim. "Peki, söyle bakalım."

Aletini kavırıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Yanıma taşın." Klitorisimi ovmayı bırakıp ona bakıyorum. "Ne?"

"Eve döndüğünde... ve bu birkaç gün içinde olsa iyi olur yoksa seni kendi ellerimle almaya gelirim. Benim yanıma taşın."

"Bebeğim..."

"Kıçımı sikmek mi istiyorsun?" Omuz silkiyor. "Tamam, hareket ettiğinde yapabilirsin içeri."

Kalbim onun hem seksi hem de kocaman sözleri karşısında hızlanmaya başlıyor. Yol
Konuşuyor, yakında yapmamı istiyor.

"Yakında birlikte yaşayacağımızı varsayıyorum, ama önce şu anki ilişkimden çıkabilir miyim?"

"Bu fikir seni ıslatıyor mu? Ne zaman istersen buna tam erişimin olması?" Aletine doğru başını sallıyor. "Ne zaman istersen bebeğim, o senin. Gecenin bir yarısı uyanırsın ve o açgözlü amcığın bana ihtiyaç duyar, ben oradayım. Üstüme çık ve ben uyanıp ıslak amına boşalana kadar beni becer." Hırlıyor ve parmaklarımı klitorisimden çekerken nefesim kesiliyor. "Uzun bir ders gününden sonra eve geliyorsun ve ben orada dilimi ıslak yarığından geçirmek için bekliyorum."

"Derslerden eve döndüğümde beni bekliyor mu olacaksın? Dünyayı kurtarmaktan vazgeçiyoruz, öyle mi?" "Şimdilik."

Artık birbirimize dokunmuyoruz, sadece birbirimize bakıyoruz, kalplerimizin hala anladığı tüm konuşmayı gözlerimiz yapıyor. Uzanıyorum, içimi bir ürperti kaplarken yorganı üzerime çekiyorum ve o kendi yüzüne doğru uzanırken ekrana bakıyorum.

CHAPTER SEVENTEEN

Jacob

"Neyin var senin? Oturduğumuzdan beri en az yirmi kez telefonunu kontrol ettin. Whitney'nin akşama kadar eve gelmeyeceğini sanıyordum?" Gözlerimi telefonumdan ayırıyorum ve üstümüzdeki ekrana bakıp Sports Center'ı izleyen küçük kardeşime takılıyor. Whitney'i herhangi bir sıfatla görmeyeli iki gün olmuştu. İki gün önce FaceTime'da bir araya geldiğimizden beri yüzünü görmemiştim ve *kendimi kaybetmek* üzereydim. Görünüşe göre dün sinir bozucu eski nişanlısı, *evet eski nişanlısı, ona henüz söylememiş olmasına rağmen ona nişanlısı demeyi reddediyorum* ve baş belası annesi dün gece Whitney'in onunla kalmasına izin vermek için sinir krizi geçirdi ki bu berbat bir şey. Kim nişanlısının bütün gece rahatsız küçük bir hastane kanepesinde uyumasında ısrar eder ki? Tuvalete gittiğinde ondan birkaç mesaj almıştım ama Parker'ın her zamankinden daha yapışkan olduğunu ve uzaklaşmasının zorlaştığını söyledi.

Eve döndüğünde her şey değişmek üzere. "Onu hiç görmedim. İki gün oldu ve onu görmedim. Facetime'dan görüşmedik..." Ellerimi yumruk yapıp önümdeki kadehi indiriyorum. "Ve Parker'a bittiğini söylemedi."

"Belli ki hayır. Whitney terbiyelidir." Arkamdan daha yüksek bir sesin konuştuğunu duyuyorum ve yanıma baktığımda Chloe'nin Trey'in yanındaki bar taburesine çöktüğünü ve yanağına bir öpücük kondurduğunu görüyorum. "Hâlâ sondası takılıyken ondan ayrılmak nasıl bir şey olurdu?" Burnunu kırıstırıyor ve güneş gözlüklerini gözlerinin üzerinden çekip saçlarının arasına soktukten sonra deri ceketini çıkarıyor.

Damarlarımda kızgınlık kabarıyor. "Tamam, neden buradasın?"

"Hey." Trey bana ters ters bakıyor ve omzuma hafifçe vuruyor. "Başlama yine."

"Jacob, son birkaç gündür sana epeyce iyilik yaptım ve teknik olarak bakacak olursak aslında son birkaç yıldır. Kevin Amca'ya, onu terk edip gittiğinde iki yılın büyük bir kısmını küçük prensesine tecavüz ederek geçirdiğini söyleyebilirdim. Ama-"

"Tamam mı bebeğim?" Trey ona bir bakış atıyor ve kolunu boynuna dolayıp şakağına bir öpücük kondurmadan önce başını sallıyor. "Zamanı değil."

"Sadece söylüyorum, benimle ilgili endişelenme. Ben senin yanında olan birkaç kişiden biriydim." Sarı bir tutamı saçının üzerinde gezdiriyor ve barmene el sallıyor. Önümüzdeki içkileri işaret ederek, "Onlar ne içiyorsa onu alacağım," diyor.

Tüm bu durumdan duyduğum rahatsızlığı yutuyorum. "Onunla konuştun mu?"

"Mmhmm." Herhangi bir bilgi vermiyor.

"Ben sadece... ne dedi? Parker'a bir şey söylemekten bahsetti mi? Sadece onu ne zaman göreceğimi bilmek istiyorum."

"Kev Amca'ya ve Michelle Teyze'ye bir şey söylediğini görmediğim halde Parker'a söylemesi konusunda çok endişelisin." Barmenin önüne koyduğu biranın üzerinden bana bakıyor. Yeşil gözleri yarıklara dönüştü.

"Önce Parker'ın bilmesini istediğini söyledi."

"Ama sonra senin 'Ben onlara söylerim' dediğini söyledi," diyor beni taklit etmeye çalışarak kalın bir sesle. "Birisi aniden endişelendi mi?"

"Endişeli değilim, sadece... bu büyük bir şey. Onlara bunu söylüyorum."

Telefonum bir mesajla titriyor ve ekranda onun adını gördüğümde adrenalın devreye giriyor. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve ne yazabileceği konusunda gergin olduğumu fark ediyorum. Uçuşu iptal edilmişti. Daha uzun kalmaya karar vermişler. Her konuda fikrini değiştirmiş.

Hay sikeyim. Kendimi kaybediyorum.

Eve geliyorum.

Tuttuğumu fark etmediğim bir nefes verdim.

Tanrıya şükür. Ne zaman?

Şimdi. Ve yalnızım.

Hemen telefonu açıyorum ve biraz yalnız kalabilmek için bar taburesinden kayıyorum.

Sadece bir kez çaldıktan sonra "Merhaba" dedi.

Parmaklarım onu kollarıma alma beklentisiyle kaşınıyor. Dudaklarımı onun dudaklarına bastırmayı düşündükçe kalbim hızla çarpıyor. Onun içinde olma düşüncesi sikimi sertleştiriyor. *Ne kadar yakında?* "Ne zaman burada olacaksın?"

"Havaalanına yeni geldim; Kaliforniya saatiyle yedi civarında orada olurum." İç çekiyor. "Bu eyaletten siktir olup gitmek için sabırsızlanıyorum."

"Ne oldu bebeğim?"

"Parker'ın bir ya da iki gün daha kalması gerekiyor. Uçmasına izin vermediler ve ben de daha fazla okul kaçırırım. Zaten muhtemelen çok fazla şey kaçırdım," diye açıklıyor.

"Ben seni alırım."

"Tamam." Ona Parker'la şu anda ne durumda olduklarını sormak istiyorum ama sesi bitkin ve çöküşün eşiğindeymiş gibi geliyor ve bunun sebebi olmak istemiyorum. "Ona söylemedim. Ben sadece... Uzaklaşmak ve sana ulaşmak istedim ve belki de bu beni korkunç bir insan yapıyor. Ama ona sadece yarınki sınavım için geri dönmem gerektiğini söyledim ve o da anlayışla karşıladı. Ona söyleyeceğim, JP. Sadece nasıl yapacağımı bilemedim."

"Biliyorum bebeğim, sorun değil." Sesindeki endişeyi duyabiliyorum ve daha da heyecanlandığı gerçeği, onu sakinleştirmek için elimden gelen her şeyi yapmak istememe neden oluyor. "Yapacağını biliyorum. Aksi takdirde, düşüncemiz için hazırlanmaya başladığında oldukça garip olacak," diyorum havayı yumuşatmak için.

Devam etmeden önce bana zayıf bir kahkaha atıyor, "o zaman saat yedide görüşürüz?"

"Seni görmek için sabırsızlanıyorum bebeğim. Umarım sertçe sikilmeye hazırsındır," diye ekliyorum, belki bu tavrına yardımcı olur umuduyla.

"Hazırım," diye cevap veriyor telefonu kapatmadan önce.

"Pardon, 'düşüncemiz' dediğinizi mi duydum?" Tekrar oturup hesabı getirmesi için barmene başımı salladığımda Chloe soruyor.

Ona sert bir bakış attım. "Gitmemin bir nedeni vardı, Chloe."

Ne olmuş yani der gibi beni başından savıyor. "Ona taşınmasını senin istediğini söylüyor." Trey'in gözleri bir anda Chloe'den bana kaydı.

Gözleri merakla açılmıştı ama içinde bir parça mutluluk da görebiliyordum. "Ciddi misin?"

"Evet." Başımı salladım. "Bu gerçek. Hiçbir zaman gerçek olmadı. Onu çok uzun zamandır seviyorum ve pek çok şeyden duyduğum korkunun istediklerimin önüne geçmesine izin verdim. Bunu bize bir daha yapmayacağım."

Chloe ciyaklıyor ve ellerini birbirine vuruyor. "Tamam, yani eğer bir düğünden bahsediyorsan o zaman bir yüzük var mı? Bana yüzük olduğunu söyle."

"Henüz yok. Ama olacak. Yakında."

Düşüncelerim Whitney Monroe'yla evlenebileceğimi ilk kez gerçek anlamda düşündüğüm zamana kayıyor.

Dört yıl önce:

Whitney ve ben yaklaşık bir yıldır birlikteyiz ve bana geçmişte korktuğum o soruyu soruyor.

"Beş yıl sonra kendini nerede görüyorsun?" Bacaklarımın arasına oturmuş, kindle'ında bir saat içinde sikime bineceğini bildiğim bir kitap okuyor. Şikayet ettiğimden değil. Başını çevirip bana bakıyor. Televizyon izliyorum, bu yüzden sesi kapatmak için bir saniyemi ayırıyorum ve dudaklarımı şakağına bastırıyorum. Genellikle bu soru içimde bir endişe dalgası yaratır. Bir kadına kendimi şu anda uzman doktor olarak çalıştığım hastanede potansiyel cerrahi şefi olarak gördüğümü söylemek istemiyorum. Bir kadına, çocuklara ya da aradığı herhangi bir şeye pek zaman bırakmayan bir iş. Ona daha sıkı sarıldım.

"Her neredeysen." Kelimeler düşünmeden ağzımdan çıkıverdi. Bunu söyledigiime inanamıyorum.

Kollarımda döndü ve bana baktı. "Ne?"

Artık geri dönüş yok. İçimi çektim. "Sen ve bu güzel amcık neredeyse, ben de orada olmak istiyorum."

"Yapma... bunu seksle ilgili hale getirme. JP cidden mi? Beni geleceğinde görüyor musun?"

Başımı salladım. "Genç olduğunu biliyorum ve belki de-" Eliyle ağzımı kapatarak sözümü kesti.

"Dur." Ağzını büküyor ve gözlerinin yaşla dolduğunu görüyorum. "Sanmıştım ki... Yani, senin orta yaş krizin olduğumu sanmıştım."

Ona şakacı bir şekilde gözlerimi kısıyorum. "Ben orta yaş krizi yaşamıyorum Whitney."

Başını yana eğdi ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Şey, yeni bir araba aldın..."

"On yıldır falan kullanmadım! Ve Porsche'ları severim."

"Ve çok genç bir kız arkadaş. Bunlar genellikle büyük olanlardır. Paraşütle atlama olayından bahsetmiyorum bile." Birkaç hafta önce Trey'le paraşütle atlamaya karar verdiğimizde ne kadar histerik olduğunu hatırlayarak kıkırdıyorum.

"Kriterlere uyuyor olsam da, sen benim orta yaş krizim değilsin. Sen benim her şeyimsin," diyorum ve o da kendini kollarıma atıp dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Dilini dudaklarımdan arasından kaydırarak benimkini arıyor ve ben de aynı coşkuyla onu ensesinden tutarak karşılıyorum.

"Peki, beş yıl sonra," diyor uzaklaştıktan sonra ve boynuma tembel öpücükler kondurmaya başlıyor. "Bizi görüyor musun... bilirsin, çocuklu ya da... bilirsin..." Kollarımda gözle görülür bir şekilde titriyor ve bana evlilik hakkında soru soracağı için gergin olup olmadığını merak ediyorum.

Gülümsüyorum çünkü bana bakmıyor, yüzü hala boynuma gömülü ama şimdi dilini nabız noktamda gezdiriyor.

"Evli misin?" Kulağına fısıldıyorum. "Kendimi seninle evli görüyor muyum Whitney? Bunu mu soruyorsun?" Hâlâ bana bakmıyor ama yüzünün bana karşı başını salladığını hissedebiliyorum ve utanıp utanmadığını merak ediyorum. Yüzünü çekip gözlerinin içine bakıyorum. "Sana karşı hissettiklerimi hiç kimseye karşı hissetmedim. Sende her şeyi görüyorum, evliliği, çocukları..." Gözleri parlarken yanakları pembeleşiyor. "Kevin ve Michelle'e nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum." İç çekiyorum. "Ama seni sonsuza kadar saklamak istiyorum."

Havaalanından çıktığını gördüğümde arabama yaslanmıştım. *Tanrım, çok güzeldi.* Dökümlü bir tişörtün altına giydiği dar tayt ve deri ceketiyile dinlendirici bir tatilden dönüyormuş gibi görünüyordu. Güneş gözlükleri gözlerini kapatıyor ama yaklaştıkça, beni görünce gözlüklerini başının üstüne doğru itiyor. Hâlâ hayatımda gördüğüm en güzel kadın ama rahatlamış olmaktan çok uzak. Yorgunluğu her yerinde görebiliyorum. Gözlerinde. Yürüyüşünde. Duruşu. Ne zaman

Benden bir adım kadar uzaklaştıktan sonra çantasını bıraktı ve kollarıma doğru yürüyüp içine gömüldü. Yüzünü göğsüme bastırıyor ve kollarını sırtıma doluyor. Onu göğsümde sıkıca tutuyorum ve dudaklarımı başının tepesine bastırıyorum. "Merhaba güzelim, seni çok özledim."

"Tahmin bile edemezsin." Alt dudağını ısıırıyor ve bana bakıyor. Yüzünü ellerimin arasına alıp dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Öpücüğümü derinleştirmeden birkaç saniye sonra geri çekiyor. "JP..." diye başlıyor. "Beni becermeni istiyorum."

"Bu belli bir şey."

"Hayır, şimdi. Beni *hemen* becermeni istiyorum."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Seni nerede becermemi istersin? Burada, LAX'teki herkesin önünde mi?" Kamyonetlerin geçtiği şeritteki insan denizine bakarak söylüyorum.

"Şurada bir garaj var." Arkamızdaki park demirbaşlarından birini işaret ediyor. Yüzünü eğiyor ve dudaklarını en seksi şekilde büzerek bana bakıyor. "Lütfen baba."

Yüzlerimiz burun buruna gelecek şekilde eğildim. "Beni manipüle edemezsin, Whitney." Burnumu onunkine sürüyorum ve dudaklarından bir iç çekiş çıkıyor. "Bir kez başladığımda, durmayı planlamıyorum, bu yüzden hayır, herhangi biri tarafından yakalanabileceğimiz bir otoparkta sikişmiyoruz. Şimdi arabaya bin."

"Ama..." diye sızlanıyor ve ben de kapıyı açarken kıcına bir şaplak atıyorum. "Bin."

Gözlerini deviriyor ve ben bavulunu Mercedes'imın arkasına koyarken arabaya biniyor. Arabaya bindim ve biner binmez elleri sikimin üzerindeydi. "Beni özlemedin mi?" Beni kot pantolonumun üzerinden yakaladı ve sikimi *sertçe* ovmaya başladı.

Hemen pantolonumun içinde çeliğe dönüştüğümü hissediyorum. "Tabii ki özledim," diyorum, iki elini de avuçlarımda içine alıp dudaklarıma götürerek.

"Birbirimizi üç gün görmedikten sonra seksi, terli, lezzetli araba seksi önerdim. Üç yılın üstüne üç gün çünkü ikimiz de biliyoruz ki bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra bir gecelik seks yeterli değildi. Eskiden beni arabada sikmeye bayılırdın."

"O zaman yatağım bir seçenek değildi. Benim yatağım bir seçenek. Bütün gece içinde kalabileceğin bir yatak."

Otoyola çıkarken gözlerini deviriyor. Üzerinden akan gerginliği hissedebiliyorum ve belki de sadece orgazma ihtiyacı vardır diye düşünüyorum. Bir süredir

Uzun ve stresli bir gün geçirdi ve gergin olduğunu biliyorum. Ona bakıyorum ve telefonuna bakıp e-postalarını incelediğini görüyorum. Elimi arabanın üzerinden bacağına doğru kaydırıyorum ve onu nazikçe okşamaya başlıyorum. Bakışlarımla buluşmayı reddederek telefonundan başını kaldırıp dosdoğru ileriye baktığını görebiliyorum.

"Uh uh. Başlama yine."

İçeri doğru ilerleyip taytının üzerinden amını okşarken cevap vermiyorum. Kumaştaki sıcaklığı hissedebiliyorum ve klitorisine masaj yapmak için elimden gelenin en iyisini yaparak daha sert itiyorum.

"Beni sikmeyi ne kadar çok istiyorsun bebeğim?"

"JP," diye inliyor parmaklarımın altında kıvrılırken. "Çok, çok kötü. Sikine öyle sert binmek istiyorum ki."

Siktir. Onun sözlerini duyduktan ve bacaklarının arasındaki sıcaklığı hissettikten sonra aletimdeki sertliği hafifletmeye çalışarak koltuğumda kayıyorum. "Taytını çıkar."

"Ne?"

"Taytını çıkar, Whitney. Bir daha söyletme bana." "Neden?"

Gözlerimi yoldan ayırıyorum. "Çünkü amını parmaklayacağım ve bununla nereye varacağımı bilmediğine inanamıyorum."

"Biliyordum. Söylediğini duymak istedim." Taytını ve külotunu bacaklarından aşağı kaydırıyor ve tişörtünü kaldırarak amını ortaya çıkarıyor. Çoktan ıslanmıştı ve kokusu havaya sinerken inliyorum. Parmaklarım yerine ağzımı bacaklarının arasına sokmayı dileyerek dudaklarımı yalıyorum.

Elimi kalçasına koyup derisini nazikçe okşuyorum. Bir parmağımı tembelce teninde gezdiriyorum, onun istediğini bildiğim yere çok yaklaşmamaya dikkat ediyorum ve o da elimi kendisine yaklaştırmak için hareket etmeye başlıyor.

"JP, dokun bana, lütfen," diye yalvarıyor. Parmaklarımı uyluğundan dizine kadar gezdirip derisini okşuyorum ve bir inilti çıkarıyor.

"Bacaklarını aç."

İtaat ediyor.

"Daha geniş," diye emrediyorum ve bacaklarını açabildiği kadar açıyor.

Gözlerimi yoldan ayırmıyorum, o bu haldeyken ona bir bakış atsam bile: ıslak, arzulu ve nefes nefese, otoyolun kenarında kenara çekip onu acımasızca becereceğimi biliyorum. Parmağımı tekrar kalçasına doğru sürüklüyorum, ta ki seksine gelene kadar ve onu sahipleniyorum.

"Sikimi buraya koymak için sabırsızlanıyorum. İlk başta seni sikmeyeceğim. Onu yarığına doğru sürükleyeceğim ve sen üzerine boşalana kadar klitorisine defalarca vuracağım ve sonra sikimi içine sokacağım ve sen hala orgazm olurken seni becereceğim." Klitorisini tembelce ovarken bir parmağımı içine sokarak sözlerimi yerine getiriyorum.

İçine ikinci parmağımı soktuğum anda etrafımda kenetleniyor. "Oh Tanrım!"

"Bunu tekrar yap. O tatlı amcığınla parmaklarımı tekrar sık. Tanrım, çok darsın," diyorum dişlerimi sıkarak, her geçen saniye sertleşen sikimi sakinleştirmeye çalışırken. "Söyle bana, kim seni bu kadar ıslatıyor bebeğim?"

"Seni."

"Adımı söyle. Bana kime ait olduğunu söyle."

"Jacob," diye pantolonunu indiriyor. "JP," diyor sonra. "Baba!" diye haykırıyor, hangi ismi duymak istediğimden emin değil ve dudaklarından dökülen üç ismi de duyunca sertleşiyorum.

Ve eğer hepsi beni sertleştirmediyse lanet olsun.

"Evet, bebeğim." Onu ovmaya devam ediyorum, birkaç saniyede bir klitorisini okşamak ve çimdiklemek arasında gidip geliyorum. Amcığı parmaklarımın etrafında çırpınıyor ve bu hisle göğsümde bir hırıltı yükseliyor. *Bunu dilimin etrafında hissetmek istiyorum.* "Bu iyi hissettiriyor mu? Sana dokunuşum hoşuna gidiyor mu?"

"Kahretsin evet," diye nefes alıyor. "JP, çok yaklaştım." Sol eli omzumu tutmak için uzanırken inliyor. Çevremde, onu okşayan parmaklarıma bakmak için aşağı baktığını ve bir sızlanma çıkardığını görüyorum. "Tanrım, tam orası. Durma." Sesi aceleyle ve nefes nefese çıkıyor ve boşalmasına saniyeler kaldığını biliyorum.

"Aferin kızıma. Bana ne zaman geleceğini söyle."

"Tam... orada..." Boşalmaya başlıyor, tam o sırada bardak tutucumda duran telefonu çalmaya başlıyor. Orgazmı çoktan içinden geçmeye başlamıştı ama gözlerinin açıldığını görüyorum.

Ekranda Parker'ın adını görünce "Aldırma," diye homurdanıyorum.

"Oh Tanrım!" Elime karşı amını gıcırdatıyor. "Geliyorum, lanet olsun bu çok iyi hissettiriyor." En sevdiği noktaların hepsine vurmak için kalçalarını elinden geldiğince yuvarlarken inliyor.

Doruğa ulaştığında bacaklarının arasındaki ıslak alan daha da ıslanıyor ve bu çok seksi. Bakışlarımı bir saniyeliğine çeviriyorum ve yüzünde dingin bir gülümsemenin belirmesini izliyorum, o da gözlerimin içine bakıyor.

"Çok güzel." Elime boşalmasını izledikten, duyduktan ve hissettikten sonra sesim alçak ve tahrik dolu. Elimi bacaklarının arasından çekiyorum ve dilimi parmaklarımın üzerinde gezdiriyorum, onları ağzımın içine kaydırıyorum ve tatlarını tadıyorum.

"Eve girer girmez sana sakso çekmek için sabırsızlanıyorum." Burun deliklerim onun sözleriyle alevleniyor ve konsantrasyonumu tamamen yola çeviriyorum, böylece bizi güvenli bir şekilde oraya götürebileceğim. Etrafımızı saran seks sarhoşluğunun etkisiyle ikimiz de telefon konuşmasını unutmuştuk, ta ki telefonu tekrar çalmaya başlayana kadar.

"Siktir." İç çekerek telefonu açtı. "Hey, daha yeni geldim." Diğer hatta tam olarak ne dediğini duyamıyorum ama pencereden dışarı bakmadan önce bana baktığını söyleyebilirim. "Uber'e bindim." Yine sessizlik. "Aslında bu gece ailemin evine gitmeyi düşünüyordum." Bir elini gözlerine götürüp burnunun kenarını sıkıyor. "Tabii... Ne zaman taburcu olacağını ve eve gelebileceğini söylediler mi? Yarın mı? Harika." İçini çeker. "O zaman görüşürüz." Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ve ona bakmak için döndüğümde *özür diliyor*. "Ben de seni seviyorum," diyor aramayı sonlandırmadan önce.

Kırmızı görüyorum.

CHAPTER EIGHTEEN

Jacob

"JP..." diye başlıyor telefonu kapatır kapatmaz, muhtemelen benden başka herkese onu sevdiğini söylemesinden duyduğum rahatsızlığı hissediyor.

"Şimdi olmaz Whitney." Direksiyonu daha sıkı kavıyorum ve elini hissediyorum omzumda.

"Öyle demek istemedim. Sadece şu anda bunu söylediğinde ne diyeceğimi bilemiyorum." Atılmış iç çamaşırını ve taytını çekerken bana söylüyor.

"Ağzımda hâlâ senin amının tadı var ve sen başka bir adama onu sevdiğini mi söyledin? Ne için?" Formaliteleri anlıyordum ve belki de mantıksız davranıyordum ama durumun gerçekliği *bir kez daha* yüzüme çarptı.

O henüz benim değil.

Yüzünü buruşturdu ve suçluluk duygusunun her tarafına işlediğini görebiliyordum. "Ne söylemem gerekiyordu?"

"Hiçbir şey mi? 'Sen de mi?' 'Aynı şekilde mi?' 'Başka biriyle tanıştım ve bitti mi?' Bilmiyorum Whitney ama *seni de sevmiyorum.*" İşlerin karışık olduğunu biliyordum. Şimdilik numara yapmaya devam ettiğini biliyordum ama adımın dudaklarından dökülmesinden birkaç saniye sonra *bu* sözleri dudaklarından duymak kalbime bir hançer saplamak gibi geldi.

Tanrım, nasıl tekrar buraya döndüm? Ona olan takıntım tamamen sınırı aştı.

Titrek bir nefes verdi. "Özür dilerim. Ben... Ben sadece çok üzgünüm." Ellerini üzerimden çekip kucağına bırakıyor ve o anda ellerinin tekrar üzerimde olmasını istiyorum. "Muhtemelen bok gibi hissettirdiğini biliyorum ama onu sevmiyorum. Bir yanımda hiç yapmadığımı ve bunun senin sorunun olmadığını düşünüyorum. Bu senin hatan değil.

ya da kendimi bu karmaşanın içine sokmam senin sorunun. Ama umarım seni ne kadar sevdiğimi biliyorsundur. Tüm bu hatalara rağmen, birlikte olmak istediğim kişi sensin. Sadece biraz zamana ihtiyacım var JP. Her şeyden önce onun hastaneden çıkmasına ihtiyacım var." Başını sallıyor. "Eve gelir gelmez ona söyleyecektim. Ona her şeyin bittiğini söyleyecektim. O zamana kadar belki aileme söyledik ve ben de her konuda dürüst olabilirdim. Ona aramızdaki her şeyi ve seni asla unutamadığımı anlatacaktım. Her zaman hayatımın aşkı olduğunu ve ona haksızlık ettiğim için üzgün olduğumu ama şimdi geri döndüğünü ve onunla evlenemeyeceğimi söyledim." İç çekiyor ve elini gözlerine götürüyor, burnunu çektiğinde gözyaşlarının aktığını anlıyorum ve tek yapmak istediğim onu kucağıma çekip gözyaşlarının yok olmasını sağlamak. "Ama şimdi her şey karmaşık ve nişanlım hastanedeyken ondan ayrılmak beni nasıl bir insan yapar?" Omuzları çöktü. "Sanırım nişanlısı hastanedeyken onu aldatan bir insan."

Yolculuğun geri kalanı boyunca hiçbir şey söylemiyorum, bir yandan onun sözlerinin aklımda yer etmesine izin verirken bir yandan da Parker'a söylediği o üç kelimeyi beynimden atmaya çalışıyorum. Birkaç restoranın bulunduğu işlek bir caddeye sapmadan önce evime doğru giden çıkışa giriyorum.

"Bir şeyler yemek ister misin?" Ona sordum.

Başını salladı. "Bana kızgın mısın?"

Bir garaja girip arabayı park ediyorum ve başımı koltuk başlığına yaslayıp iç çekiyorum. "Tabii ki hayır, Angel. Ama mutlu değilim. Bunların hiçbirinden mutlu değilim. Üç yıl önce olduğumuz yere geri döndük."

"Ne demek istiyorsun?"

"Herkes yalan söylemek ve etrafta sinsice dolaşmak ve sanırım yıllar önce bizimle yaşadığım sorun da buydu. Ve evet, bunun büyük bir kısmı benim hatam, ailene söyleyemeyecek kadar korkak olduğum için ama artık büyüdük ve onlara söyleyene kadar ilerleyemeyiz."

"Biliyorum."

"Ve onlara söyleyemeyiz çünkü önce Parker'a söylemek istiyorsun ve bunu anlıyorum. Anlıyorum. Buna saygı duyuyorum. Ama onu sevdiğini söylemek onu olacıklara hazırlamaz. *Seni* de olacıklara hazırlamıyor." Ona bakmak için dönüyorum ve elimi yanağına koyuyorum, o da elini yanağına bastırıyor. "Ve hayır, başka bir adama onu sevdiğini söylemeni duymak özellikle benim en sevdiğim şey değil. Onun var olması bile acı bir hap." Elimini yanağına bastırıyorum.

parmağını dudaklarına götürerek karşı çıkışını durdurdu. "Ve senden beni beklemeni istemediğimi biliyorum. Biliyorum."

Başını sallıyor. "Seni seviyorum, sadece seni." Elimi çekip konsolun üzerinden eğilerek dudaklarını bana uzatıyor ve ben de dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Beni anında sertleştiren bir yoğunlukla öpüyorum onu. Onu, ağzımın amcığıyla seviştiği gibi öpüyorum, ona karşı yumuşak nazik vuruşlar yapıyorum ve geri çekildiğimde onu nefes nefese bırakıyorum. Geri çekildiğinde kahverengi gözleri parlıyor ve yanaklarındaki renk tonu beni tekrar ısılandığına inandırıyor.

Yemekten sonra onu evine geri götürüyorum çünkü Parker'ın kameraları izleyip izlemediğinden emin değil ve eve hiç gitmezse garip görünebilir. Evinin önüne geldiğimizde, "İşte bu yüzden arabada seks yapmayı önerdim," diyor. Garaj yolunda değilim, umarım kameraların görüş alanından çıkarım.

"Önemli değil, bir saat içinde evimde olacaksın."

Tam başını sallarken telefonu tekrar çalmaya başlar. Bu sefer annesi.

"Selam anne," diye cevap verir.

"Evde misin?" Telefonun sesini duyuyorum ve Whitney'nin hafifçe yüzünü buruşturmasını izliyorum.

"Evet, daha yeni geldim. Nereden biliyorsun?" Bana soru sorar gibi bakıyor ve ben de başımı sallıyorum. Daha net duyabilmem için telefonu hoparlöre alıyor.

"Müstakbel kayınvaliden beni aradı." Kızgınlık üzerime çökerken gözlerini deviriyor. "Kızımın buraya gelmek üzere olduğunu ve geleceğinden haberim olmadığını söylediğinde yaşadığım şoku hayal edin."

"Evet, yarın gerçekten derse gitmem gerekiyordu."

"Anlıyorum. Tatlım, baban ya da ben seni alabilirdik." "Gerek yok, Uber çağırdım."

"Pekâlâ, şimdi evde misin?"

Alnını ovuşturuyor ve kızgınlığını hissedebiliyorum. "Ummm hayır."

"Peki, neredesin? Uber'im var demiştin?"

Paniklediğini görüyorum ve sinirlerini yatıştırmak için elini tutup parmaklarımı teninde gezdiriyorum. "Önce eve gittim. Yemek almak için geri döndüm."

"Anlıyorum. Sağ salım döndüğüne sevindim tatlım." Whitney'nin annesiyle neredeyse otuz yıllık arkadaşlığımız, onun söylemediği her şeyi duymamı sağlıyor. *Neden bize eve döneceğini söylemedin? Gerçekten bir gün daha bekleyip Parker'la birlikte uçamadın mı? Sen ve Parker nasılsınız? Şu an tam olarak neredesiniz? Bana söylemek istediğin bir şey var mı?*

Konuşmayı bitirdi ve bana baktı. "Ona yalan söylemekten nefret ediyorum. Herkese her konuda yalan söylemekten." Başını sallıyor ve derin bir iç çekerek kestane rengi saçlarından bir tutamı parmağının etrafında döndürüyor. "O kadar çok şey hakkında yalan söyledim ki artık gerçeğin ne olduğunu bile bilmiyorum." Başını kaldırıp bana bakıyor ve yüzündeki yenilgiyi görebiliyorum. "Emin olduğum tek şey seni sevdiğim."

Elimi yüzünde gezdiriyorum ve parmak uçlarımla yanaklarını sıyrıyorum. "O zaman belki de *bunu* yapmak yok," diyorum aramızdakileri işaret ederek, "biz her şeyi çözene kadar."

Gözleri büyüdü. "Yani..."

"Ayrılmıyoruz bebeğim. Sadece nerede olduğumuz ve ne yaptığımız hakkında bu kadar çok yalan söylemek zorunda kalmayalım diye söylüyorum."

İç geçirdi ve bu fikre sıcak bakmadığını söyleyebilirim. *Bu ikimiz için de geçerli, ama onun iç huzurunu orgazm için feda edecek değildim. Onun ya da benim.* "Haklısın. Bunu söylemek bana ne kadar acı verse de, belki de yapmamalıyız."

"Bu gecedен sonra," diye ekliyorum ve yüzünde bir gülümseme beliriyor.

Yatağımda önümde dört ayak üzerinde dururken arkadan onun muhteşem vücuduna vuruyorum. Her itişte yatağın duvara çarpması, etlerimizin birbirine çarpma sesleriyle karışıyor ve beni daha da sertleştiriyor. Saçlarını derme çatma bir at kuyruğu yapmışım ve her itişte daha da sıkıyorum. Onu eve bıraktım, böylece arabasını alıp planladığımız gibi buraya gelebilecekti.

"Sikeyim. Beni boşaltacaksın," diye haykırıyorum onu daha sert sikerken, en son seks yaptığımızda yaptığımdan daha sert bir şekilde içine giriyorum. "Boşalacağım. Boşalacağım." Sesim gergin, kendimi sınıra çok yakın hissediyorum ve sikimi içine boşaltmaya hazırım.

"Jacob," diye inliyor onu daha sert sikmeye başladığımda, daha hızlı vurmaya başladığımda tırnaklarım kalçalarına batıyor. "Siktir, bu iyi hissettiriyor."

Onu her seferinde daha sert bir şekilde sikime doğru çekiyorum ve içine her daldığımda etrafımda kenetleniyor. Hastanedeyken hamilelik testi yaptırdığını ve negatif çıktığını söyleyerek beni şaşırttıktan sonra bu sefer prezervatif kullanmayı unutmuştuk.

Bir yastık kapıyor, ağzına sokup ısırıyor ve boğuk bir iniltinin ondan kaçtığını duyuyorum. "Çok güzelsin amına koyayım. Sikimi alırken çok iyi görünüyorsun bebeğim. Sikeyim. Amın beni ıslatıyor. Babanın sikine boşalana kadar seni sikeceğim. Sikkkk," diye inledim.

Orgazmımın yaklaştığını hissederek ama bitmesini istemeyerek ondan çekiliyorum ve onu ters çevirip yüzümü bacaklarının arasına koyduğumda teması kaybettiğim için sızlanıyor. Zaten ıslaktı ama daha da ıslanmasını istiyordum ve bunu yapmama bayılıyordu, ben de amına tükürdüm. Nefes nefese kalıyor ve seksi kasılırken o dolgun dudaklarını ısırıyor.

Dudaklarımı seksine bastırıyorum, onu açlıkla yiyorum, amının karışımını ve onu becerirken içine sızan prekumu tadıyorum. Ona bakıyorum ve gözlerimiz kilitleniyor. "Amının tadı çok güzel," diyorum ona. Onu müstehcen bir şekilde yalıyorum, amının ve ağzımın çıkardığı sesler erotik ve seksi ve sikimi daha da sertleştiriyor. Ellerimi anında buluyor, kendi elleriyle kavırıyor ve beni nazıkçe çekiştiriyor.

"Ben senin içindeyken beni öpmek ister misin? Hâlâ dilimin üzerinde olan amının tadına bakmak ister misin?"

Başını sallıyor ve ben de isteksizce dudaklarımı onun tatlı klitorisinden çekip vücudunda yukarı doğru ilerliyorum, dudaklarını bulup dilimi dudaklarının arasından geçirmeden önce geçtiğim her vücut parçasında ağzımı gezdiriyorum, tıpkı sikimi içine soktuğum gibi. Tırnakları sırtımdan aşağıya doğru inerken kendimi gidebildiğim kadar içine iterek içine girmeye başlıyorum.

"Çok iyi hissediyorsun." Yavaşça içine doğru iterken başımı boynuna doğru düşürüyorum. "Çok güzel," diye mırıldanıyorum kulağına.

"Aman Tanrım, JP. *Lütfen*. Lütfen beni boşalt, baba." Kulağımın dibinde inliyor ve orgazm olmak için yalvardığını duymak sikimin içinde daha sert zonklamasına neden oluyor.

"Seni hamile bırakmak istiyorum," diyorum ona, çünkü çocuklarımın annesi olmak da dahil olmak üzere ona mümkün olan her şekilde sahip olma ihtiyacı beni gelgit dalgası gibi hissettiren şeyin altına çekiyor.

Nefes nefese kalıyor ve sikimi sıkıyor. Onun tepkisine kıkırdıyorum. "Ben de istiyorum."

"Yapabildiğim anda."

"Lütfen," diye inliyor.

"Siktir," diye fısıldıyorum kulağına, dudaklarından çıkan yalvarış ve sızlanışlar doruğa yaklaştığını haber veriyor. "Eksik olan şey buydu. Kayıp parça sendin."

"JP."

İtmeyi bırakıyorum, sadece kendimi onun içinde tutuyorum, kahverengi gözlerine bakarken aletim orgazm ihtiyacıyla titreşiyor. Yüzünü, yanaklarını, burnunu, dudaklarının mükemmel pembe dudaklarını inceliyorum. Benimle aynı düşünceleri paylaştığına inanmamı sağlayan o bakışla bana bakarken dili dışarı fırlıyor. "Seni seviyorum, Whitney."

Üç Yıl Önce:

Alarm odamda çalışıyor ve yirmi saatlik bir vardiyadan çıktıktan sonra bugün sabahın dördünde işe gitmeye karar vermemiş olmayı dileyerek doğruluyorum. Hâlâ çok yorgundum ve *gecenin yarısını onu bırakmamam için bana yalvaran ağlamaklı kahverengi gözlerin hayalini kurarak geçirdim. Meksika'ya geleli bir hafta bile olmamıştı ve Whitney'nin yokluğunu her hareketimde hissediyordum. Kemiklerimdeki sürekli gerginlikten boynum ve sırtım ağrıyordu, muhtemelen stresten kaynaklanan sürekli bir baş ağrım vardı ve onu her düşündüğümde kalbim ağrıyordu. Bu konuda aletim de öyle. Sabahları, öğleden sonraları, akşamları, normalde ona mesaj atmak için uzandığım her boş saniyede onu düşündüm. Dürüst olmak gerekirse, birkaç kez iletişime geçmişti ama cevap vermemiştim. Cevap vermemek beni öldürüyordu ama onun için güçlü olmam gerekiyordu. Kendim için. Ben ayrıldım ve onun hayatına devam etmeye çalışmasına ihtiyacım vardı.*

Bir parçam onu aramak istedi. Mesaj atmak. Eve uçtum ve kapısında diz çöküp beni affetmesi için yalvardım. Ona aşkıttım ama nasıl ilerleyebileceğimizi bilmiyordum. Ailesi bunu istemiyordu.

anladım. Ben bile zar zor anladım. On sekiz yıllık saf masumiyetten doğan bir ilişki mi?

Sadece birkaç saat önce gönderdiği mesaja bakıyorum, bu da beni tekrar sarhoş olabileceğine inandırıyor. Benim sebep olduğum acıdan kaçmak için karaciğerini votka ve diğer şeylerle ıslattığı gerçeğini düşününce irkiliyorum.

Whitney: Seni çok özledim. Lütfen bir gün bana geri döneceğine söz ver. Ne zaman dönersen dön, ben hazır olacağım. Seni her zaman seveceğim.

CHAPTER NINETEEN

Whitney

Beş Yıl Önce

Yüzüstü yuvarlandım ve perdelerimden içeri süzülen ışıktan gözlerimi korumaya çalışarak bir inilti çıkardım. Oldukça akşamdan kalmaydım ama gözlerimin arkasındaki çarpıntı bacaklarımın arasındaki uğultuyla boy ölçüşemezdi. Yatakta doğruldum, JP'yle ilgili tüm anılar gözümün önünden geçerken ağzım açık kaldı.

Vay anasını.

Dudaklarıma dokundum. JP'nin dün gece öptüğü şişmiş dudaklarıma. Parmak uçlarımı dudaklarımın üzerinde, boynumda, göğüslerimin arasında ve bacaklarımın arasında hâlâ ıslak olan boşluğa doğru sürüklüyorum. Daha fazlası için bastırmama rağmen kanepemde kuru kuru sevişmekten öteye gidememiştik. Ama beni üst kata göndermeden önce verdiği öpücükte çok fazla umut vardı. Daha fazlası için söz. Her şey için bir söz.

On dört yaşına bastığımdan beri Jacob'a aşıktım ve o da bizimle Bahamalar'a tatile gelmişti. Bronzlaşmış, gömleksiz Jacob'la geçirdiğim uzun zaman beni aşık bir gence dönüştürmüştü ve yaşım ilerledikçe bu durum daha da kötüleşti. On beş yaşındayken onun hakkında fanteziler kurmaya başladım. On altı yaşındayken, kendime dokunduğumda onu düşünüyordum. On yedi yaşındayken ona sarhoşken mesaj atardım ama sarhoşken bile o çizgiyi aşmaktan çok korkardım. Kelimeleri yazardım. "Seni istiyorum" kelimelerini defalarca yazıp sildim. Ve dün gece, sonunda yaptım.

Saat sabahın sekizi olmasına rağmen ona mesaj atmak için telefonumu aldım ve çoktan mesaj attığını görünce şok oldum.

JP: Nasıl hissediyorsun?

Bu yüklü bir soru. Akşamdan kalma olma ihtimalimi mi soruyor? Yoksa dün gece ne yaptığımızı mı? Muhtemelen ikisi de.

Ben: Biraz akşamdan kalmayım ama harikayım.

JP: Biraz su iç. Ben hala aşağıdayım, kahvaltı yapmak ister misin? Ve konuşmak?

Ben: Evet lütfen.

JP: On dakika.

Hızlıca giyiniyorum, dişlerimi fırçalıyorum, saçlarımı fırçalıyorum ve biraz kapatıcı ve rimel sürüyorum, böylece evdeki kimseyi uyandırmamaya dikkat ederek merdivenlerden aşağı inmeden önce gerçek bir tren enkazı gibi görünmüyorum. JP ve benim yalnız kahvaltı etmemiz garip değil ama kimsenin uyanmasını ve bizi yalnız bırakarak bizimle gelmelerini istemedim. Konuşmamız gerekiyordu ve benim de tekrar gelmem gerekiyordu. Parmaklar ikincisi için çapraz.

Arabasına bindiğimiz anda, gerginliği bozmadan önce bir saniye bile kaybetmiyorum. "Dün gece hakkında..." Ona bakıyorum ve dürüst olmak gerekirse keşke bakmasaydım diyorum çünkü inanılmaz derecede muhteşem görüldüğüne kendimi kaptırıyorum. Dün akşam giydiğinden farklı bir eşofman altı giyiyor, tahminimce bariz nedenlerden dolayı, siyah bir tişört ve önüne taktığı siyah beyzbol şapkası onu en az on yaş daha genç gösteriyor. Pazuları tişörtün altında esniyor ve kolun altından görünen o tanıdık dövmelemleri görüyorum. Parmak uçlarımı tanıdık rakamların üzerinde gezdirmek için uzanıyorum. Benim doğum günüm. Kasları geriliyor ve onu bu kadar etkilediğim düşüncesiyle gülümsüyorum. JP'nin biz doğduktan hemen sonra yaptırdığı hem Mason'ın hem de benim doğum günlerimi gösteren dövmelemleri vardı ve bu gerçek beni normalde olduğundan daha çok etkiledi.

"Ne olmuş ona?" Bana bakıyor ve dudaklarında bir gülümsemenin belirdiğini görebiliyorum ama başka bir şey söylemiyor.

"Hoşuma gitti."

Bir dakika boyunca hiçbir şey söylemiyor; sadece sürmeye devam ediyor. "Ben de öyle." Yanaklarım ısınıyor ve çılgılık atma isteğime karşı koyuyorum çünkü Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Bu da ne demek oluyor? "Tekrar yapmamız gerektiğini düşündüğüm anlamına gelmiyor."

Siktir. Ve aynen böyle, heyecan beni terk ediyor ve reddedilme ve kızgınlıkla dolup taşıyorum. "Neden? Yanlış bir şey mi yaptım?"

Eli bir an için benimkini tutuyor ama aynı hızla bırakıyor, muhtemelen şu anda bana hiç dokunmaması gerektiğini düşünüyor. "Hayır, tabii ki dokunmam. Her şeyi doğru yaptın. Hem de çok doğru. Bu benim hatam. Daha iyi biliyordum ve... sana o şekilde dokunmamalıydım."

"JP..." Ona doğru dönüyorum ve başımı yana eğiyorum.

"Ben senin vaftiz babanım Whitney. Doğduğun gün oradaydım. Pek çok ilkinde yanımdaydım. Bu kişi ben olamam."

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun."

"Teoride nedenini biliyorum ama... bunun ne kadar doğru hissettirdiğini görmedin mi?"

"Bunun nasıl görüldüğünü biliyor musun?" soruma yanıt vermeden cevap veriyor.

"Umurunda mı?"

Bakışlarını tekrar yola çevirmeden önce bana şok olmuş bir bakış fırlatıyor. "Ailen ne düşünüyor? Evet."

"Onlara söylememizi önermiyordum." Gözlerimi deviriyorum ve ayaklarımı onun gösterge paneline dayıyorum. "Sonbaharda üniversiteye gideceğim." Omuz silkiyorum. "Üniversiteden önceki yaz herkes biraz delirir. Ben biraz eğlenmek istiyorum. Büyütülecek bir şey değil." JP'yle bu yola girme fikrinden olabildiğince etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyorum ama doğrusu ödüm kopuyor.

"Bana karşı hislerin olduğunu söylemiştin Whit. Bu sadece eğlence değil. İlişkimizi muhtemelen zaten olduğundan daha fazla mahvetmek istemiyorum."

"Benimle olan ilişkini asla mahvedemezsin, JP. Bu yola geri dönmek bile. Ya da... umarım," yanağını dürtüyorum, beni eriten o gamzeyi arıyorum ve yeterince eminim, gülümsüyor ve ortaya çıkıyor. "Yaparız. Bu aramızdaki hiçbir şeyi mahvetmez." Hiçbir şey söylemiyor, sadece kasabanın en iyi kahvaltı sandviçlerini sunan küçük kafenin otoparkına girerken önüne bakmaya devam ediyor. "Beni öpmek hoşuna gitmedi mi?"

"Hem de çok. Aklımdan çıkaramıyorum. Ya da vücudunun üstümde olması, beni becermen." Alnını ovuşturuyor. "Biz nasıl... Sen nerede..." Bana bakmadan önce alnını ovuşturuyor. Bakışlarını utanmadan çıplak bacaklarımın üzerinde gezdiriyor ve gözlerimle buluşarak yüzüme doğru ilerliyor. "İnanılmaz derecede seksisin Whitney."

Övgüsünün altında ısıldıyorum. "Teşekkür ederim."

"Ve bunun nereden geldiğini bilmiyorum. Futbol antrenmanına götürdüğüm ve okuldan aldığım bu genç kızdan

Annenle baban şehir dışındayken bunu yapmak için." İç geçiriyor. "Dün gece uyuyamadım ve kendime sana mesaj atmamam gerektiğini söyledim."

"Koşarak gelirdim." Arabanın açılır tavanından yukarıya, berrak ve parlak gökyüzüne bakıyorum. "Kelime oyunu mu yapıyorsun?"

Kıkırdıyor ve arabayı park edip kapatmadan önce başını sallıyor. "Seninle ne yapacağım ben?" Arsız ve cilveli bir şeyle cevap vermeye başlıyorum ki elini kaldırıyor. "Buna cevap verme." Pencereden dışarı bakıyor, konuşmaya başlamadan önce yüzü daha ciddi bir hal alıyor. "Dürüst olmak gerekirse, bu nasıl oldu? Bana karşı olan bu hisler? Ben bir şey mi yaptım? Yemin ederim-"

"Hayır, Jacob..." Ona her zaman JP diye hitap ettiğim için bu kelime bana yabancı geliyor. "Bir anda oldu." Gözyaşlarıma engel olmak için dudaklarımı büküyorum. "Sen her zaman bana göz kulak oldun. Babamın ve ağabeyimin olmadığı zamanlarda hep yanımdaydın. Sen konuşabileceğim kişiydin. Kendim olabildiğim, düşüncelerimi, duygularımı ve korkularımı anlatabildiğim kişiydin ve beni asla yargılamadın ya da hiçbir konuda kötü hissettirmedin. Her zaman güvenebileceğimi bildiğim ve aynı zamanda beni asla cezalandırmayacak tek kişiydin. Yani hepiniz öyle olduğunuzu düşünseniz de siz ailemden farklıydınız." Gözlerimi deviriyorum. "Bunun büyük bir şey olduğunu biliyorum JP ve eğer bunu yapamazsan ya da yapmak istemezsen seni tamamen anlarım."

Konuşmaya başlarken bile bana bakmıyor, hâlâ önüne bakıyor. "Çok istiyorum. Tüm kadınlar arasında senin bana bunu yapman inanılmaz. Dün gece oldu ve tek düşünebildiğim bunu tekrar yapmak." Sonunda bakışlarını bana çeviriyor ve büyük eliyle yüzümü kavriyor. "Ağırdan alacağız." Burnunu bir kez benimkine sürtüyor. "Çok yavaş."

Dudaklarını nazikçe dudaklarıma bastırmadan hemen önce gülümsüyorum. İki hafta sonra bekâretimi Jacob Price'a kaybettim.

Jacob yüzüstü yatmış, iki elini yastığının altına koymuş, bana bakarak mışıl mışıl uyurken onu incelemekten kendimi alamıyorum. Biraz daha kirli sakalı var, muhtemelen dün tıraş olmadığı anlamına geliyor ki b a c a k l a r ı m ı n arasında harika hissettiriyor, bu yüzden şikayet etmiyorum. Dudakları hafifçe

Ayrılmış ve yumuşak nefesi beni sakinleştiriyor gibi görünüyor. Dalgalı kahverengi saçları dün gece durmadan çekiştirdiğim için kesinlikle dağınık ve seksi ve parmaklarımı saç tellerinde gezdiriyorum. Alnını okşuyorum, uykusunda oluşmuş gibi görünen endişe çizgilerini yok etmeye çalışıyorum. Oraya ve sonra şakağına bir öpücük konduruyorum. Erişebildiğim tek yanağına. Burnunun ucuna. Dudaklarımı elimden geldiğince onunkilere değdiriyorum ve sonra inleyerek beni kendine doğru çekiyor. İkimiz de tamamen çıplamız, bu yüzden bizi yaklaştırırken sikine sürtüyorum ve bacağıma karşı sertleştiğini hissettiğimde inliyorum.

Gözleri yavaşça açılıyor ve ona baktığımı görünce yüzünde uyku bir gülümseme belirliyor ve beni kollarının arasına çekiyor. "Hayatımın geri kalanında her gün bu yüzle uyanmak istiyorum."

Eriyorum. "Ben de." Burnumu boynuna sürüyorum ve yüzümü boynunun omzuyla birleştiği boşluğa bastırıyorum. Erkeksi kokusunu içime çekiyorum ve bir iç çekiyorum. "Sonsuza kadar seninle bu yatakta kalmak ve herkesten saklanmak istiyorum."

Ona bakmam için geri çekiliyor ve bir eliyle yüzümü okşuyor. "Artık saklanamayız."

"Biliyorum. Sadece kıyamet kopacakmış gibi hissediyorum."

Ayağa kalkıyor ve beni de yanına çekerek kucağına oturtuyor. "Hey, her şey yoluna girecek." Alnını benimkine bastırıyor. "Sonunda sen ve ben olacağız."

"Sen ve ben," diye tekrarlıyorum.

Nihayet birkaç saat sonra derse gitmek için Jacob'ın yatağının güvenliğini ve rahatlığını terk ettim ve o gece daha sonra döneceğime söz verdim. O akşam evime döndüğümde saat beş civarıydı. Akşam yemeği için Chloe, Trey ve Jacob'la buluşmaya gitmeden önce üstümü değiştirip eşyalarımı bırakmayı planlıyorum. Ödevimi bugün erken saatlerde bitirip teslim etmişim ve ara sınavıma girmeyi başardım ve hayatımın şu anki çalkantılı durumuna rağmen doksan dakikalık sınava odaklanabildim. Tam eve girerken telefonum titremeye başladı ve bakmadan Jacob'ın günün geri kalanının nasıl geçtiğini ve beni ne zaman beklemesi gerektiğini öğrenmek istediğini anladım.

onun evine. Parmağım aramayı kabul etmek için düğmenin üzerindeyken oturma odamdaki televizyonun sesi dikkatimi çekiyor.

Oturma odasına giriyorum ve Parker'ın kanepede battaniyenin altında yattığını ve etrafının dağ gibi yastıklarla çevrili olduğunu görünce gözlerim açılıyor. Siyah kapüşonlu bir sweatshirt giymiş ve kapüşonunu başına kadar çekmiş, bu da onu her zamankinden daha genç gösteriyor. Neredeyse grip olduğu için okuldan eve dönen bir genç gibi. Atıştırmalıklar ve içecekler sehpayı kaplıyor ve annesinin onun için markete gidip gitmediğini merak ediyorum. Televizyondan ona bakıyorum ve bana taburcu olduğunu bile söylemeden geri dönmüş olmasının şokuyla tekrar bakıyorum.

"Burada mısın?" Bu bir ifadeydi ama gözlerim birkaç kez kırpışırken daha çok bir soru gibi geldiğini biliyorum. *Halüsinasyon mu görüyorum?*

"Seni görmek de güzel canım," diye şaka yapıyor ve sesi kapatmak için kumandayı kaldırıyor. "Bir saat kadar önce eve geldim, annem otele gitti."

Vay canına, burada kalmak için ısrar etmemesine çok şaşırdım.

"Burada kalarak senin ayak parmaklarına basmak istemedi." Gözlerini deviriyor ve ben de zor olan benmişim gibi kaşlarımı çatıyorum.

"Öyle bir şey yapmaz."

"Hadi ama Whit, ondan hoşlanmadığını biliyor."

"Ne! Benden hoşlanmıyor. Benim... benden nefret etmesi ve senin eski kız arkadaşınla birlikte olmanı istemesi dışında hiçbir sorunum yok ve buna rağmen samimi olmaya çalışıyorum!" Başımı iki yana sallıyorum, daha önemli şeyler varken *tekrar* annesi konusuna girmek istemiyorum. "Ama konumuz bu değil. Evde misin? Yani... neden bana geleceğini söylemedin? Seni havaalanından alabilirdim ya da..." *Jacob'la buluşmak için plan yapmadım.*

Sanki son birkaç gündür hastanede olan yaralı nişanlının bugün eve döneceğini bilmemek çok da önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Bugün dersin ve bir sürü işin olduğunu biliyordum." Bir elini kahverengi saçlarının arasında gezdirdi. "Dürüst olmak gerekirse beni gördüğüne daha mutlu olacağını düşünmüştüm. Beni öpecek misin, öpmeyecek misin?"

Harika.

Ona zayıf bir gülümseme veriyorum ve kısa bir öpücük vermeye hazırlanarak kanepeye doğru ilerliyorum. Jacob'la geçirdiğim son birkaç günden sonra başka birini öpme düşüncesi içimde suçluluk duygusu uyandırıyor ve *bu kişi nişanlım olsa bile* başım dönüyor.

Bekle... Bunu şimdi yapmalıyım. Aşk koltuğuna çöktüm ve Parker'a baktım. O kötü biri değildi. Bana karşı nazikti ve Jacob'a karşı hissettiklerimin aynısını hissetmesem de ona değer veriyordum. Sizi yıkan bir ilişkiden sonra karşınıza çıkan kişinin sizinle kıyaslanmasını asla beklemezsiniz. Hiçbir şey Jacob'la kıyaslanamazdı. Kimse onunla boy ölçüşemezdi. Çıtayı o kadar yükseğe koymuştu ki doldurulması imkânsız ayakkabılar bırakmıştı.

İçimi çektim ve bu konuşmaya hiç hazır olmadığım halde yapmam gerektiğini bilerek başımı salladım. Nereden başlayacağım ki? Daha önce hiç kimseden ayrılmamıştım. Sorun sende değil, bende mi? Bu bir yalan, kesinlikle sensin. Sen Jacob Maxwell Price değilsin.

"Parker, bence sen gerçekten harika bir adamsın."

Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve boğazımda düğümlendiklerini hissediyorum. *Kahretsin, bunun daha kolay olacağını düşünmüştüm.* Telefonumun uzaktan titrediğini duyabiliyorum. Çantamı oturma odasının girişindeki ahşap sehpanın üzerinde bırakmıştım ve şimdi Jacob'ın ilk aramasını kaçırdıktan sonra beni tekrar aradığından eminim.

"Ama ne kendime ne de sana karşı dürüst davranıyorum."

Kaşlarını çatıyor ve ben elime ve sol elimde duran yüzüğe bakarken gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

"Evet dedim çünkü çok tatlıydın, beni seviyordun ve makul bir süredir birlikteydik ve birlikte yaşadığın adam sana evlenme teklif ettiğinde yapacağın şey budur, değil mi? Evet dersin." Bakışlarımı elimden çekip bana dehşet dolu bir ifadeyle bakan adama yöneltiyorum. "Ama bu bir evlilik için yeterli değil Parker. Bu birlikte bir hayat için yeterli değil."

"Sen neden bahsediyorsun Whitney? Birlikte bir hayatımız var. Birbirimizi seviyoruz." Kahverengi gözleri kısılıyor ve hiç bu kadar soğuk baktıklarını hatırlamıyorum. Cevap vermiyorum, Parker'ın benim açıkça söylememe gerek kalmadan sonuçları çıkarmasına izin vermeye çalışıyorum ama bu adil değil.

"Sana karşı adil olmadım, Parker." Sözcükler dilimin ucundayken yüzü gerçek olduğunu varsaydığım bir şekle bürünüyor ve benim yerime konuşuyor.

"Başka biri mi var?"

Gerçeği söylemeye hazırlanırken kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Jacob'la ilişkim hakkındaki uzun hikâyeye başlamak için cesaretimi toplarken, onun yumuşak ama tehlikeli derecede uğursuz sesini duyduğumda utanç içinde başımı öne eğiyorum.

"Çık dışarı."

Gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı bakıyor ve kaşlarımı çatıyorum.

"Parker..."

Elleri yumruk oluyor ve yüzü öfkeyle sertleşiyor. "Evimden siktir git dedim."

"Açıklamak istiyorum-"

"Neyi açıklayayım? Bunca zamandır beni nasıl aptal yerine koyduğunu mu? Ne zamandır arkamdan onu beceriyorsun?" Ben konuşmadan elini kaldırıyor. "Biliyor musun? Bilmek istemiyorum. Sana inanamıyorum bile. Herkes haklıydı, sen gerçekten bir boka yaramazsın."

Zalimce sözleri karşısında gözlerim açılıyor ve bir yanım aynı derecede çirkin bir şeyle cevap vermek istiyor ama şu anda o incinmiş durumda. Onu incitmiştim, bu yüzden belki de bana çirkin hakaretler yağdırmasını hak ediyordum. Eğer bu kadarsa, belki de onun kalbini kırma sürecinde olduğum için bu bir değiş tokuştu. Onu başka bir adam için terk ediyordum.

Belki de gerçekten bir bok değildim.

"Bu adil," diyorum ona ve bakışlarını bana dikeyiyor.

Gözlerinde öfke parlıyor ve dudakları bir hırıltıya dönüşüyor. "Bu adil mi? Ciddi misin lan sen? Adil mi? Yani, beni utandıracaksın ve her kimsen onunla gün batımına doğru yol alacaksın ve az önce söylediğim şeyin 'adil' olduğunu mu düşünüyorsun? Siktir git Whitney."

"Sana bir keşif borçluymuşum gibi hissediyorum-"

"Hayır. Senden bir bok duymak istemiyorum." Başını sallıyor. "Senin için geri çevirdiğim onca kadın? Bir hata yaptıktan sonra bana yaşattığın onca boktan şey? Beni sarhoşken bir kez yattığın bir adam için terk etmeyeceğini biliyorum. Demek ki bu Tanrı bilir ne kadar zamandır devam ediyor."

Biz birlikteyken ona teklifte bulunmuş olabilecek diğer kadınlardan bahsettiğini ve beni aldattığı zamana atıfta bulunduğunu duyunca irkiliyorum. O kadar uzun süredir devam etmediğini söylemek istiyorum ama öyle değil mi? Jacob'la olan ilişkim geçtiğimiz hafta yaptığımız herhangi bir şeyle tanımlanabilecek kadar basit değildi. "Bunu bir tür misilleme olarak yapmadım Parker. Yattığın şey beni gerçekten incitti, tıpkı şu anda senin incindiğinden emin olduğum gibi. Ben sadece... bu biraz karışık."

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "İnsanlar başkalarına yaptıkları boktan şeyleri rasyonalize etmeye çalıştıklarında böyle derler. Başkasına kazık atmamak o kadar da karmaşık bir şey değil Whitney."

"Biliyorum ve ben-"

"Sanırım sana evimden defolup gitmeni tavsiye etmişim, neden hâlâ buradasın?"

Telefonumun tekrar çalmaya başladığını duyuyorum ve muhtemelen Jacob'ın beni aramaya gelmesinden kaynaklanan bir cevapsız arama daha olduğunu biliyorum ve Parker'ın eve erken geldiğini bilmeseydim, Jacob kesinlikle bunu beklemezdi.

"Gerçekten üzgünüm Parker." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor ve bunun suçluluktan mı, üzüntüden mi yoksa öfkeden mi kaynaklandığından emin değilim. Kendimi bu duruma soktuğum için kendime, beni en başta terk ettiği için Jacob'a ve doğru zamanda yanlış yerde olup bana aşık olduğu için Parker'a öfke duyuyorum. Birini Jacob'ı sevdiğim kadar bütünüyle ve eksiksiz sevebileceğime beni ikna ettiği için. Parker ve ben her zaman ödünç alınmış bir zamandaydık çünkü kalbimin derinliklerinde bir yerde, Jacob'a geri dönmenin yolunu bulacağımı biliyordum.

Parker'ın hayatını değiştirdiğimi ve göz açıp kapayıncaya kadar alt üst ettiğimi bildiğim için gözyaşlarımı yutuyorum.

Suçluluk duygusu.

Buna verdiği içgüdüsel tepkiyi ve şu anda kusmakta olduğu nefreti duymak acı bir hap. Normalde bu tür iğrençlikleri kaldırabilecek biri değildim ama bunu yaptığımda karşı koymakta zorlanıyorum. Bizi kırdım. Onu.

Üzüntü.

"Ağlamaya başlama bile, Whitney. Sadece git." Hırlıyor ve ben ayağa kalkıyorum, çantamı ve dizüstü bilgisayarımı almaya hazırlanıyorum, üst kattaki tüm kıyafetlerim ve eşyalarım hakkında ne yapacağımı bilmiyorum. Merdivenlere doğru bakıyorum, bir çanta hazırlamayı düşünürken sesini tekrar duyuyorum.

"Eşyalarını bırak."

Arkamı dönüp ona baktım. "Ne?"

Elimdeki, içinde dizüstü bilgisayarımın olduğu çantaya doğru başını sallıyor. "Sana o MacBook'u ben aldım."

Ona göz kırpıyorum. "Tamam mı?" Bunun konuyla ne ilgisi olduğunu merak ederek soruyorum. "Bileğindeki saat." İşaret ediyor.

"Sen... bana verdiğin her şeyi geri mi istiyorsun?"

Başını salladı.

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Şaka yapıyormuşum gibi mi görünüyor?"

"Vay be." Bana doğum günümde aldığı Cartier marka saati kolumdan çıkarıp nişan yüzüğümle birlikte sehpanın üzerine koyuyorum.

"Bunu ve mücevherleri sana bırakacağım ama MacBook'um Noel hediyesiydi ve ben hukuk fakültesindeyim. Sana bir buçuk yıllık ödevler, araştırmalar ve ev ödevleri bırakacağımı düşünüyorsan, ki bunların arasında dönem sonunda teslim edilmesi gereken yarısı yazılmış bir ödev de var, sen delisin."

Merdivenlerden yukarı yürüyorum, bazı kıyafetlerimi toplamaya hazırlanıyorum çünkü ayrıldığım anda tüm eşyalarımı çöpe atacak gibi görünüyor. Bu kadar aşağılık bir davranış beklemiyordum ama sanırım bu sadece acıya karşı verdiği bir tepki olabilir. Yere bir bavul atıyorum ve içine kıyafetlerimi atmaya başlıyorum. Tam tekrar çalmaya başladığında telefonumu elime alıyorum ve aramayı sessize alıyorum. Üç cevapsız arama ve Jacob'dan bir kısa mesaj olduğunu fark ediyorum.

Jacob: Bebeğim, beni endişelendiriyorsun. Beni on dakika içinde arayacağını söylemiştin ama şimdi cevap vermiyorsun. Konuş benimle.

Ben: Eve geldim ve Parker buradaydı. Ona söyledim. Özellikle senin hakkında değil, sadece bittiğini. Şimdi toparlanıyorum.

Tamamen karanlıkta kalmaması için ona madde madde anlattım ama umarım ben buradan bir an önce gitmek isterken benden daha fazla detaya girmemi istemez.

Jacob: Sen ciddi misin? Whitney, iyi misin? Ben:

Evet. Eşyalarımı toplamama izin ver.

Jacob: Arabaya bindiğinde beni ara.

Bu yorumu başımla onaylıyorum ve aceleyle eşyalarımı toplamaya devam ediyorum çünkü Parker öfkesinin içinde daha fazla kaldıkça ne olacağından emin değildim. Kapıya doğru döndüğümde orada bir figür görüyorum ve Parker'ın koltuk değnekleriyle bana öfkeyle baktığını görüyorum.

"Bunu gerçekten yapıyor musun?"

Omuzlarım çöküyor ve bunun nasıl görüldüğünden nefret ediyorum. Sanki onu bir hevesle terk ediyormuşum gibi.

"Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra mı? Neden benimle evlenmeyi kabul ettin ki?"

Bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırıp ucunu parmağımın etrafında gergin bir şekilde döndürüyorum. "Ben... Ben bilmiyorum." Ona geçmişimden biraz bahsetmeye hazırlanırken dudağımı ısıırıyorum ama aynı zamanda ona gerçeğin tamamını anlatmak da istemiyorum çünkü doğrusu ailemin önce bu kısmı duymaya ihtiyacı vardı. "Uzun zaman önce aşık oldum. İşler yolunda gitmedi ve..."

"Benimle tanıştığında onu unutmamıştın."

Yargılayıcı bakışlarından kaçınmak için başımı eğiyorum ve hafifçe sallıyorum. "Hayır. Neredeyse bir yılını onu unutmaya çalışarak geçirdim ve sonra sen çıktın karşıma ve nazik, komik, akıllı ve farklıydın." Başımı kaldırıp ona baktım. "Özür dilerim. Onu aklımdan çıkardım. Lütfen onu beklediğimi düşünme. Hayatıma devam ettiğimi sanıyordum. Kendime hayatıma devam ettiğimi söyledim."

"Bu çok boktan, Whitney." Başını sallıyor ve ben de bunu inkar edemiyorum. Bütün bu durum berbat ve buna ben neden oldum. Odadan bir adım geri atıyor ve başını sallıyor. "Ne halin varsa gör Whitney. Umarım ne ekersen onu biçersin."

Oraya vardığımda Jacob garaj yolunda bekliyor ve ben kollarına girmeden önce arabayı park etmiş oluyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "İyi misin?" diye kulağıma mırıldanıyor ve ben de başımı sallıyorum. Yoldayken Jacob'a her şeyi anlatmıştım ve Parker'ın bunu ne kadar iyi karşıladığına dair tedirginliğini hissedebiliyordum. "Emin misin?" Parker'ın başka bir şekilde misilleme yapabileceğini düşünüp düşünmediğimi sorduğunu duyabiliyorum ve tüm eşyalarımı arabamda bırakarak beni evine götürürken başımı sallıyorum. "Konuşmuyorsun, kelimelerini kullan Whitney," diye emrediyor Jacob ve ben sulu gözlerle ona bakıyorum.

"Çok incinmiş görünüyordu." Birinin kalbini kırdığım için nefret ederek burnumu çekiyorum. Benim kalbimin kırılmasının nasıl bir his olduğunu çok net hatırlıyorum ve bunu başka birine yapabildiğime inanamıyorum. Beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor ve yatak odasına çekiyor, banyosunun ışıklarının kapalı olduğunu görebiliyorum ama mumların yandığını anlayabiliyorum.

"Sana banyo yaptırdım ve bir kadeh şarap doldurdum. Git hadi." Açık kapıyı işaret ediyor. "Ben arabadan eşyalarımı alacağım."

Banyoya bakıyorum. Sanırım şoka giriyorum, yaptığım şeyin ağırlığı üzerime çöküyor. Beni banyoya kadar takip ediyor ve köpük dolu küveti kaplayan birkaç mum yaktığını ve küvetin, devrilmesinden korkmadan bir bardak şarabı küvetin kenarına koyabileceği kadar büyük olduğunu görebiliyorum.

Lavanta kokusu burnuma doluyor ve hemen kokunun altında rahatladığımı hissediyorum.

"Bana katılır mısın?" Eğer daha güçlü olsaydım, biraz zaman isterdim. Başka bir ilişkiye atlamadan önce bir ilişkinin yasını tutarken boşluk. Ama daha güçlü değildim ve karşımdaki on beş yaşımdan beri sevdiğim bir adamdı, aşık olduğum adamı da sayarsak *on dört*.

"Bunu ne kadar istesem de, belki de kendine biraz zaman ayırmaya ihtiyacın vardır." Alnını benimkine değdiriyor ve ben bu küçük temastan zevk alıyorum. "Seninle bu küvete girersem, çıplak, ıslak vücudunu bana saracaksın ve sonra seni becereceğim ve tadına bakacağım ve bunu şu anda bir kaçış olarak kullanmanı istemiyorum."

"Ya bir kaçışa ihtiyacım olursa?" Kazağımı çıkarıp kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı kaydırıyorum, üzerimde sadece dantelli sütyenim ve tangam kalıyor ve gözlerini vücudumda gezdirerek bacaklarımın arasında dolaşmasına izin veriyor. Bir iniltiyi bastırarak dudağını ısıyor. "Eşyalarını alayım, sonra konuşuruz. Pazarlığa açığım." Gülümsüyor ve onu yakaladığımı anlıyorum.

"Elbette." Sütyenimi çözerken omuz silkiyorum, göğüslerimin serbest kalmasına izin veriyorum ve gözleri bakışlarının altında çakıllaşan meme uçlarına odaklanıyor. Tam tangamı çıkarmak için eğildiğimde ona sırtımı dönüyorum ve arkamdan bir 'sık beni' fısıltısı duyuyorum. Gözleriyle buluşmak için arkamı döndüğümde, ani bir hareket yapmaktan korkuyormuş gibi odadan geri çekiliyor. Gergin kaslarımı ıslatmasına izin verdiğim sıcaklığın içine kayarken kıkırdıyorum.

Yarının ne getireceği konusunda endişeliydim, ailemin bu haberi nasıl karşılayacağını ve kaçınılmaz olarak soracakları tüm soruları merak ediyordum. En büyük hayranları olmadıkları için haberi öğrendiklerinde kalpleri kırılmayabilirdi ama Michelle Monroe'nun sorgulamasını şimdiden duyabiliyorum. Alnımı ovuşturup kırmızı şaraptan büyük bir yudum alıyorum ve Jacob'a geldiğinde şişeyi getirmesi için mesaj atıyorum çünkü kadehi yarılmış durumdayım.

Gözlerimi kapatıyorum ve kendime aylar sonra her şeyin açıklığa kavuşacağını düşünme izni veriyorum.

Artık yalan yok.

Artık sır yok.

CHAPTER TWENTY

Jacob

Eşyalarını almak için ön kapıdan çıkarken Whitney'nin bana bir şişe şarabın tamamını getirmemle ilgili gönderdiği mesaja kıkırdıyorum. Whitney'nin arabasının arka koltuğunu açtığımda farlar garaj yoluma giriyor ve bana doğru ilerlemeye başlıyor. *Bu da kim lan?* Gözlerimi kısıyorum ama hava karanlık ve farları kim olduğunu anlamamı zorlaştırıyor. Kamyon yaklaşıyor ve Kevin olduğunu anladığımda gözlerim açılıyor. *Küvetimdeki ıslak, çıplak kadının babası ve aynı zamanda vaftiz kızım.*

Yüce Tanrım.

"Hey, hey," diyor Kevin elinde bir altılı paketle arabadan inerken ve bunun sadece bir sosyal ziyaret olduğunu anlıyorum. İkimizin de birbirimizin evine habersizce gitmesi duyulmamış bir şey değildi ama genelde ben onun evine giderdim. "Michelle kız kardeşinde ve ben de çok sıkıldım. Senin evde olduğunu düşündüm." Arabanın kesinlikle benim olmadığını fark edince açıkladı. "Yeni araba mı?" Birkaç adım daha yaklaşıyor ve garaj yoluma park etmiş yabancı araca daha yakından baktığını görebiliyorum. Arabanın plakasına ve daha da önemlisi Whitney'in mezun olduğu okulun tabelasına bakarken gözleri kısılıyor. "Bekle ne? Whitney burada mı?"

Burada olması o kadar da garip değil. Masum bir şey. Sıra dışı bir şey değil. Sanırım şimdi ona söylemek için iyi bir zaman, ama bunun benim şartlarımla olması istiyorum, yakalandığımız için değil.

Söyle ona. Şimdi söyle.

"O iyi mi?" diye soruyor ve ben daha cevap veremediğim yanından geçip eve giriyor.

"Evet. Şey... Kevin..." Dönüp bana bakıyor, yüzü kızgın, endişeli ve şaşkın, ben de korkakça dışarı çıkıyorum. "Parker'dan ayrıldı."

Kaşları saç çizgisine kadar kalkıyor ve ağzı şok içinde açılıyor. "Kapa çeneni. O yapmadı." Başımı salladım. "Neden? Ne? Michelle'den önce *sana* söyleyecek kadar yakın olduğunuzu fark etmemiştim." Artık benim evimdeyiz ve beni antreden çekip oturma odasına götürüyor. "Nerede o?" diye fısıldıyor, gözleri kızının neden burada olduğuna dair endişeli.

"Nereye gideceğinden emin değildi, Michelle'in milyonlarca sorusu olacağını biliyordu ve Chloe hâlâ kardeşimin aletine bağlı. İnsanlara anlatmaya başlamadan önce biraz huzura ihtiyacı vardı." Yalan ağzımdan kolayca döküldü. "Sadece kendini toparlamak istedi."

Yüzünde bir öfke parıltısı belirdi. "O küçük pislik ona ne yaptı?" "Bildiğim kadarıyla hiçbir şey. Sanırım onun doğru kişi olmadığını anladı." Omuz silkiyorum. *Ve öyleyim de.*

O da başımı sallıyor. "Nerede o?" diye tekrarlıyor.

"Sanırım banyo yapıyor. Buraya geldiğinde çok heyecanlıydı. Rahatlamak istedi." Beklenmedik bir ziyaretçimiz olduğunu söyleyebilmek için Kevin'in önünde onu aramaya hazırlanırken telefonu elime aldım. Ayrıca babasının önünde uygun olmayan bir şekilde bana bağırmasını da istemiyordum.

Telefonu açar açmaz "Ne zaman bana katılmaya geliyorsun?" diye sordu ve sesi sonuna kadar kısma basiretini gösterdiğim için çok memnun oldum.

"Hey, işin bitince aşağı gel, baban az önce geldi," diyorum soğukkanlılıkla ve sanki beni yukarı gelip jakuzili küvetimde onu becermem için ikna ediyormuş gibi.

"Bu hiç komik değil" diye cevap veriyor.

Gülmeye zorladım. "Evet, annen dışarı çıktığında nasıl olduğunu bilirsin. Kendi başının çaresine bakamaz."

Nefes nefese kaldı. "Sen ciddisin."

"Evet. Selam söyle." Onu hoparlöre aldım ve Kevin konuştu.

"Whit, merhaba tatlım, iyi misin? Jacob, Parker'dan ayrıldığını söyledi. Bu konuda çok üzgün olduğumu söyleyemem ama *sen* iyi misin?"

"Umm evet... Yani, bilmiyorum..." Sessiz ve muhtemelen babasının aniden burada olması ve dolayısıyla yakın zamanda sikilmeyecek olmasının şokunu yaşadığını biliyorum. "Geri kalan eşyalarımı bir şekilde almam gerekiyor. Bu konuda bana yardım edebilir misin?"

Benden yardım istemediği için kaşlarımın çatıldığını gizlemeye çalışıyorum ama sanırım babasının dikkatini dağıtmaya çalışıyor, böylece neden annesine ve kendisine değil de buraya geldiğine dair sorular sormayacak. "Elbette tatlım. İşin bitince aşağı gel de konuşalım. Whitney, o bir şey mi yaptı?"

"Hayır, hayır, ben yaptım. Onun benim için doğru kişi olmadığını fark ettim. Birazdan aşağıda olurum," dedi ve Kevin bana baktı.

"Birdenbire buna mı karar verdi? Bir hafta önce Michelle'le mekan hakkında konuşuyordu ve şimdi nişanı iptal ediyor. Sence bir şey mi oldu?"

"Bilmiyorum Kev... Daha yeni geldi." Oturma odasına geçip L şeklindeki kanepeme oturuyor, biraları sehpanın üzerine koyuyor ve uzun bir yudum almadan önce birini açıyor. Bir yanım ona sadakatsizliğini anlatmak istiyor. Onu aldattığını ve bunu asla atlatamadığını ama beni çok kızdırsa da bunun benim anlatacağım bir hikâye olmadığını biliyorum. Aynı kaldığımız üç yıl boyunca başka bir kadına bakmadım çünkü o beni hala en derin seviyelerde tüketiyordu ve o içkisini idare edemediği kisvesi altında başka bir kadınla mı yattı?

Gerçi ondan ayrılmasının nedeni bu değil.

"Bu çok garip ve onun karakterine hiç uymuyor. Acaba Michelle biliyor mu?"

"Sanmıyorum ve ona söylemeden bir şey yapamayacağını, söyleyemeyeceğini ya da düşünemeyeceğini biliyorum ama lütfen bunu şimdilik kendine saklayabilir misin? Whitney'e bir saniye ver, dostum." Bu konuda biraz agresif davrandığımın farkındayım ama Kevin'in Michelle'e mesaj attığını ve sonra onun ortaya çıktığını şimdiden görebiliyorum ve zaten bunalmış olan Whitney'nin şu anda buna hiç ihtiyacı yok.

"Ona söylemeyeceğim, sheesh." Başını sallamadan önce kıkırdıyor ve kumandayı alıp televizyonu açıyor. "Ondan ayrıldığına inanamıyorum. Yani, sanırım inanabilirim ve artık her şey bittiğine göre daha az diplomatik olabilirim. Çok kötü biriydi." Arkasına yaslanıp bir ayağını sehpanın üzerine koyuyor ve rahatlamasından nefret ediyorum, bu da ondan kurtulmanın imkânsız olacağı anlamına geliyor.

Telefonum elimde titriyor ve bakmadan Whitney olduğunu anlıyorum. Kevin dikkatini televizyona verdiğinde telefonuma bakıyorum.

Whitney: Bu ne lan Ben:

Biliyorum.

Whitney: Kurtul ondan!

Ben: Bunu nasıl yapmamı istersin? Ona söylememi ister misin?

Whitney: Hayır! Şu anda bu konuşmayı yapacak enerjim yok. Şu anda sana ihtiyacım var, JP seninle yalnız kalmak istiyorum.

Ne yapmamı istiyorsun bebeğim? Söyle, yapacağım. Ama onu öylece dışarı atamam çünkü sen ve ben yalnız kalmak ve yüzlerce soru sormadan konuşmak istiyoruz. Gerçekçi olalım, Whitney.

Ughhh. Bir saniye içinde aşağı geliyorum. Chloe'ye alarmı çaldım, birazdan burada olur.

Cevap vermiyorum. Rahat bir nefes alarak sandalyeye çöktüm. Onu aradığı için mutluydum, burada olması biraz daha az tuhaf görünmesini sağlıyordu. Chloe buradaysa, ben sadece onların huzur içinde konuşabilecekleri bir yer görevi görüyorum. Trey buradan çok uzakta yaşamıyor, bu yüzden Chloe'nin önümüzdeki yirmi dakika içinde geleceğini tahmin ediyorum.

Gözlerimi telefonumdan ayırdığımda Kevin birasının üzerinden bana bakıyor ve neredeyse otuz yıllık arkadaşlığımız onun bakışını kolayca okumamı sağlıyor. *Çarklar dönüyor.*

"Ne?" İstemediğim biralarından birine uzanıp açarken soruyorum. Şarap ya da daha sert bir şeyler içme havasındaydım. Whitney'nin sonunda beni yıpratacağını biliyordum. Onunla bir kadeh şarap içerdim, sonra bir tane daha, sonra sek bir viski ve gecenin geri kalanında aletim onun içinde olurdu.

"Bu çok garip. Whitney'i üç yıldır görmüyorsun ve görüşmeye devam etseydiniz bilirdim."

"Görüşür müydünüz? Bütün konuşmalarımı sana danışmam gerektiğini bilmiyordum."

"Bu herhangi biriyle yapılan bir *konuşma* değil. Whitney ve o da seninle konuşmaktan hiç bahsetmedi. Bu çok garip. O yeterince rahat

Yıllarca seninle konuşmadıktan sonra nişanlısından ayrıldıktan sonra buraya gelmen." Öne doğru eğilir ve başını sallar. "Boş ver." Pencereye ve ardından açtığı televizyona dönmeden önce bana hızlıca yukarıdan aşağıya bakıyor ama aslında ekranda ne olduğuna dikkat etmediğini söyleyebilirim.

Bu boş vermenin tam olarak neyle ilgili olduğunu biliyorum ve bir yanım buna basmak istiyor. Düşündüğü şeyin bu olmadığına dair ona güvence vermek. Yapmıyorum çünkü tam olarak düşündüğü şey bu ve yüzüne karşı yalan söyleyemem. Sanırım dünyada başka biri olsaydım, sorardı. Bana baktığında beyninden geçen kelimeleri sorardı. Ama ben benim ve sormazdım.

Lanet olsun.

Sanırım Whitney odaya girdiğinde tekrar konuşacaktı. Üzerinde eşofman altı ve kapüşonlu tişörtlerinden biri var ve benim kıyafetlerimden birini giymediği için minnettarım.

"Baba." Kanepede babamın yanına otururken başını sallıyor ve başını babamın omzuna yaslıyor.

"Kızım." Kıkırdıyor. "Bana neler olduğunu anlatacak mısın? Neden burada olduğunu?"

Başını kaldırıyor ve gözleri sola doğru kayarak benimkileri buluyor, sonra nereye bakacağından emin değilmiş gibi odanın içinde dolaşüyor, oysa ben onun sadece bana bakmak istediğini biliyorum. "Mutlu degildim."

Kaşlarını çatıyor. "Ne zamandan beri?"

"İşte tam da bu yüzden eve gelmedim baba. Bir karar verdim, milyonlarca soru sormaya başlamadan önce bana bir saniye ver!" Üzerinden akan tedirginliği hissedebiliyorum ve keşke onu kollarıma çekip sarılabilseydim diyorum.

Cevap vermek için ağzını açtığı anda kapım çalıyor ve Chloe hemen arkasında Trey'le birlikte kapıdan içeri giriyor.

"Merhaba, ben geldim, ben geldim." Chloe yeni sikilmiş saçları ve burada her ne yangın oluyorsa onu söndürmeye yardım etmek için aceleyle giymiş gibi görünen kıyafetleriyle odaya dalıyor. Whitney'nin yanına oturuyor ve önüne bir şişe tekila koyuyor. "Sarhoş olacağız." Kevin'e bakar. "Kev Amca, burada ne işin var? Bir kız nişanlısından ayrılıyor, şu anda babasına ihtiyacı yok. Bana ihtiyacı var." Bir elini çenesinin altına koyup gülümsüyor.

"Burada olduğunu bile bilmiyordum. Onunla takılmak için geldim," diyor Kevin beni göstererek. "Bu saatte buraya neden geldiğini hâlâ anlamış değilim.

ilk sırada. Eve gelebilirdin." Whitney'e endişeli ama biraz da şüpheli bir yüz ifadesiyle bakar.

Whitney, "Beş dakikadır buradasın ve bana aynı soruyu birden fazla kez sordun," diye cevap verir.

"Biraz yalnız kalmak istedi ve onunla burada buluşacağımı biliyordu." Chloe tekilayı kapıp Whitney'i kanepeden çekmeden önce araya giriyor. "Gidip konuşacağız," diyor ve ben gözlerimle onu takip etmemeye çalışarak odadan çıkıyorum. Trey Kevin'ın biralardan birini alıp dikkatleri ona çeviriyor ve üzerimden akıp giden gerginlikten uzaklaştırıyor.

"Görünüşe göre bir süre burada olacağım." Uzaktan kumandayı alıp ESPN kanalını açıyor ve bunun Kevin'in dikkatini çabucak çekmesine seviniyorum.

Şimdilik.

Son bir saat içinde telefonuma en az yüz kere baktım ve Whitney'i kontrol edebileceğim bir şey yapmak için kalkmadan önce yeterince zaman beklemeye çalıştım. *Sikerim böyle işi.*

"İşemeye gidiyorum." Ayağa kalktım ve Trey'in bana bakışını kaçırmadım. Trey'i hayatı boyunca tanıdığım için, televizyona dönmeden önce bana attığı kısacık bakışta ne demek istediğini nasıl okuyacağımı biliyorum.

Sakın umursamaz olma.

Merdivenlerden yukarı çıkmadan ve misafir odamdan gelen kıkırdamaları duymadan önce bakışa cevap vermiyorum. Bir an için kapının dışında duruyorum ama sanırım son bir saat içinde biraz çakırkeyif olmayı başarmışlar çünkü duyduğum tek şey kıkırdamalar. Odaya giriyorum ve Whitney'nin gözleri dudaklarının yanında duran shot bardağının üzerinde açılıyor.

"JP!" Neşeleniyor ve sıvının bir kısmı bardağın kenarından taşıyor.

"Oops." Shot bardağını yere bırakır. "Döktüm. Özür dilerim." Ayağa kalkıyor ve sanırım ilk kez ayağa kalkıyor olmalı çünkü kollarıma gelmeden önce hafifçe tökezliyor.

Yüzündeki saçları tarıyorum. "Kaç tane içtin bebeğim?"

Chloe'ye dönüyor ve her ikisinin de parmaklarıyla içtiklerini saymaya çalışmasını izliyorum. Bana dönüyor ve gözlerinin bulanıklaştığını görebiliyorum. "Beş mi?"

Kısa bir süre içinde bu kadar çok alkol içmesi gözlerimi açıyor. "Whitney."

"Biliyorum ama *babam* burada. Ve... babam neden burada, JP!" Ellerini kalçalarına koyuyor ve ben onun çok sevimli görüldüğünü düşünmekten kendimi alamıyorum. "Ondan kurtuldun mu? Beni yatağa götürmeye mi geldin?"

Kollarıma girmeden önce heyecanla ayaklarının üzerinde zıplıyor ve boynumun arkasını kavrayarak beni dudaklarına yaklaştırıyor. Dudaklarımı dudaklarına bastırmadan önce yüzünü kavriyorum ve buraya geldiğinden beri onu ilk kez öptüğümü fark ediyorum. Belki o da bunun farkındadır çünkü kendini bana yaklaştırmadan önce ağzımın içinde inliyor. Dili ağzımda kayıyor ve likör, misket limonu ve seks tadı geliyor ve vücudundan aşağıya, bacaklarının arasındaki boşluğa kadar yalamak istiyorum. Eli enseme sıklaşıyor ve ellerim saçlarının arasından kayıyor ve dilini aynı coşkuyla karşılıyorum.

"Tamam, merhaba?" Belli belirsiz Chloe'nin konuştuğunu duyuyorum. "Ben hâlâ odadayım." Geri çekilmeye çalışıyorum ama beni daha sıkı tutuyor ve hareket etmemi engellemek için alt dudağımı hafifçe ısıtıyor. Sonunda ağzımı onunkinden ayırmayı başarıyorum ve o da suratını asıyor.

Whitney dönüp Chloe'ye bakıyor. "Başka tarafa bakabilirdin. Normalde gözlerini telefonundan ayırmak zorunda kalıyorum."

"İşler çığırından çıkmadan ve Kevin Amca kapıdan içeri girmeden önce seni durduruyorum."

Whitney ellerini göğsünün önünde kavuşturdu. "Ona söyleyeceğim." Kapıya doğru yanımdan geçiyor ve kapıyı açmadan onu kollarımın arasına alıyorum.

"Uh uh."

"Ne demek istiyorsun?!"

"Sırf azgın olduğun için sarhoş bir şekilde her şeyi babanın üzerine salmana izin vermeyeceğim Whitney. Hayır."

"Zaten ona söyleyeceğimizi söylemiştik!"

"*Onlara* annenle birlikte, babanın onu sakın tutması ve muhtemelen beni öldürmemesi için kime ihtiyaç duyacağını da söyleyeceğimizi söyledik," diye şaka yapıyorum ama şaka yaptığımdan emin değilim. "Onlara yarın söyleyebiliriz."

Ayıldığıın zaman. Onlara Parker ve benden bahsettiğinde her şeyi açıklığa kavuşturabiliriz ve... bu yeni bir başlangıç olur."

"Tamam..." Başını sallıyor. "Ama ondan hemen kurtul!"

"Onu öylece kovamam Whitney. Hangi sebeple? Ameliyat için çağrıldığımı bile söyleyemem, henüz işe dönmedim." Gizlice dolaşma konusunda çok daha iyi olduğumuz zamanlarda, ne zaman birinden uzaklaşıp Whitney'e dönmek istesem bunu söylerdim. Bir konsültasyon ya da acil bir ameliyat için çağrıldım. Şirketimden kurtulur, durumun aciliyetini göstermek için hemen arkalarından ayrılırdım ve sonra genellikle Whitney'i bulunduğu yerden alır ve sonra evime geri dönerdim. "Onu beklemek zorundayız."

"Şu anda nerede olman gerekiyordu ki? Bir süredir yoktun," dedi Chloe ve ben de başımı sallayarak onayladım.

"Tuvalete gittiğimi söyledim ama sadece ikinizi kontrol etmeye geldiğimi söyleyeceğim." Kapıya doğru ilerlemeden önce dudaklarımı tekrar onunkilere bastırıyorum. O da arkamdan geliyor. "Ama geri dönmeliyim. Aslında size biraz su getireceğim. Aç mısınız?"

"Evet, ama yemek için değil." Sırtı Chloe'ye dönük olduğu için kasıklarına attığı bariz bakışı görmüyor.

"Ben açım!" Chloe odanın diğer tarafından cıvıldıyor. "Ve gerçek yemek için, JP'nin siki için değil."

"Jacob senin için ve erkeğimin siki hakkında konuşma." Chloe'ye ters ters bakıp orta parmağını gösteriyor, Chloe de kıs kıs gülüyor.

"Size biraz yemek ve su getireyim." "Ve bira!"

"Hayır'a ne dersin?" Odadan çıkıp aşağı inmeden önce Chloe'ye sert bir bakış atıyorum. Odaya girdiğimde Trey ve Kevin bir şey hakkında tartışıyor gibiydiler. "Şu ikisini kontrol etmeye gittim, inanır mısınız, şişede önemli bir çentik açmışlar." Kıkırdıyorum.

"Çok güzel. Chloe tekilayı fazla kaçırırsa çok iyi olur." Alnını ovuşturuyor ve başını koltuğun arkalığına yaslıyor.

"Onlara biraz yiyecek ve alkolsüz içecek götüreceğim." Kıkırdıyorum ve Kevin'in odaya girdiğinden beri hiçbir şey söylememiş olması dikkatimden kaçmıyor.

Biraz su aldım ve onlara Whitney'nin ayıkken bile sevdiği o berbat donmuş pizzalardan yapmaya karar verdim. New York'tayken markete gitmiş ve ona eskiden sevdiğini bildiğim bazı şeyler almıştım. Son üç yılda zevklerinin biraz değiştiğinden eminim ama bazılarının aynı kalması için şansımı denedim. Fırın önceden ısınırken biraz su ve cips alıp merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Misafir odasına geldiğimde sadece Chloe'yi görüyorum ve duvara monte edilmiş düz ekrana rağmen telefonundan televizyon izliyor.

Beni görünce gözleri parlıyor ve elimden cipsleri kapıyor. "Size pizza yapıyorum, tabii sipariş vermemi istemiyorsanız? Bir tane pişirmek daha az zaman alır diye düşündüm."

"Sen en iyisisin, Jacob!" Doritos paketini yırtıp açmadan önce ciyaklıyor.

İçimden bir kahkaha yükselirken başımı sallıyorum. "Nerede o?"

"Sanırım banyoda," diyor bakışlarını *Grey's Anatomy* olduğunu düşündüğüm diziden ayırmadan. Kıkırdıyorum, Whitney'nin bana onunla birlikte izletirken her şeyin doğru olup olmadığını sorduğu zamanları hatırlıyorum.

Odadan çıkıyorum ve yatak odamın kapısının aralık olduğunu fark ediyorum. *Hay sikeyim. Whitney, orada ne yapıyorsun?*

Kapıyı itip açtım ve arkamdan sessizce kapattım. Komodinlerimin üzerindeki lambalar hâlâ yanıyor, yani oda zifiri karanlık değil. "Beni mi arıyordun?" Arkamdan bir ses duyuyorum ve arkamı döndüğümde gözlerim tamamen çıplak Whitney'e takılınca tüm hava ciğerlerimden fışkırarak çıkıyor.

"Siktir," diye fısıldıyorum ve korkunç bir fikir olmasına rağmen önünde dizlerimin üzerine çöküp çıplak amını yüzüme doğru çekiyorum. Pürüzsüz tenini okşuyorum ve dudaklarını aralayıp klitorisini dillemeden önce tepesine bir öpücük konduruyorum, onun tadına bakmak için yanıp tutuşuyorum. "Bana ne yapıyorsun bebeğim?"

Yüzümü kavırıyor ve sakalımı yumuşakça okşuyor. "Sana ihtiyacım var." "Benim de sana ihtiyacım var Whitney ama-"

"Becer beni," diye sözümü kesti. "Lütfen."

"Şimdi mi?" Konuşuyorum, ama içimin geri kalanı çoktan içimde olmaya başlamıştı.

Onu.

Başını sallıyor ve ben de arkasındaki kapıya bakıyorum. Bu kapı Bir koridor ve babasının oturup bira içtiği ve kardeşimle konuştuğu bir odaya çıkan merdivenler. Ona bakıyorum. "Sen olabilir misin

Sessiz mi?" Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve onu oraya koyan ben olduğum için göğsümde sıcak bir his yayılıyor. Heyecanla başını sallıyor. "Çabuk olabilir misin?" Ona soruyorum ve o yine başını sallıyor.

"Buraya geldiğimden beri ıslağım ve şimdi biraz sarhoşum ve daha da azgıyım. Ve ağzın amıma doğru bastırılmış durumda, ne düşünüyorsun?"

Ayağa kalktım, kot pantolonumun düğmelerini açtım ve onları ve külotumu bacaklarımdan aşağı ittim.

"Tanrım, çok güzel bir siki var." Elini her geçen saniye daha da sertleşen aletimin üzerinde gezdiriyor. Dudağını ısıyor ve eğer daha fazla zamanım olsaydı çoktan sikimi boğazına sokmuş olurdu.

"Beğendiğine sevindim." Onu kollarımın arasına alıp duvara yaslıyorum, yatakta sikersem ses çıkaracağını biliyorum. İçine girdiğim anda sessiz bir inilti çıkarıyor.

Gürültü yapmamak için çok fazla.

"Sessiz olabileceğini söylemiştin," diye mırıldanıyorum kulağına. Onu aletimin üzerinde daha sert ama yavaşça yukarı ve aşağı çekerken boynuna doğru fısıldıyorum. Ayak bileklerini arkamdan kilitleyerek beni daha sert bir şekilde içine itmeye çalışıyor.

"Mmmm özür dilerim, babacığım," diye fısıldıyor o kadar sessizce; kimsenin onu duymasına imkan olmadığını biliyorum.

Fuccccccck. Zihnim onun sözlerini işlerken düşünüyor. "Babanın sikini bu şekilde alan çok iyi bir kızsın." Kollarını boynuma doluyor ve sanki zamanımız kısıtlı değilmiş ve aşağıda bunu kabul etmeyecek biri yokmuş gibi onu becermeye devam ederken gözlerimiz kilitleniyor. Onu becerme açım ve hızım sayesinde, acı verici bir yavaşlıkla içine girip çıkarken sikimin her çıkıntısını hissedebildiğini biliyorum.

O kadar seksi ve nefes nefese bir iç geçiriyor ki neredeyse boşalacağım. "Sanırım boşalacağım."

"Dudaklarından çıkan bu cümleyi duymak İngilizce'deki en sevdiğim cümle."

Nefes nefese kalıyor ve sonra alt dudağını ısıyor ve ben de aynısını yapmaktan başka bir şey istemiyorum. "Beni sevmene bayılıyorum."

Burnumu onunkine sürüyorum ve dudaklarını aç, agresif ve sevgi dolu bir öpücükle yakalıyorum ve bu kadını hayatımın geri kalanında her gün öpebileceğim için kendimden geçiyorum.

"Benim için gel bebeğim," diyorum ona, orgazmımın çok uzakta olmadığını bilerek ve önce ona bir tane vermek istiyorum.

"Klitorisime dokun," diye fısıldıyor. İsteğini yerine getiriyorum ve başparmağımı klitorisinin üzerinde ilk kaydırışında patlıyor. Tırnakları etime batıyor, gözleri kapanıyor ve içinde fokurdadığını bildiğim çığlığı susturmak için dudağını ısırırken başını sessizce duvara yaslıyor. *Siktir*. Ağzını açıyor.

Lanet olsun, çok seksi.

Orgazmım çok geçmeden geldi ve içine boşaldım. "Kahretsin, bu çok iyi." Kulağına homurdanıyorum. "Sen çok harikasin." Önce boynuna, sonra da dudaklarına bir öpücük kondurup kendimi onun içinden bırakıyorum ve onu titreyen bacaklarının üzerine oturtuyorum.

"Bu çok ateşliydi."

Pantolonumu aletimin üzerinden yukarı çekerken bir nefes verdim. İçine girmek için acele ederken tişörtümü çıkarmadığımdan tamamen giyiniktim ve bu onun çıplaklığıyla tam bir tezat oluşturuyordu. "Bunu yaptığımıza inanamıyorum." Gözlerim sevişmemizden dolayı parıldayan bacaklarının arasındaki boşluğa takılıyor ve dilimi yarığında gezdirmekten başka bir şey istemiyorum.

"Amıma bakıyorsun."

"Çünkü tadına bakmak istiyorum ve kokunun arkamda kalması riskini almak istemiyorum." Yumruğumu ısırđım. "Ben aşağı iniyorum. Tanrı bilir ne kadar zamandır buradayım. Senin içindeyken zaman duruyor sanki." Yüzünü kavriyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Birazdan pizzanla birlikte döneceğim."

Koridora çıkıyorum ve misafir odasına girdiğimde Chloe'nin yatakta uzanmış, ayaklarını arkasında sallayarak telefonundan televizyon izlediğini görüyorum. Gözleri benimkileri buluyor ve sonra ellerime düşüyor. "Pizza almadan mı döndün?" Sızlanıyor.

"Sadece seni kontrol ediyordum, hepsi bu." Kapıyı açık bırakıyorum ki belki bunca zamandır Chloe'yle ya da belki ikisiyle birden konuştuğumu ve Whitney'i yatak odamın duvarına yaslamadığımı düşünürler.

"Açlıktan ölüyorum, Jacob!" Misafir odasından çıkıp alt kata inerken gözlerimi deviriyorum. Oturma odasına girdiğimde Trey telefonla konuşuyor, Kevin ise ortalıkta görünmüyor.

Nerelerdeydin? diye soruyor, ben de irkiliyorum ve *şimdi olmaz dercesine* başımı sallıyorum.

Hayatta olmaz. Kev buradayken mi? Mutfağı işaret ediyor, ben de mutfağa doğru gitmeden önce sakalımı kaşıyorum. Neredeyse mutfağa varmışım ki onu ofisimde, duvarımda asılı duran bir grup resme bakarken gördüm. Bilgisayarımdaki Whitney'in resimlerini bir şekilde gördüğüne dair kısa süreli mantıksız bir panik yaşıyorum, ama resimler hem şifre korumalı bir klasörde, hem de bilgisayarım kapalı.

"Burada ne yapıyorsun?" Kapıyı iterken ona sordum.

"Bu yolculuğu hatırlıyorum." Benim, kendisinin ve Michelle'in Özgürlük Anıtı'nın önünde çekilmiş fotoğrafını işaret ediyor.

"Sen hatırlıyor musun?" Şaka yapıyorum, çünkü bu gezinin kesinlikle bulanık olan parçaları var. Üniversiteden mezun olduktan hemen sonra New York'a gitmiş ve bir haftayı sarhoş olup gezerek geçirmiştik. Üniversiteden bazı arkadaşlarla buluşmuştuk ama çoğunlukla sadece üçümüz vardık. Uzun zamandır böyleydi.

"Üç Silahşörler New York'ta." Elini çerçevenin üzerinde gezdirdi. Kevin son senemizde Michelle'e evlenme teklif etmişti ve ertesi sene evlenmeyi planlıyordu. Benden sağdıç olmamı istemişti ve Michelle'in sarhoş olduğunda benim de onun yanında duramamamın adil olmadığını söyleyerek ağladığını hatırlıyorum. "Michelle ve ben seni ilk çocuğumuzun vaftiz babası yapmaya bu seyahatte karar verdik."

Kahretsin. Bir şeylerden şüpheleniyor. Siktir. Siktir. Lanet olsun.

"Sözlerini hâlâ net bir şekilde hatırlayabiliyorum. 'Bir bebek senin ve benim en iyi parçamız olacak ve Jacob'la olan arkadaşlığımız da bizim en iyi parçamız. Bebeğimizin vaftiz babası o olmalı.'"

"Kev-" diye başlıyorum ve bakışlarını bana çeviriyor.

"Bir şey mi var..." Bir elini gözlerinin üzerine koyar. "Boş ver. Kendimi kaybediyorum. Ben çıkıyorum."

"Emin misin? Takılmak için geldiğini biliyorum ama sonra -"

"Evet, çünkü çocuğum belli ki bir kriz içinde ve size koştı." Şaka yapıyor. Ama sesindeki incinmişliği ve belki de bana karşı hiç kullanmadığı başka bir şeyi duyabiliyorum.

"Kev, öyle bir şey değil. Beni aradı ve sanırım şokta."

Söyle ona. Söyle ona. Söyle ona.

Kelimeler çıkıyor ama tamamen farklı kelimeler. "Ama aslında yarın gelebileceğimi düşünüyordum? Belki öğleden sonra?"

"Evime gelmek için şimdi mi plan yapıyorsun? Genelde biz evde olmasak bile gelir ve kendini içeri atarsın." Kevin bana kuşkuyla bakıyor.

"Sorduğum için üzgün müsün?"

"Genelde sormazsın." İlk kez Kevin'ı anlayabildiğimi sanmıyorum. Ne düşündüğünü anlayamıyorum. Sessiz ve bu bana saatli bir bombayı hatırlatıyor. Çok zayıf ve bu sessiz ses bir şeyin patlamak üzere olduğunu gösteren tek uyarı.

CHAPTER TWENTY-ONE

Whitney

Boynumdan aşığı ve yanağıma inen öpücükler beni derin uykumdan uyandırıyor ve sert bir göğse çekiliyorum. Kulağıma söylediğı sözleri duyduğumda uyku ve farkındalık arasındaki zayıf çizgide ilerlerken ona sarılıyorum. "Seni çok seviyorum."

Başım bulanık ve alkolün etkisiyle kafam karışmış gibi hissediyorum ve Chloe'yle onun misafir odasında arka arkaya tekila içtikten sonra ne kadar zamandır uyuduğumu merak ediyorum. Bunun neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğümü ya da Chloe'nin bunu neden teşvik ettiğini bilmiyorum. Nişanlımdan yeni ayrılmıştım, aynı zamanda ailemin en iyi arkadaşı olan erkek arkadaşımın evine gelmek gibi biraz pervasızca bir karar vermiştim ve sonra babam geldi. Hayatımın kontrolden çıktığını hissediyordum ve tüm bunları harekete geçiren kişi ben olmama rağmen, gidişatı durduracak gücüm yoktu.

"JP?"

"Evet, bebeğim?" Kolumu nazikçe okşuyor ve ben kollarına daha da sokuluyorum.

"Nerede..."

"Herkes gitti," diye cevap veriyor ve ben rahat bir nefes alıyorum.

Sonunda gözlerimi açıyorum ve komodinin ışığından kaçmak için yüzümü onun çıplak göğsüne gömüyorum. "Saat kaç?"

"Gece yarısını biraz geçiyor." Dudaklarını alnıma bastırıyor ve bana nazik bir öpücük veriyor. "Şimdi banyo yapmak ister misin?"

"Tekrar sevişmeyi tercih ederim," diyorum ona, beni kapıya doğru götürdükten sonra giydiğim eşofman üstünü çıkarırken. Eşofman altımı kaydardım.

Beni yumuşak çarşaflarının altında tamamen çıplak bıraktı. Onu geri çekiyor ve vücuda bakıyor.

"Siktir." Bunu evet olarak kabul ediyorum ve bacaklarının arasına diz çöküp çıplak sikini kavırıyorum ve ağzımı etrafına kapatıyorum. Onun üzerinde aşağı yukarı hareket ediyorum, amımı onun üzerine kaydırduğında biraz ekstra kayganlaştırıcı olarak hizmet etmesi için ağzımdan tükürük salgılanmasına izin veriyorum. "Yavaşla meleğim, ağzına boşalmak istemiyorum." Eli saçlarımın arasına giriyor ve beni yavaşlatmaya çalışırken saç tellerimi kavırıyor. Aleti uzun ve kalın; onu ilk kez ağzıma aldığımda tükürük kontrolü ve nefes alma konusunda zorlandığımı hatırlıyorum. Onu ağzımdan çekiyor, tükürük izinin sikini dudaklarıma bağlamasına izin veriyorum ve karın kaslarının kısıtlama içinde esnediğini fark ediyorum.

Dilimi şaftına doğru sürüklüyorum ve ucunu daire içine alıyorum, oluşan kremi boncuğu yalıyorum ve sadece ucunu ağzıma alırken elimi yukarı ve aşağı kaydırıyorum.

"Amına," diye homurdanıyor ve mavi gözlerine baktığımda, karanlık, geniş ve kırpışmıyorlar. Ön kollarımı kavırıyor ve beni üzerinden çekip aletin üzerinde tutuyor. "Islak mısın?" diye soruyor ve bir parmağımlı uzatıp yarığıma sürüyorum. Islaktım ama uzun süredir uyanık değildim ve Jacob'ın içimdeyken olmasını istediğı kadar ıslak değildim. "Yüzüme."

Beni ıslatmanın ve arzulamanın en hızlı yolunun bu olduğunu bildiğim için dediğini yapıyorum ve dilini klitorisimin üzerinde üç kez gezdirdikten sonra içimdeki siki için nefes nefese kalıyorum. Yüzüm yatak başlığına dönük olduğu için ona bakıyorum ve dilini defalarca içimde gezdirirken gözlerimiz buluşuyor. Gözleri aç ve gözlerindeki sıcaklığı görebiliyorum ve hissedebiliyorum. "Baba, bana karşı çok iyisin. Bana her zaman çok iyi bakıyorsun." Ellerimi başının iki yanına bırakıyorum ve amımı ağzına daha sert bastırıyorum, onun diliyle yaşamayı beklemediğim ama şimdi çaresizce beklediğim orgazmı kovalıyorum.

"Mmmhmm," diye inliyor bana karşı ve titreşimler tüm bedenimi ateşe veriyor. Kıcımlı kavırıyor, tırnaklarını etime geçiriyor ve bir parmağının kık deliğıme doğru ilerlediğini hissediyorum. Bir parmağını oraya itiyor ve ben dolgunluktan inliyorum, dili amımda ve parmağı kıcımda. Bu duyguya yabancı değildim, o içimdeyken popo tıkaçlarına ve diğer anal uyarım türlerine çok aşınaydım. Ama beni her iki yerimden de uyarırken gözlerimizin kilitlenmesine izin veren çok az pozisyon vardı ve içimi bir savunmasızlık hissi kaplıyordu. Başka tarafa baktım.

klitorisimi ısırdığında ve ben çığlık attığımda çok fazla yoğunluk. "Gözlerini benden ayırma." Sözleri yumuşak ama talepkâr ve yüzünü amımdan çekip uyarılmamın kaygan kanıtını gösterdiğinde ona tekrar baktığımda. Sakalı ıslak, dudakları parlak ve dilini yavaşça dikiş yerimden geçirip klitorisime dokundurduktan sonra dizlerimi titreten bir göz kırpışını izliyorum. Öne doğru düşüyorum, amımı ağzı boyunca ve vücudundan aşağı doğru sürüklüyorum.

Seksim onun yüz kıllarına sürtünmekten ıslak ve pembe ve muhtaç klitorisim zonklıyor ve seksimin dudaklarından bakıyor. Aletini yarığıma sürtüyorum, küt ucunu ıslaklığımda gezdiriyorum ve Jacob titrek bir nefes veriyor.

"Kahretsin, bu iyi hissettiriyor, tatlı kız. Bunu tekrar yap."

"Böyle mi?" Dediğini yapıyorum, kalın aletin başını seksimde sürüklüyorum ve her seferinde klitorisime dokunarak beni zevkle titretiyor.

"Tıpkı bunun gibi," diye homurdanıyor. "Çok iyi hissediyorsun bebeğim." Sonunda alay etmekten vazgeçtim ve aletini içime kaydurdum ve anında yukarı ve aşağı hareket etmeye başladım. Başım geriye düşüyor ve saçlarımı tutup boynumdan çekiyorum ve onun üstünde daha hızlı hareket etmeye başladığımda tutuyorum. "Bana binmene bayılıyorum," diyor hızımı ayarlamama yardımcı olmak için kalçalarımı kavrarken. Başım onun bakışlarıyla buluşmak için geriye düşüyor. "Seni izlemeyi seviyorum. Bizi izlemeyi. Sanırım her şeyini içimde görebilmemin yolu bu." Gözleri onun üzerinde aşağı yukarı kaydığım yere, leğen kemiğim in onunkine baskı yaptığı yere, her aşağı kayışında koyu renkli kasık kıllarının krem si etime sürtündüğü yere düşüyor. Bu asla unutmak istemediğim çarpıcı bir görüntü.

Ve kendime karşı dürüst olursam, ayrı kaldığımız süre boyunca hiç u n u t m a d ı m .

Ona daha sert binmeye başladığımda ellerimi göğsüne bastırıyorum ve elleri kalçalarımı buluyor. "Seni seviyorum," diyorum ona orgazmım başlarken, bedenim güçlü bir doruk beklentisiyle titriyor.

"Hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi seni sevdiğim gibi sevmedim bebeğim. Asla. Var olduğunu bildiğim andan itibaren seni sevdim." Yüzümü kavırıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırmak için beni indiriyor. "Ve o zamandan beri seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Bu sevgi değişti ve farklı aşk türlerine dönüştü ama sen dünyaya geldiğin andan itibaren hep buradaydın." Elimi tutuyor ve kalbine bastırıyor ve sonra bir çığlıkla boşalıyorum ve onun adı dudaklarımdan tekrar tekrar dökülüyor. Düşüncesiyle aletin her yerine boşalıyorum.

Beni ne kadar çok sevdiğini ve her zaman hayatımın değişmezi olduğunu. Tekrar konuşmaya başladığında hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken kulaçlarımı yavaşlatıyorum.

"Seni her zaman koruyacağım bebeğim. Sana zarar vermeyi aklımdan bile geçiren herkesten ya da her şeyden." Henüz boşalmadığını fark edince, onun da doruk noktasına yaklaştığını bilerek tekrar üzerinde aşağı yukarı hareket etmeye başlıyorum. Gözlerimiz kilitleniyor ve yüzünde, seksimin zonklamasına neden olan o seksi gamzeyi ortaya çıkaran bir gülümseme beliriyor. "Siktir bebeğim, tam orası. Tam orada. Tanrım, sen benimsin. Yine benimsin. Sonunda," diye mırıldanıyor içime boşalırken.

İkimiz de sevişmekten yapış yapış ve ter içinde küvetin iki ucunda birbirimize bakarken, başparmakları ayaklarımın tabanlarına masaj yaparken ayaklarım onun kucağında dinleniyordu.

"Yarın ailene söylemek istiyorum." Ayağımı esneterek geriyorum ve o da daha sert masaj yaparak sakinleşmemi sağlamaya çalışıyor. Ayağımı sudan kaldırıp altını öpüyor ve ben de gülümsüyorum. "Gergin olma. Eğer orada olmak istemiyorsan anlarım. Neye ihtiyacın varsa."

"Hayır, orada olmak istiyorum. Bence orada olmalıyım. Ayrıca Parker'dan neden ayrıldığımla ilgili bazı boşlukları doldurmama da yardımcı olacak."

"Yani yarın."

"Yarın." Başımı salladım.

Ertesi gün öğlen saatlerinde ailemin evine vardık. Yağmur yağıyor, ki bu Los Angeles için nadir görülen bir durum ve ben bunu bir tür kötü alamet olarak algılamaktan kendimi alamıyorum. Sanki evren hayatımda bir fırtına kopacağını biliyordu ve ona uygun fiziksel bir fırtına göndermişti. Sabah annemi aradım ve ona geleceğimizi, ayrıca Mason ve Chloe'yi de davet ettiğimi, böylece herkesle birlikte konuşabileceğimi söyledim. Jacob ve benden haberdar olan tek iki kişi olarak, onların darbeyi yumuşatmaya yardımcı olabileceklerini umuyordum.

Ya da belki de sadece işlerin çok çirkinleşmesini engellemeleri için dua ediyordum.

Evin dışında arabada oturuyorduk, gözlerim içeri girmek zorunda kalacağımız ve ailemi fiilen değiştirecek olan ön kapıya yapışmıştı

Sonsuza dek.

Sabahtan beri gergin bir enkaz gibiydim, huzursuz ve gergindim ve telefonum herhangi bir bildirimle her çaldığında zıplıyordum. JP beni sakinleştirmek için her şeyi denemişti ama ben yine de endişeli duygularımdan kurtulamıyordum.

Eli benimkini buldu ve nazıkçe sıktı. "Her şey yoluna girecek, bebeğim."

"Öyle mi?" Yıllar önce bıraktığım bir alışkanlık olan başparmağımın tırnağını çiğnemeye başlıyorum ve bu aniden beni biraz rahatlatıyor gibi görünüyor.

"Tamam, yoksa düşündüğümüz kadar kötü olacak."

Şu anda duymak istediğim şey kesinlikle bu değil. "JP!"

Sesi yumuşak ama eşit ve çarpan kalbimi biraz sakinleştiriyor. "Her iki durumda da onlara söylemeliyiz."

"Biliyorum." Arabadan iniyor, evimden sadece yirmi metre kadar uzakta olmamıza rağmen şemsiyeyi kaldırıyor ve şemsiyeyi başımın üzerinde tutarak benim için kapıyı açıyor. Bu küçük centilmenlik hareketi beni gülümsetiyor ve bugün bunu neden yaptığımı hatırlıyorum. Jacob Price'ı ne kadar çok sevdiğimi saklamaya bir saniye daha devam edemem.

"Teşekkür ederim."

Bana gülümsüyor. "Seni şimdi öperdim ama annen pencerede bizi bekliyor olabilir diye bundan kaçınacağım."

Gülüyorum çünkü bu çok gerçek bir olasılık. Mason'ın arabasını önümüzde görüyorum ama Chloe'ninkini göremiyorum ama geç kalma siciline bakılırsa henüz burada olmasını beklemiyordum. Kahkaha sesleri arasında eve giriyoruz ve *şimdilik* herkesin keyfinin yerinde olması beni rahatlatıyor. Fuayeden oturma odasına doğru yürürken annemle babamı ve Mason'ı konuşurken buluyoruz ve Jacob'la ben odaya girdiğimizde hepsi duruyor. Annem oturduğu yerden zıplayarak kalkıyor, odada benimle ilgili bir bilgiye sahip olmayan tek kişi ve onu karanlıkta bıraktığım için nefret ediyorum. En büyük destekçim ve muhtemelen bu durumdan en çok etkilenecek kişi o ve patlatmak üzere olduğum bombadan haberi yok. "Whitney!" Gözlüklerini sarı kıvrıcık saçlarına doğru itiyor.

topuz haline getirdi ve bana doğru ilerledi ve beni kucakladı, yanağımdan öptü ve beni aşk koltuğunda yanına oturmaya çekti. "Brunch hazırladım, tam zamanı biliyor musun? Chloe geldiğinde yiyebiliriz," diyor ve kısa bir süre normal brunch'larımızdaki gibi bir mimoza içip içmediğini merak ediyorum ama masada köpüklü sularından biri ve babamın önündeki bir şişe su dışında bir şey göremiyorum.

İçeri girdiğimden beri gözlerim ilk kez babama kayıyor, hüzünlü ama belki biraz da rahatlamış gözler. Sanki bunun zor olabileceğini biliyor ama anlıyor.

Yarısını bile bilmiyorsun.

Kapının açılma sesi beni durduruyor ve kuzenimin odaya girdiğini ve gözlerinin hemen bana dikildiğini gördüğüm için minnettarım. *Ben buradayım.* Gözleri bana başıyla selam veriyor.

"Çok güzel, buradasın! Hepimiz yemek yiyebiliriz. Tabii bize haberlerini şimdi vermek istemiyorsan!" Annem heyecanla ellerini birbirine vuruyor. "Bize önemli bir şey söyleyeceğini söylemiştin."

"Önemli dedim...?" Vermek üzere olduğum bu haberle ilgili sesimin pek de hevesli çıkmadığından emin olduğum halde nasıl heyecanlandığını anlayamadığım için irkiliyorum.

"Domates, tomahto." Bana el sallıyor. "Hamile misin?" Gözleri genişliyor. "Geçen hafta sonu bizimle içtiğini biliyorum, ama yeni öğrendiysen, sorun olmayacak kadar erken tatlım." Kolumu okşuyor ve ben başımı sallıyorum.

"Hayır. Hamile değilim."

"Oh." Kaşlarını çattı. "Öyle olduğuna yemin edebilirdim. Gerçi ben senin Jacob'la değil de Parker'la gelmeni bekliyordum." Jacob'a sarılmak için etrafımda dolanıyor ve parmak uçlarına uzanıp yanağından öpüyor. "Merhaba tatlım. Birlikte mi geldiniz?" diyor, mutfığa doğru ilerlemeden önce kafası daha da karışmış görünüyor. "Hadi yemek yiyelim, sen de bize haberlerini verirsin. Yoksa... Parker'ı mı bekliyoruz?"

"Parker'la ayrıldık," diye ağzımdan geçiriyorum ve annem dışında odadaki herkes bu gerçeğin farkında olduğu için kimse tepki vermiyor. Herkes sessiz, annemin de aynı şeyi anlamasını bekliyorlar.

Dönüp bana bakıyor ve gözlerini birkaç kez kırıştırıyor. "Ne?"

İçimi çekiyorum ve ona bir adım daha yaklaşıyorum. "Parker ve ben ayrıldık." "Anlatmak istediğin hikaye *bu mu*?" Sesim soğuk ve kızgındı. daha önce burada olan birinden gelmiyor. Ama iyi tanıdığım bir ses.

Hay sikeyim.

CHAPTER TWENTY-TWO

Whitney

Parker oturma odamın girişinde durmuş, koltuk değnekleriyle bana daha önce hiç görmediğim bir öfke ifadesiyle bakıyor. Üzerinde kot pantolon ve dün gecedan kalma siyah kapüşonlu sweatshirt olduğu için bütün gece uyanık kalıp hayatımı en iyi nasıl ateşe verebileceğini düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Duruşu gergin, ellerini yumruk yapmış ve yüzünde o kadar yoğun bir kaş çatma *var ki, eğer bakışlar öldürebilseydi, ölmüş olurdum* dediğini hissediyorum.

Jacob, annem ona sarılıp istemeden de olsa aramıza mesafe koyduktan sonra eskisi kadar yakın değildi ve içinde bulunduğumuz tehlikeli durumdan dolayı bana dokunmayacağından emin olsam da bana doğru geri çekildiğini hissedebiliyorum.

"Parker, lütfen bunu yapma." Kalbim göğsümde çarpıyor ve dizlerimin büküldüğünü hissediyorum. *O neden burada? Burada olacağımızı nereden biliyordu ki? LANET OLSUN!*

"Neler oluyor?" Annem, yaralı eski nişanlıma bile olsa iyi bir ev sahibi olması gerektiğini fark etmeden önce başını benimle Parker arasında bir ileri bir geri salladı. "Lütfen oturun, ben... Kaza için çok üzgünüm. Sen iyi misin? Nasıl hissediyorsunuz? İçecek bir şey ister misiniz? Ya da yemek? Yemek yemek üzereyiz."

Annemin oturma davetini geri çevirerek duvara yaslanıyor. "Öyle mi? Size katılmayı çok isterim." Chloe ve ben göz göze geliyoruz ve her şey ağır çekimde gerçekleşiyormuş gibi hissediyorum. *Çarpışmaya hazır olun.* "Ama önce bazı şeylerin açıklığa kavuşması gerektiğini hissediyorum."

"Parker, seninle yalnız konuşabilir miyim?" Onu durduruyorum ve arkamdan bir hırıltı duymama rağmen ona doğru ilerlemeye başlıyorum.

"Hayır. Benimle konuşmanın zamanı, beni bu adam olduğunu tahmin ettiğim kişiyle aldatmadan önceydi." Jacob'ı işaret ediyor ve gözlerim açılıyor, kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissederken bir elim göğsüme gidiyor.

"Kiminle!?" Annemin gözleri başını sallamadan önce şok içinde açılıyor. "Whitney, hile mi? İmkânsız ve..." Önce Jacob'a, sonra bana ve tekrar Parker'a baktı. "Yanılıyorsun, o Whitney'nin vaftiz babası, Parker. Ve böyle asılsız suçlamalarda bulunman hiç yakışık almıyor." Bana baktı. "Siz gerçekten ayrıldınız mı?" Bana üzgün bir bakış atıyor ama ben onun *'şükürler olsun, o senin için doğru kişi değildi tatlım'* gibi bir şeyler düşündüğünü biliyorum.

"O benden ayrıldı. JP için, değil mi?" Jacob'ı işaret ederken yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtma beliriyor ve JP'nin bazı duyguları kontrol altına alana kadar tepki vermemeye çalıştığını anlayabiliyorum, en önemlisi de ailem. Ama ona JP dediğimi bilmesi... *siktir siktir siktir*.

"Ne? Parker mı? Parker mı? Şu anda Whitney'e karşı biraz öfke duyuyor olabileceğini biliyorum ama lütfen," diyor annem, elini ona doğru kaldırarak. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Seni öldüreceğim." Kelimeler sessizleşiyor ve gözlerim Jacob'a bakan babama kayıyor. Ayağa kalkarken elleri titriyor ve babam odayı geçip bize doğru ilerlerken hiçbir şeyden şu anda korktuğum kadar korktuğumu sanmıyorum.

"Tatlım, ne...?" Annem önce ona, sonra Jacob'a bakıyor. "Bebeğim, bu Jacob. Gerçekten de sevmediğin Parker'ın sözüne mi inanacaksın?"

"Sonunda biri itiraf etti." Parker alay ediyor.

"Sen kapa çeneni." Babama dönmeden önce ona homurdanıyorum.

"Baba..." Jacob'ın önünde durmak için hareket ediyorum. "Nefes almanı ve konuşmama izin vermeni istiyorum."

"Çekil, Whitney." Gözleri soğuk ve sert ama bana dönük değil. Başımın bir karış yukarısına dikilmişti.

"Baba... lütfen bunu konuşabilir miyiz?" diye sordum. "Birkaç şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum."

"Evet, baba... bir saniye duralım. Biraz derin nefes alalım," diye araya giriyor Mason ve babamın gözlerinde o anı görüyorum.

Mason'ın bir şey söylemesi Parker'ın söylediklerinde doğruluk payı olduğu anlamına geliyor.

Babamın gözleri kardeşime kayıyor, kaşları çatılıyor ve yüzünde beliren acıyı izliyorum. Sanki kardeşim ona söylemeyerek ihanet etmişti. *Biliyor muydun?* Mason'a attığı kısa bakıştaki kelimeleri neredeyse duyabiliyorum ve göz açıp kapayıncaya kadar aralarındaki ilişkiyi geri dönölmez bir şekilde değıştirmiş olmaktan nefret ediyorum.

"Ne hakkında konuşacağız?" diye haykırıyor annem ve gözlerim onunkilerle buluştuğunda gözlerinden akan yaşları görebiliyorum. "Hayatta olmaz." Annemin küfür ettiğini nadiren duymuşumdur ve onun tatlı, yumuşak sesinin bu kadar sert bir şey söylediğini duymak kulaklarıma yabancı geliyor. Göğsü inip kalkıyor, burun delikleri şişiyor ve ağzını açtığında irkilerek bir çığlık atıyor.

"Anne..."

"Tamam, artık hepimiz aynı fikirdeyiz," diye devam ediyor Parker. "JP ve vaftiz babasının aynı kişi olduğunu fark etmemiştim. Bu da bir şeydir." Homurdanıyor.

"Parker," diye homurdanıyor Mason. Chloe'yle birlikte ona doğru ilerlemeye başlarken, "Kapa çeneni," diyor.

Chloe kapıyı işaret ediyor. "Tamam, ciddi mi? Siktir git Parker."

"Yaşadıklarından sonra sana vurmak zorunda kalmak istemiyorum ama beni baştan çıkarıyorsun," diye tersliyor Mason, ikisi de önünde dururken.

"Bir dakika... herkes hikâyeyi tam olarak anlasın diye söylüyorum, Whitney bana arkamdan iş çevirdiği adamın *eski* bir sevgilisi olduğunu söyledi. Benden *önceki* gibi." *Hayır, hayır, hayır.* "Ve buradaki herkes temel matematikten anlıyorsa, bu ikisi ilk kez bir araya geldiklerinde Whitney'nin yaşı *hapse* girecek kadar olgunlaşmıştı. On sekizinci doğum gününde gece yarısına kadar ne bekledin? Bunu senin için seviyorum. Ve sen Kev," diyor babamı göstererek.

"Mason, HAYIR," diye bağılıyor Chloe ve Parker'a yumruk atmasına bir saniye kaldığı için onu tutuyor. "Suç duyurusunda bulunabilsin diye mi? Hayır. Bu pislik buna değmez. *Hiçbir zaman değmedi.*" Parker'a bakmadan önce tükürdü. "KOŞ. Ya da her ne sikimse, sadece GİT!" diye bağılıyor ama babam yanımdan hışımla geçip Jacob'ı boğazından tutup duvara yasladığı için umursama zahmetine bile katlanamıyorum.

"Baba! Aman Tanrım, baba, lütfen dur! Aman Tanrım. Anne!" Ona bağılıyorum çünkü onu hiç böyle görmemişim. Babam, dev oyuncak ayım

Muhtemelen on kereden az bağırdığını duymuşumdur ve hiç kimseye el kaldırmamıştır, şu anda en yakın arkadaşını boğazından yakalamış durumda.

"Kev..." Jacob kesik kesik nefesler alıyor ve gerçekten nefes alamaz hale gelene kadar bunu yapmasına izin verip vermediğini merak ediyorum çünkü Jacob en kötü gününde bile babamdan daha güçlü. "Lütfen, izin ver..."

Daha sert sıkıyor. "S.KTİR. BENİMLE ŞAKA MI YAPIYORSUN?" diye kükrer. "O KÜÇÜK PİSLİK NE KONUŞUYOR ABOUT?" diyor, artık odada olmadığını gördüğüm Parker'a atıfta bulunarak.

Daha fazla verebileceği bir zarar yoktu. Üç dakika içinde hayatımı mahvetti.

Bana söylediği son sözler beynime hücum etti. *Ne ekersen onu biçersin.* Peşinden gidip nedenini sormak istiyorum. Peki nasıl? Bunu bana nasıl yapabildi? Onu incitmek istememiştım. Kötü niyetli değildim. Sadece... oldu. Ama JP'yi burada, benden daha çok sevdiği iki kişiye karşı kendi başının çaresine bakması için bırakamazdım. Şu anda ona nefret ediyormuş gibi bakan iki insan.

"Tatlım, dur." Annem babamın koluna dokunuyor ve babamın gözle görülür bir şekilde rahatladığını, dönüp anneme baktığını izliyorum ve bir an için birbirlerine nasıl baktıklarında kayboluyorum. Birbirlerini nasıl sevdiklerine. Şu anda sadece gözleriyle yaptıkları konuşmaya. Babam Jacob'ın boğazını bırakıp nefes almasını sağlayınca o an hızla dağılıyor. Boynunu ovuşturan Jacob'ın boğazından öksürükler kaçıyor ve bir saniye geçmeden annemin eli havada uçuşarak Jacob'ın yanağına sert bir tokat atıyor.

Bir çığlık atıyorum ve Jacob'ın önüne geçiyorum, ikinci raunda geçmeye karar verirse diye kendimi onunla babamın arasına koyuyorum. Babamın ellerinin izlerini görmek için ellerimi boynuna koyduğumda sırtım babama dönüktü. "Kahretsın! Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim," diye ağlıyorum ve gözlerindeki incinmişliği, acıyı ve yıkımı görebiliyorum. Parmak uçlarımı parmaklarındaki izlerin üzerinde gezdiriyorum, onun yerine dudaklarımı izlerin üzerinde gezdirmek istiyorum.

Bunu yaptığım için özür dilerim, diyor gözleri.

"ÜZGÜN MÜSÜN!? Whitney, çekil," diye homurdanıyor babam ve Jacob beni nazikçe yolundan çekmeye çalışıyor.

"Hayır!" Etrafımda dönüyorum ve kendimi Jacob'ın önüne sağlam bir şekilde yerleştiriyorum. "Şu anda bir psikopat gibi davranmayı bırakabilir misin? O senin en iyi arkadaşın!"

"En iyi arkadaşımdı, artık değil. Bundan sonra olmaz," diye tersliyor ve muhtemelen hareket etmeyeceğimi anladığından bir adım geri çekiliyor. "Benim en iyi arkadaşım

kızıma arkamdan dokunmazdı." Başını bana doğru sallayan anneme bakıyorum, gözyaşları hâlâ yüzünden akıyor.

"Ve hepiniz biliyordunuz!" Chloe ve Mason'ı işaret ediyor. "Sana pas veriyorum." Chloe'ye diyor ki. "Çünkü aptalca bile olsa Whitney size ne derse onu yapıyorsunuz."

"Kevin," diye konuşuyor Jacob. "Yapma bunu. Bana olan öfkeni başkasından çıkarma." Az önce ikna etmeye çalıştığı adam tarafından boğulmuş olmasına rağmen sesi sakın ve eşit.

Chloe'ye bir bakış atıyorum ve babamın sert sözleri karşısında yüzündeki acıyı görüyorum.

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Siktir git, Jacob." Gözlerini bizden kaçırıp tekrar bana bakıyor. "Ne kadar süre ve sakın bana yalan söylemeye cüret etme, Whitney?"

Jacob duvarı itiyor ve önüme geçiyor. Jacob ve babam hemen hemen aynı boydalar, bu yüzden şimdi göz göze bakıyorlar. "Ona karşı bu ses tonunu kullanma. O saçma boğma hareketini yapmana *izin* verdim ama ikimiz de bunun olmasına *izin* verdiğimi biliyoruz. Beni zorlama."

"O zaman sen söyle sert çocuk. Kızıma ilk kez ne zaman dokundunuz? Rızası var mıydı yoksa-"

"Bunu nasıl sorarsın?!" Sözümlü kestim. "Baba... JP'nin bana zarar verecek bir şey yapacağını sana düşündüren nedir?"

"Duydun mu JP?" diye hırılıyor, Jacob'a bakarak. "Konuşmayı öğrenirken Jacob demekten daha kolay olduğu için sana taktığı o ismi mi?" Hayal kırıklığı içinde başını sallarken gözleri yaşlarla doluyor. "Neredeyse otuz yıldır en iyi arkadaşız. O doğduğunda sen de oradaydın." İçimde kaynayan öfkenin yavaş yavaş kaybolmaya başladığını ve saf acıya geçtiğimizi hissediyorum. "O benim küçük kızım, dostum. Ve... sen! SEN! Onca insan arasından!"

"Biliyorum." Jacob'ın sesi kırılıyor ve babamı ağlarken görmenin onda bir şeyleri tetikleyip tetiklemediğini merak ediyorum. "Biliyorum... ama onu seviyorum. O benim her şeyim."

"Onu sevemezsin!" diye bağırıyor annem dehşet dolu bir bakışla. "O SENİN SEVEBİLECEĞİN BİRİ DEĞİL!" Bir hıçkırık bırakıyor ve nefes alıyor. "Cevap ver ona," diye homurdanıyor babama eliyle işaret etmeden önce. "Ne zamandır?"

"On sekiz yaşındaydım. On sekiz yaşındaydım." İkisinin arasında bir ileri bir geri bakıyorum. "Yemin ederim. Yemin ederim."

"Ve bu... tüm zaman boyunca?" Annem soruyor. Gözleri sanki *bunu bizden nasıl bu kadar uzun süre sakladın* der gibi kısılmış.

"Hayır. Hayır. O gitti. Meksika'ya gitti ve ayrıldık. İkiniz yüzünden birlikte olamayacağımızı söyledi." Gözyaşlarım hızla yüzümden aşağı akmaya başladı. "Bu beni yıktı." Titrek bir nefes verdim. "Benim yerime ikinizi seçti ve bu beni mahvetti!" Çığlık atıyorum.

Annemin gözleri açılıyor ve sanırım tüm bunların ne zaman olduğuna dair noktaları birleştiriyor. "Aman Tanrım... sen." Jacob'ı işaret ediyor. "Bu yüzden bu kadar depresyondaydın! Ne yemek yiyordun ne de uyuyordun." İki elini gözlerine götürüyor. "ONU SEN KIRDIN! Seni hasta, sapkın PİSLİK!" Jacob'a bağırıyor. "Çık dışarı." Kapıyı işaret eder. "Seni bir daha asla görmek istemiyorum Jacob Price, Tanrı yardımcım olsun!" diye bağırıyor ve sonra odadan çıkıp merdivenlerden yukarı fırlıyor, sonra da onun ve babamın yatak odası olduğunu tahmin ettiğim bir kapıyı çarpıyor.

"Bunun bize nasıl görüldüğünü biliyorsun, değil mi? Onu avlamışsın gibi," diye soruyor babam, sesi sessiz ama zehir dolu.

"Öyle olmadığını biliyorsun, Kevin. Yemin ederim. Ben... Bunun nasıl görüldüğünü biliyorum ama onu on sekiz yaşından önce hiç böyle görmedim."

"Öyle mi? O zaman *bu* nasıl bir şey Jacob, çünkü bir gecede onun vaftiz babası olmaktan nasıl çıktığını anlamıyorum," diye öfkeyle tükürdü. "Belli ki on yedi ve üç yüz altmış dört günden birdenbire on sekiz yaşına geldiğinde... ne yepyeni bir insan? Bu saçmalığı rasyonalize etmeye çalıştığın için seni sikeyim."

"Baba, onun üzerine gittim. Ona karşı hislerim olduğunu söyledim. Hep hissettim baba. Ve... eğer bunu düşünseydin, bilirdin. Nasıl olduğumu, hep onun etrafında olmak istediğimi düşün. İşaretler vardı!"

"Elbette biliyordum. Annen de ben de biliyorduk. Elbette ona nasıl baktığını, onu nasıl idolleştirdiğini gördüm. Bunun masum bir aşk olduğunu düşünmüştüm! Yaşadığın bu çılgınca uygunsuz duygulara karşılık vermesini de beklemiyordum elbette!"

"Ben de ona gittim..." Alt dudağımı ısıırıyorum, her şeyi itiraf etmem gerektiğini biliyorum. "Daha yaşlıydım, farklı görünüyordum ve beni bir yıldan uzun süredir görmemişti ve... *Onu* avladım baba. Biraz sarhoştum ve... ben yaptım. Onu ilk kez öptüm ve sonra işler değişti ve üzgünüm. Çok üzgünüm," diye boğuldum. "Ama lütfen, bunun için onu suçlama. Ondan nefret edemezsin! Sonsuza dek en iyi arkadaşınız." "Ama lütfen ondan nefret etme!"

Kollarımı kendime doladığımda aniden donuyorum ve vücudumun şoka girip girmediğini merak ediyorum.

"Güvenime ihanet etti, Whitney." Gözleri Jacob'a bakar. "Michelle ve ben sana güvendik. Çocuklarımızın yanında olmana izin verdik. Onları büyütme yardım ettik! Sadece... bunu yapmak için mi?" Başını sallıyor, gözlerinden yaşlar süzölmeye başlamıştı. "Dün gece senin evindeyken ve Whitney de oradayken... Bir şeylerin ters gittiğini hissettim. Ne olduğunu anlayamadığım bir şey ve sonra birdenbire kafama dank etti. Aklımın oraya gittiğine inanamadım bile." Ellerini o kadar sert yumruk yapıyor ki, sıktığı dişlerinin arasından bir nefes çekerken parmak eklemlerinin çatırdadığını duyuyorum. "Bunu görebileceğimi biliyordun. Bana nasıl baktığını gördüm. Özür diler gibiydin. Ofisindeyken bunu hissedebiliyordum ama inanamıyordum. Jacob Price'ın, en iyi dostumun ve tanıdığım en güvenilir, en onurlu adamın kızına dokunmasına imkân yoktu. Bebeğime... gurur ve neşe kaynağıma." Burun delikleri alevlendi. "Seni tanıdığımı sanıyordum. Ama bu sadece otuz yıldır ikimizi de kandırdığını kanıtlıyor!? Kim olduğun konusunda bize bu kadar uzun süre yalan mı söyledin?"

"Kevin, ben hâlâ o kişiyim. Senin ve Miche için her şeyi yaparım ve..."

"HAYIR! Bundan sonra bunu söyleyemezsin," diye bağıyor. "ÇOCUĞUMA dokunduğun anda arkadaşlığımızdan vazgeçtin."

"Ben çocuk değilim! Bunu yaptığımızda asla çocuk değildim," diye bağıyorum, Jacob'a bir avcıymış ya da beni bunun için yetiştirmiş gibi bakmayı bırakmaları için bu noktayı vurgulamak istiyorum.

"Anlambilim ve bunu sen de biliyorsun Whitney. Ve belki de bu ilk kez *şimdi* keşfettiğin bir şey olsaydı, bunu farklı şekilde ele alıyor olabilirdim. İnan bana, hâlâ kızgın olurdu ama üç yıl önceki tüm o yalanlar ve gizlice dolaşmalar!" Başını sallıyor. "Bunun için seni asla affetmeyeceğim Jacob."

"Baba-" Ona dokunmak üzereyken, sanki ona dokunmamı istemiyormuş gibi hızla geri çekiliyor. Bir elimi kalbimin üzerine koyuyorum, sanki şu anda neden olduğu acıdan onu korumaya çalışıyormuşum gibi. Eskiden bana sarılmalarımın dünyada en sevdiği şey olduğunu söylerdi. *Whitney Böceği Sarılmaları* derdi onlara ama şimdi ona dokunmama bile dayanamıyor.

"Ve sen, Whitney. Şimdi onu terk edeceğini hayal bile edemiyorum, bu yüzden seninle nasıl bir ilişki kurabileceğimizi bilmiyorum." Babamın olmadığı bir hayat gözümün önünde canlanırken kalbim acıyla çarpıyor.

benden. "Sen benim kızımsın ve seni her zaman seveceğim ve bana ihtiyacın olduğunda her zaman yanında olacağım ama bunu desteklemiyorum ve bunun etrafında olmayacağım... *bu*." Bizi işaret ederek söylüyor.

"Ben ona aşığım baba. Bunu anlamamanın zor olduğunu biliyorum ama o benim hayatımın aşkı. Sana zaman verebilirim..."

"Neyin zamanı? Buna katılmanın mı?" Alay ediyor. "Büyü artık Whitney. İkiniz de bu aileyi mahvettiniz." Başını sallıyor. "Umarım tüm bunlara değmiştir." Hışımıla odadan çıkıp merdivenleri çıkarken, kapının annemin çarpmasıyla aynı güçle açılıp kapandığını duyabiliyorum.

Jacob'a dönüyorum ve anında kollarına atılıp göğsüne hıçkırarak ağlıyorum. "Sus, tuttum seni. Bebeğim, özür dilerim. Çok ama çok üzgünüm," diye fısıldıyor kulağıma, sonra dudaklarını şakağıma bastırıyor ve ben daha da çok ağlıyorum, çünkü onların öfkesinden nasibini almışken beni teselli eden o oluyor.

"Özür dileme. Ben özür dilerim. Benden nefret mi ediyorsun?" Ona bakarken hıçkırıyorum. Gözyaşlarımın arasından onu zar zor görebiliyorum ve gözyaşlarımı silmeye çalıştığını anlayabiliyorum.

"Asla," diye fısıldıyor alnıma doğru. "Beni duyuyor musun? Bu senin hatan değil."

Kaşlarımı çatıyorum ve başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Senin de değil," diye fısıldıyorum ve Chloe ile Mason'ın muhtemelen hâlâ odada olduklarını fark ediyorum ama onlara doğru döndüğümde sadece gözleri yaşaran Chloe'yi görüyorum. "Mason nerede?"

"Kevin Amca'yı takip etti." Gözlerinin altını siliyor. "Sanırım ben dışarı çıkacağım. Size de şimdilik aynısını yapmanızı tavsiye ederim."

Annemle babam yatak odalarından çıktıklarında burada olmak istemediğimi bilerek başımla onaylıyorum. "Geldiğiniz için teşekkür ederim ve... babamın söyledikleri için özür dilerim." Yüzümü buruşturdum.

"Kızgındı ve... yıllar boyunca birbirimizi bir sürü çılgınlık yapmaya ikna ettik. Seni de soktuğum onca beladan haberi yok." Gülümsüyor ama söylediklerinin canımı yaktığını biliyorum çünkü Chloe beni her seferinde uçurumdan aşağı atacağını defalarca kanıtladı.

"Buraya arabayla mı geliyorsun?" Jacob soruyor ve Chloe'nin araba kullanmaması gerektiğine dair endişesini hissedebiliyorum.

"Kardeşin dışarıda. İşler kötüye giderse diye çok uzakta olmak istemedi." Dudakları düz bir çizgi oluşturuyor. *Öyle de oldu*.

Beni kavramasına rağmen Jacob'ın kollarından kurtulup kollarımı ona doluyorum, boynuna sarılıp ağlıyorum ve ellerini sırtımda hissediyorum. "I

Seni seviyorum, Chlo."

"Ben seni daha çok seviyorum, Whit. Bunu anlamaları için onlara biraz zaman ver. Bu bir bomba. Şimdi ortalığın yatışmasına izin vermelisin." Uzaklaşıyor ve sulu gözlerinin arasından bana küçük bir gülümseme veriyor. "Kevin ve Michelle Monroe kin ya da nefret besleyecek insanlar değiller... hele de dünyada en sevdikleri iki insana karşı. Bırak bir dakika öfkeleriyle otursunlar, tamam mı?"

Başımı sallıyorum, onun haklı olduğunu biliyorum ama beni bu dünyaya getiren iki insanın benimle en kısa süre bile konuşmadığı bir dünyada nasıl yaşayabileceğimden emin değilim.

"Chloe, her şey için teşekkür ederim." Jacob arkamdan sesleniyor ve Chloe ona başını sallıyor.

"Ona iyi bak," diyor ve sonra gidiyor.

Kapıya doğru ilerlerken Mason'a bir mesaj atıyorum, tam çıkmak üzereyken bir kapının kapanma sesini duyuyorum ve sonra merdivenlerden aşağı iniyor.

"Durum ne kadar kötü?" Bizi kapıda karşıladığında soruyorum. Başlangıçta gözyaşı dökmeyen tek kişi olan Mason'ın şimdi gözleri kızarmış ve acaba yukarıdayken ağladı mı diye merak ediyorum.

"Kötü. Annem ağlamayı kesmiyor ve babam da odada volta atıp seni öldürürse ne ceza alacağını konuşuyor." Gözlerini ovuşturuyor ve boğazındaki duyguyu temizliyor. "Ona muhtemelen ikinci derece dedim çünkü tutku suçlarını bilirsin. Ama ne kadar uzun süre düşünürse, o kadar çok birinci derece cinayet gibi görünüyor."

"Mase..." Şakası için onu azarlıyorum.

"Çok mu erken? Bak, babam şu anda senden nefret ettiği kadar benden de nefret ediyor," diyor beni göstererek. "Kesinlikle senden nefret ettiği kadar değil," diyor Jacob'ı işaret ederek. "Ama evet, ona neler olduğunu anlatmamam? Kızdı. Görünüşe göre, kankalar fahişelerden önce gelir olayına katılıyor."

"Tamam, babam senin kardeşin değil ve ben de orospu değilim," diyorum ona orta parmağımı göstererek.

"Ne dediğimi biliyorsun Whitney. Ona neler olduğunu anlatmadığım için kızgın. Bildiğim ve kendime sakladığım için. Kızını kendim tekmelemediğim için," diyor Jacob'ı göstererek. "Babam gerçekten kızgın Whitney ve biliyorsun babam nadiren kızar. Onu hiç böyle görmemiştim. Bu sadece öfke değil. Bu acı, incinme ve ihanettir ve bu yüzden bu kadar yoğundur. Annem ve babamın kim olduğu, annem ve babamla çok iç içe geçmiş durumda.

Jacob'la yıllar boyunca. Onların dostluğu bu ailenin temellerinden biridir. Yani evet, bu konuda haklı, bu tüm ailemizi değiştiriyor. Sen annemi ve babamı sonsuza dek değiştirdin."

CHAPTER TWENTY-THREE

Jacob

Whitney'nin burnunu çekmesi ve sileceklerin sesi dışında evime dönüş yolumuz sessizdi. Bir yanımdan yoldan sapıp eski nişanlısını ziyaret etmek ve o orospu çocuğunun ağzını burnunu kırmak istiyordum. *Bir insan nasıl bu kadar zalim olabilir?* Belki Whitney'den ya da benden ya da muhtemelen ikimizden de nefret ediyordu ama ailesini bu kadar duygusuzca ve onların duygularını ya da bunun onları nasıl etkileyeceğini umursamadan yok etmek. *Onda ne buluyordu ki?* "Aç mısın?" Sonunda sessizliği bozuyordum ve Whitney bakışlarını pencereden bana doğru çekiyordu.

"Hayır," diye cevap veriyordum sessizce, sesi fısıltıyı ancak aşılıyor ve elini tutup dudaklarıma götürüyordum.

"Bir şeyler yemen gerekecek."

"Eve döndüğümüzde bir şeyler sipariş edebilir miyiz? Çok yorgunum, başım ağrıyor ve sanırım bir içkiye ihtiyacım var. Hem de birkaç tane."

"Bunu yapabilirim." Burnundan derin bir nefes alıp ağzından yavaşça veriyor ve üzerindeki gerginliğin dalga dalga aktığını hissedebiliyordum. Aklımdan neler geçiyor bilmiyordum ve bu beni deli ediyordu. "Bana ne düşündüğünü söyleyebilir misin?"

"Böyle olduğuna inanmıyorum." Gözleri dalgalanarak kapanıyor ve kapalı halde konuşmaya devam ediyor. "Onlara anlatmak için yıllarca bekledik ama her şey yüzümüze böyle patladı." Kaşları birbirine yaklaşıyor ve alt dudağını ısırıyor, sevdiğim o seksi şekilde değil ama yine de o dudağı dişlerimin arasına alma ihtiyacı hissetmekten kendimi alamıyorum. "Seni asla affetmeyeceklermiş gibi hissediyordum. Ben onların kızıyım, bu yüzden bir noktada beni affedecekler."

Ama seni affetmeyecekler." Sonunda gözleri açılıyor ve bakışlarımı yakalamaya çalışıyor, ben de yakalıyorum. Yüzünden bir damla gözyaşı süzülüyor ve evime döndüğümüz için memnunum, böylece onu düzgün bir şekilde teselli edebileceğim. "Ve onları kaybettiğim için bana kızacağından endişeleniyorum. Düşünümüze gelmek bile istemeyebilirler..." Titrek bir nefes veriyor. "Eğer artık ikimiz için bir potansiyel varsa."

Kaşlarımı çatıyorum çünkü bugün yaşadıklarımızdan sonra, uzun vadede birlikte olmamızın onun emin olabileceği tek şey olduğunu varsaymıştım.

"Şimdi de benim hakkımda şüphelerin mi var?" Sesim incinmiş gibi geliyor ve bunu duyabildiğini biliyorum çünkü gözleri benimkilerle buluştuğunda, seçtiği kelimelerdeki pişmanlığı görebiliyorum.

"Emin değildim. Çok yoğundu. Yani babam ve annem." Yüzünü buruşturuyor. "Sana hiç kızdılar mı?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Aksine, üniversitedeyken tartışmalarında arabuluculuk yaptım. Tekiladan, kıskançlıktan ya da aptallıktan kaynaklanan pek çok tartışmalarının ortasında kaldım. Böyle bir şeyin yakınından bile geçmedim."

"Ve şimdi benim yüzümden en iyi arkadaşlarını kaybetmiş olabilirsin." "Kevin ve Michelle eninde sonunda yola gelecekler. Onları tanıyorum."

"Kızlarıyla yatmadığın versiyonlarını biliyorsun. Ya bunu asla atlatamazlarsa?"

"O zaman karımın ailesiyle bir ilişkim olmayacak." Omuz silkiyorum ve söylediklerim karşısında gözleri açılıyor. "Onları kaybetmek zor olacak. Ama senin dediğin gibi, onları bir kez seçtim ve üç yılımı mutsuz geçirdim." Koltuğumda dönüp elimi yanağına sürüyorum, başparmağımı gözünün altına sürterek teninde biriken yaşları topluyorum. "Seni bir ömürde iki kez kaybetmeyeceğim."

"JP." Alt dudağı titriyor ve bakışlarını benden ayırıp eve doğru çeviriyor. "İçeri girebilir miyiz? Bir süreliğine unutmak istiyorum. Olanları ve her şeyin darmadağın olduğunu unutmak istiyorum. Bunun muhtemelen iyi bir fikir olmadığını biliyorum. Kaçınmak ama *sana* ihtiyacım var." Aklının nereye gittiğini zaten biliyorum ve bugün yaşadıklarımızdan sonra bizi sakinleştirecek tek şeyin onun içinde olmak olabileceği gerçeğini düşününce aletim sertleşiyor. Onu eve kadar takip ediyorum ve kapıyı arkasından kapattığımda yüzünü bana dönüyor. Kahverengi gözleri muziplikle parlıyordu ve ben yarı yarıya

dizlerinin üzerine çöktü ve pantolonumu indirdi. "Hala... eşyalarımız sende mi?"

Ah, bu benim ikinci tahminim olabilirdi. Ne demek istediğini anlayınca kaşlarımı kaldırdım ve mutfağa, bar arabama doğru ilerledim. Zaten ikimize de birer içki hazırlamayı planlıyordum ama eğer bunu soruyorsa o zaman kesinlikle viskiye ihtiyacımız olduğunu biliyorum. Arkamdan geliyor ve ben dolabımdan highball bardaklarını alırken bana doğru yaklaşıyor. "Aklında ne var?" Ne istediğini biliyordum ama bir de onun ağzından duymak istiyordum.

"Buraya taşındığımda tekrar içine girmeme izin vereceğini söylediğini hatırlıyorum." Tezgâhın üzerine zıpladı ve sanki beni straponla sıklamak değil de dünyanın en masum şeyini istiyormuş gibi bacaklarını sallamaya başladı. "Parayı almaya geldim."

"Öyle mi?" Ona sordum. "Taşındınız mı?"

Yüzüne arsız bir sırıtiş yayılırken dönmeden önce tavana bakıyor. "Şu anda başka bir seçeneğim olmadığına eminim." Bize yapmayı planladığım eski usul içecekler için portakalı soyarken ona ters ters bakıyorum. Gamzemin görünmesini istediğinde parmağını yanağıma bastırıldığını fark ediyorum ve yardım edemiyorum ama ona itaat ediyorum. "Yanına taşınabilir miyim, JP?" Bana gözlerini kırıştırarak bakıyor. "Seninle yaşamayı çok isterim... burada, eğer sorun olmazsa?"

Whitney'nin yirmi dört-yedi burada olması fikri siki mi kaldırıyor. Her gece yatmadan önce ona sarılmak, gece geç saatlerde duş almak ve sabaha kadar konuşmak, bir önceki gece nerede uyduğunu merak edip kimin arayacağını düşünmeden sabah seksi yapmak, ona akşam yemeği pişirebileceğim ve uzun bir ders gününden sonra ayaklarını ovabileceğim sessiz geceler geçirmek. Yatak odamın ve banyomun her yerinde onun eşyalarının olması, burayı bizim yatak odamız ve banyomuz haline getiriyordu. Bunları istiyordum ve *dün istiyordum*.

Burbonu karıştırmadan önce bardağa şeker ve bitter eklerken "Çok isterim," diye cevap veriyorum. Ona ters ters bakıyorum. "Yine de istediğin bu mu? Eve gitmek istemediğin ve evsiz kalmamak için burada yaşamak zorunda olduğunu düşünme." Kıkırdıyorum. "Eğer zamana ihtiyacın varsa, bir yer bulmana ve parasını ödemene yardımcı olabilirim." İsteyeceğim son şey onun burada rahatlık için yaşamasıydı.

"JP." Başını iki yana sallıyor. "Başka seçeneğim olmadığı konusunda şaka yapıyordum. Gözümü kırpmadan Chloe'yle yaşayabilirim. Karaciğerim benden nefret eder."

Yüzü kızardı. "Ama ben burada olmak istiyorum. Nerede olursan ol seninle olmak istiyorum." Kaşlarını çatı. "Ülkenin öbür ucundaki büyük bir hastanede iş bulma şansın var mı? Okulumu değiştiririm ve o zaman ailemi sadece Noel ve Paskalya'da görebiliriz, belki?"

"Bundan nefret edersin."

Monroe ailesinde Noel çok önemlidir. Çok büyük işlerden bahsediyorum. İki büyük Noel partisi verdiler ve Aralık ayında her Cumartesi Noel temalı yemekler düzenleyerek o tatil sezonunda zor zamanlar geçiren herkesi davet ettiler. Yakın zamanda boşanmış, terk edilmiş, dul kalmış ya da ailesinden uzaklaşmış, gidecek bir yeri olmayan herkese evlerini açtılar.

"Garip ya da öfkeli gerginlikten daha çok nefret ediyorum."

Bardağın içindekileri, içinde bir buz küpü bulunan iki bardağın üzerine süzüyorum. "Aslında eski hastaneme geri dönmeyi düşünüyordum. Whitney, bebeğim, bundan kaçmanın bir faydası olmayacak. Gereksiz yere okul değiştirmeni istemiyorum ve en azından ailenle birlikte denemeliyiz. Eğer hukuk fakültesinden mezun olduktan sonra herhangi bir ilerleme kaydedemezsek o zaman konuşabiliriz çünkü torunlarının bu saçmalığın bir zerresini bile hissetmesine izin vermeyeceğim." Sözlerim üzerine gözlerindeki yıldızları anında görüyorum ve ona sırtıyıyorum. "Mezun olduktan sonra," diyorum hemen, belki şimdi denemeye başlamak gibi bir düşüncesi vardır diye.

"Buna daha iki yıl var, JP." Az önce içine portakal kabuğu düşürdüğüm bardağı alırken başını geriye eğiyor. "Bebek denemeye başlamak için o kadar beklemeyi sorun etmiyorum ama annemle babamın *bu* şekilde davranmasına iki yıl katlanmamız gerekebilir," diyor ve bir saat önce olanları göstermek için başparmağını omzunun üzerinden uzatıyor. "Taşınmaya açık olmadan önce mi?"

"O kadar uzun süreceğini sanmıyorum. Onları tanıyorum. Kızgınlar. Olmaya hakları var ve ben de olurum."

"Ama..." Sağlıklı bir yudum aldıktan sonra bardağını yere bırakıyor. Elleri boynumu buluyor ve bakmadım ama Kevin'in eli boğazıma dolandıktan sonra bıraktığı izlere dokunduğunu varsayıyorum. Bunu gerçekten yapmış olması kadar acıtmamıştı. Fiziksel acı vardı ama zihinsel ıstırap ve duygusal acı daha kötüydü. Parmak uçlarını nabız noktamın üzerinde gezdirdi. "Burası çürümüş. Görünüşe göre..." Gözlerinden yaşlar akıyor. "Çok özür dilerim."

"Hey, bunların hiçbiri değil." Burnumu onun kine sürüyorum ve sonra dudaklarını gagalıyorum. "Kızgındı ve hıncını senden almaktansa benden almasını tercih ederdim. Sana bağırmasına bile dayanamadım. Kendimi kaybetmeye hazırdım."

"Yaptın." Gülüyor. "Aslında bana bağırdığı için babama bağırdın."

"Ben bağırmadım." İçkimden bir yudum alıyorum ve iyi olduğuna karar verdikten sonra tezgahın inip oturma odasına doğru ilerlemesine yardım ediyorum. "Sana karşı ses tonunu beğenmedim."

"Ses tonu mu?" Kıkırdıyor. "Benimle konuşma şekli bugünkü öfkesinin en hafifiydi."

"Umurumda değil."

Hâlâ yağmur yağıyor, yoksa verandaya çıkmayı önerirdim ama kanepeye yerleşiyoruz ve başını omzumun kıvrımına bırakmadan önce kucağıma oturuyor. Boynuma tüy kadar hafif öpücükler kondurduğunu hissediyorum ve kollarımı ona doluyorum, onu kendime yakın tutuyorum ve hiçbir şey için hareket etmesini istemiyorum.

"Kıçım hakkında..." Konuşmayı bu kadar ağır bir konudan uzaklaştırmak isteyerek başladım. Arabadayken unutmak istediğini söylemişti ve bu tam tersini yapıyordu.

Başı dikleşiyor ve bana bakıyor. "Hâlâ sende mi?" "Evet, var."

Beni sikmek için kullandığı straponu kastederek başımı sallıyorum. "Hâlâ bunu yapma fikrinden hoşlanıyor musun?"

"Seninle her şeyi yapmaya varım. Ne istersen. Her şeyi."

Onunla tanışana kadar bunu kimseyle keşfetmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, bu noktaya gelmemizin nedeni daha önce hiç anal seks yapmamış olmasıydı ve bunu deneme fikri ortaya çıktığında, gözlerimin içine baktı ve "*Ben seninkini yapabilirsem sen de benimkini yapabilirsin*" dedi. Bu fikri kabul etmem birkaç haftamı aldı, ama bir gece birkaç viskiyi fazla kaçırdıktan ve çıplak Whitney'i sarhoş ettikten sonra, onun pembe yanaklarının ve daha da pembe amının beni denemeye ikna etmesine izin verdim.

Beklemediğim şey hoşuma gitmesiydi. Belki de Whitney olduğu ve aramızda bir bağ olduğu içindi. Belki de o da benim kadar gergin olduğu ve benden önce bakire olduğu için ve bana o kadar çok ilkiyle güvendiği için ona bunu verecek kadar rahat hissettim. Ya da belki de o üstte olduğu için göğüslerinin üzerine bir yük treni gibi boşaldığım içindir. Her iki durumda da, bu birlikte olduğumuz süre boyunca birkaç kez yaptığımız bir şeydi.

"Bu gece yapabilir miyiz?"

"Bu gece seninkini alabilir miyim?" *Hayır dese bile yine de kabul ederdim. Yaşadığımız günden sonra yüzüne bir gülümseme kondurmak için her şeyi yapardım.*

"Tabii ki." Kucağımda hareket etmeye başlarken mırıldanıyor. "Aletini kıcıma sokmayı özledin mi, Price?"

"Benimkine sahte bir tane koymayı özledin mi?" Şaka yapıyorum ve o da başını sallıyor.

Boğazımı temizliyorum, bu konuyu açmak istemiyorum ama açmazsam başıma bela olacağını biliyorum. "Sen... Yani, bunu başka biriyle denedin mi?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır. Bu herhangi biriyle yapabileceğim bir şey değil." Gözleri benimkilerden kaçıyor. "Sanırım bunu şimdi yapalım." Ellerini kucağına koyuyor ve onlarla oynuyor. Hâlâ bana sarılmış durumda, bu sırada göğsümü sıyrıyor. "Parker pek maceraperest değildi ve seninle bir ilişkiden çıkmak zaman zaman hayal kırıklığı yaratıyordu. Sen ve ben o kadar çok şey yaptık ki ve her zaman heyecan vericiydi... senin yatağında misyoner pozisyonundayken bile o kadar yoğunlu ki bazen nefes bile alamıyordum. Ama sen bana seksin ne kadar eğlenceli ve heyecan verici olabileceğini gösterdin ve sonra hiçbir şey denemek istemeyen biriyle tanıştım. O hiç... Yani..." yüzünü buruşturuyor. "Bunu söylemekten nefret ediyorum, boktan hissettiriyor ama... seks sırasında beni hiç boşaltmadı."

"HIÇ MI?!" Bu kelime beni bir kükrete halinde bırakıyor ve parmağını kulağına götürmeden önce yüzünü buruşturuyor.

"Tamam JP, buradayım." Kıkırdıyor ve ben de yan tarafını çimdikliyorum çünkü ikimiz arasında her zaman daha yüksek sesli olan o olmuştur. "Hayır, yani beni boşalttı ama penetrasyondan değil. Bunu böyle söylüyorum çünkü bu konuda çok fazla düşünmüyorsun." Dikkatli davrandığı için minnettarım çünkü aleti hakkında bir şey söyleseydi kendimi kaybedeceğimi biliyorum.

"Yani siz ikiniz ne zaman... hiç mi?" Başını sallıyor. "Nasıl... Yani... bunun mümkün olduğunu biliyordun, nasıl oldu da bunu kaçırmadın?"

"Gördüm! Ama sadece kafamın içinde miydim yoksa o muydu bilmiyorum. Bilmiyorum; bu rahat bir konuşma değil ve konuyu nasıl açacağımı bilemedim."

"Yani numara mı yapıyordun?"

"Bazen. Ya da bitirip beni başka bir şekilde boşaltıyordu." Kalçalarını kavriyorum, benden başka birinin onu boşaltabileceği düşüncesi beni neredeyse sinirlendiriyor.

"JP, kendini fazla yorma." Burnumu okşuyor ve ben biraz daha az kızgın hissediyorum. "Sadece şunu bilmeni istedim... çok fazla

Hâlâ sadece seninle yaptığım şeyler. Özlediğim şeyler." "Ne gibi?"

"Arabada seks gibi."

Şok içinde kaşlarımı kaldırıyorum. "Yani hiç eve gitmek için sabırsızlandığın bir an olmadı mı? Hiç bu kadar ıslak olduğun ya da onun bu kadar sert olduğu ve bir şekilde içinde olmadan bir saniye daha dayanamadığı bir zaman olmadı mı?" Burnumu yüzünün yan tarafında gezdiriyorum. "Aminin kokusu o kadar baş döndürücüydü ki, bacaklarının arasındakinin tadına bakmadan seni güvenli bir şekilde eve götürmeye odaklanamadığı için kenara çekmek zorunda kaldığı bir zaman hiç olmadı mı?"

Kucağımda inliyor ve kalçalarını bir daire şeklinde döndürüyor ve ben inliyorum. "Hayır."

"Siktir. Başka ne var?"

"Beni yatağa bağlamak istemedi, o yüzden bunu ona yapmamı da istemediğine inansan iyi edersin."

"Bu çok fazla güven gerektiren bir şey, bebeğim."

"Bunu yapmama izin verdiğinde üç haftadır birlikteydik."

"Seni uzun zamandır tanıyorum." Kıkırdıyorum. "Ve sen çok meraklı küçük bir kediciktin." Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. "Tüm bu çok yeni ve seksi şeyleri keşfediyorduk ve bilmiyorum, sana en başından beri güvenmiştim."

"Seks hayatımın önemli ölçüde değiştiği gerçeğine kendimi teslim ettim ve bunu kabullenmeyi öğrendim. Dediğim gibi, kimse ikimizle boy ölçüşemezdi. Kimyamız-"

"Türünün tek örneği." Bana bakması için yüzünü tutuyorum. "Seni geri kazandığım için çok mutluyum," diyorum ona. "Bunun bize birçok şeye mal olabileceğini biliyorum ama seni çok mutlu edeceğim bebeğim ve bunun üstesinden geleceğiz. Eninde sonunda anlamalarını sağlayacağız."

Whitney banyoda hazırlanıyor ve hazırlanmaktan kastım *bacaklarının arasındaki yeni uzantıyla oynamak*. Onu giydiğinde her zaman yaptığı gibi aşağı yukarı zıpladığını ve kalçalarını bir daire şeklinde salladığını düşünerek kıkırdıyorum. Hazırlanmak için çoktan duş almıştık.

Bu gece ve şimdi çıplaktım, Whitney'in banyodan çıkmasını beklerken yatağında uzanıyordum.

Çoktan sertleşmişim, Whitney ile tekrar bu yola girme düşüncesi şimdiden ucundan precum sızmasına neden oldu ve sikimi tutup elimi kökünden ucuna kadar üzerinde sürükledim. Bundan çok hoşlandığım gerçeğini beynime yerleştirmem bir dakika sürdü. Kıcımda bir şey hissetmekten hoşlanıyordum. *Onun kıcımda olmasından.* Ve sadece zevk almakla kalmıyor, çok sert boşalıyordum. Sonunda bunun Whitney olduğu gerçeğini fark ettim. Başka hiç kimseyle yapmadığım bir şeyi onunla yapma hissi. Onun küçük vücudu içime giriyor, orgazmı kovalarken aynı zamanda bana da bir tane veriyor ve prostatımı uyarıyordu. Bunu ilk kez yaptığımızda, benimle dört ayak üzerindeyken arkadan yaptı ve otuz yıl seks yaptıktan sonra, en sevdiğim pozisyonun diğer tarafını hissettim.

Pimlemenin bir şekilde güç ve cinsiyet rollerinin tersine çevrilmesi olduğunu söylüyorlar ve ben de tamamen katılıyorum. İçimdeyken çıkan sesler beni daha sert sikmesi için ona yalvarıyordu. İçime girdiğinde inlemeler ve homurdanmalar, çok yeni ve yabancı bir şeye alışırken derin nefes almaya çalışmak. Bacaklarının arasında asılı duran tanıdık oyuncakla banyodan çıkıyor ve komodinin üzerinde duran içkiye uzanıp bir yudumda içiyorum, vücudumun onun için daha da gevşemesini istiyorum. Gözleri benimkilerden ayrılmadan sahte aleti okşamasını izlerken nefesimi bırakıyorum.

"Böyle ne kadar seksi görüldüğünü unutmuşum. Gel lan buraya," diyorum ve yavaşça bana doğru ilerliyor, yatağa doğru attığı her yavaş adımda nefesim kesiliyor. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve konuşmasını duyduğumda göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

"Sikilmeye hazır mısın bebeğim?"

Hay sikeyim.

Bununla ilgili başka bir şey daha vardı. Whitney her zaman açık saçık konuşurdu. Onda sevdiğim bir ağız vardı, ama genellikle yatakta ona söylediğim şeyleri söylediğini duymak, kirli konuşmayı on kat daha ateşli hale getirdi. Sanki bu haldeyken beni kanalize ediyordu ve dudaklarından dökülen her kelime beni taş gibi sertleştiriyordu.

"Evet." Sesim kısıldı.

"Kıçındaki sikimi özledin mi?"

Yatakta sürünüyor ve ona dokunma dürtüsüne direniyorum, bunu yaptığımızda ilk temas kuran kişi olmayı sevdiğini biliyorum. Elleri ayak bileklerimi buluyor ve ellerini bacaklarımın üzerinde gezdiriyor.

"Tanrım, çok seksisin."

Konuyu açtıktan kısa bir süre sonra bunu yapacağımızı bildiğim için New York'tayken kayganlaştırıcı almıştım ve iyi ki de almışım. Komodinden kayganlaştırıcıyı alıp ona attım ve o da bana baktı.

"Çok heveslisin." Bacaklarının arasında diz çöküyor, ellerini kalçalarının üzerine koyarak sikime bakıyor. "Önce bununla oynamak istiyorum." Ellerini saçlarının arasından geçirip bana bakarken sesi nefes nefese ve seksi. Elleri sikimi buluyor ve nazikçe çekiyor. Beni boşaltmak istermiş gibi değil, sanki beni kızdırmak istermiş gibi.

Parmağı aletimin altından yukarı doğru sürüklenirken ve ucumun izini sürerken, başın etrafında daire çizerken ve zaten uçtan sızan döl damlasını toplarken nazik dokunuşuyla ürperiyorum. Dilini dışarı çıkarıyor ve ucunu üzerinde gezdiriyor. "Mmmm. Çok lezzetli." Ellerini bacaklarımda gezdirip kalçalarıma yerleştğinde ve derime masaj yaptığında vücudum titriyor. "Vücudun çok çılgın, JP. Bayılıyorum. Her zaman sevmişimdir. Onunla ne yapacağımı bile bilemeyecek kadar küçük olduğumdan beri ona sınırda takıntılıyım." Eğiliyor ve ağzına almadan önce sikimin ucunu öpüyor.

"SİK. Tanrım, sik beni bebeğim, tam olarak neyi sevdiğimi biliyorsun." Yanaklarını çukurlaştırıp daha sert emerken inliyorum, beni ağzına alabildiği kadar itmeden önce dilini ucu etrafında döndürüyor. Whitney derin boğazlamaya yabancı değildi, ama bu açıyla yapmak onun için o kadar kolay değildi. Ayakta durursam ve ona sikimi nazikçe yedirebilirim daha kolay oluyor ama muhtemelen viskinin de etkisiyle kendini zorluyor ve neredeyse sikimin dibine kadar giriyor.

Tırnaklarını kalçalarıma geçirirken, "Tanrım, Whitney," diye haykırıyorum. "Ağzına boşalmak istemiyorum," diye mırıldanmayı başarırken, ona doğru fırlattığım kayganlaştırıcı şişesini alıyor. Bacaklarının arasında asılı duran aletin üzerine sıkmadan önce eline büyükçe bir miktar sıkıyor.

"Beni nasıl istiyorsun?" diye sordum.

"Satıcının seçimi," diye cevap veriyorum, beni nasıl istediğine onun karar vermesine izin veriyorum. "Arkanı dön, ikimiz için de uzun zaman oldu.

Ağırdan almak istiyorum." I

Üç yıl sonra ilk kez hayatımın aşkıyla bu pozisyonda olmanın heyecanıyla başımı sallıyorum. Söylediği gibi yapıyorum, arkamı dönüyorum ve dört ayak üzerinde duruyorum, zaten kendimi açıkta hissediyorum ve yine de canlanıyorum. Boylarımız farklı olduğu için kendimi daha da alçaltıyorum, böylece kığım onun leğen kemiğiyle aynı hizaya geliyor ve ben

Parmaklarının önce büzülmüş deliğın izini sürdüğünü hissediyorum ve hissetmeden önce sadece üç saniye olduğunu biliyorum... *evet, işte orada.*

Whitney'nin dili deliğın etrafında dönüyor ve Whitney'nin dilinin kıcımdaki sapıkça, inanılmaz derecede kirli hissiyle inliyorum.

Tanrım, cehenneme gidiyorum. Bunu ilk yaptığında da aynı şeyleri düşünmüştüm.

"Bunu hâlâ seviyorsun." Sesi boğuk ve nefesini giriş yerimdeki ıslaklığa karşı hissediyorum.

"Evet." Çabucak söylüyorum.

"Mmm, her şey için bu kadar alttan almana bayılıyorum. Her şey için *Bana.* Yapmak istediğim her şeyi yapacak kadar bana güveniyorsun."

Dişlerini kıcımlın yanaklarından birinde hissediyorum, yanaklarımı tekrar ayırmadan önce aşağıya doğru sıyrıyor ve dilini aralarından geçirerek beni yalıyor.

"Seni seviyorum," diyor bana ve sonra aynı boşlukta kayganlaştırıcının soğuk jelini hissediyorum. Önce bir parmağını, sonra diğerini sokup beni hazırlarken ovalıyor.

"Seni daha çok seviyorum," diyorum başımı yatağa bırakıp beklentinin etkisiyle gözlerimi kapatırken.

Parmaklarını içeri ve dışarı itiyor ve prostatıma çarptığında bir inilti çıkarıyorum. "Hoşuna gitti mi?"

"Sevdiğimi biliyorsun," diyorum dişlerimi sıkarak ve sonra parmakları beni terk ediyor ve kıcıma doğru hizalamadan önce uzantıya daha fazla kayganlaştırıcı sürme seslerini duyuyorum. İçgüdüsel olarak sıkıyorum, yıllardır hissetmediğim bir şeyin içeri girmesinin yabancı hissi.

"Yavaş gideceğim," diye fısıldıyor ve sonra kendini göt deliğime bastırıp yavaşça içeri itiyor.

"Fuuuuuuck."

"Aletine dokun," diye emrediyor ve ben de dediğini yapıyorum, o içime girdikçe daha da sertleşen sikimi ovuyorum. "İyi misin?"

"Evet, bebeğim. Ben iyiyim." Onun üzerinde geri kaymaya başlıyorum ve tırnaklarını kıcıma geçiriyor.

"Uh uh."

Onun baskınlığına gülümsüyorum. "Üzgünüm, güzelim."

"Burada kontrol bende. Zamanın yüzde doksan dokuzunda kontrol sende, ver şunu bana." Kalçalarını kavırıyor ve biraz daha sert itmeye başlıyor. Hâlâ dibe vurmadı ama her hamlede daha da derine iniyor. Tutuyorum

Yakındaki bir yastık, o daha derine iterken ellerimi etrafında kıvrıyor ve prostatıma tekrar vururken sadece vahşi olarak tanımlayabileceğim bir inilti bırakıyorum.

"Siktir. Whitney..." Bacaklarımın arasına uzanıyorum ve aletimi buluyorum ve ihtiyacım olmasa da onun itişleriyle aynı anda hareket etmeye başlıyorum. Yalnızca kıcımdaki uyarımla boşalabilirdim ama daha fazlası için açgözlüyüm.

"Oh Tanrım." İnlediğini duyuyorum ve bu özel koşumun, iterken klitorisine sürtünen bir şey olduğunu hatırlıyorum.

"İyi hissediyor musun?" Kıcımdayken doruğa ulaşmasından başka bir şey istemediğimi soruyorum.

"Evet," diye inliyor.

"Daha hızlı gitmek ister misin?" Ona soruyorum, onu istiyorum, ona *ihtiyacım* var. "Ahhhh evet." İnliyor.

"O zaman daha hızlı hareket et," diye bağıyorum. Daha hızlı hareket etmeye başladığında ona "Klitorisine çarptığından emin ol Angel" diye emrediyorum. "Siktir," diye fısıldıyorum. "Aman Tanrım, evet."

Şimdi tamamen içimde, beni daha sert beceriyor, içimde dibe vururken kalçaları her itişte kıcıma çarpıyor. Elimi sikimden çekip iki elimi de yatağın üzerine koydum ve onun itişlerini karşılarken iki elimle çarşafı kavramam gerekiyor ama sikim hala boşalma ihtiyacıyla karıncalanıyor. Taşaklarım ağırlaştı, salıverme ihtiyacı beni ele geçirdi.

"Kahretsin, bunun nasıl bir his olduğunu unutmuşum. *Senin* nasıl hissettirdiğini." Orgazm ayak parmaklarımda başlarken gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Beni boşaltacaksın bebeğim."

İnlemelerim dışında duyulabilecek tek ses tenimizin birbirine çarpması ve bu sesi duymak sikimi daha da sertleştiriyor.

"Kahretsin evet, öyleyim," diye inliyor bana karşı. "Bunu sadece ben yapabilirim. Bu benim için. BEN," diye sızlanıyor kalçalarını döndürürken ve bunun sebebinin klitorisine doğru açıyla vurmaya çalışması olduğunu biliyorum.

"Evet, evet, evet." Gözlerimin arkasında şimşekler çakarken ve taşaklarımdaki karıncalanma tüm vücuduma yayılırken inliyorum. "Oh lanet olsun, Whitney lanet *evet*. Boşalacağım. Sik *beni*." Yumruğumu yatağa çarpıyorum ve doruğa ulaşırken gırtlaktan bir inilti çıkarıyorum. Sikime uzanıp onu çekiyorum ve saniyeler sonra yatağın her yerine boşalıyorum.

"Evet!" Arkamdan bir ses duyuyorum ve o geldiği için mi yoksa benim geldiğimi bildiği ya da gördüğünden mi emin değilim ama bu ses onu çok mutlu ettiğim için kalbimi kabartıyor. Benden uzaklaşıyor ve

Henüz boşalıp boşalmadığından emin değilim, arkamı dönüp onu sırtına doğru itiyorum ve kayışı kalçalarından öyle bir güçle çekiyorum ki, ağzımı bacaklarının arasına sokmak için acele ederken kırma ihtimalim çok yüksek.

"Benim için gel Whitney."

"Boşaldım..." diye inliyor.

"Bana bir tane daha ver o zaman," diye homurdanırken elim sikimi buluyor ve tekrar içine girmeye hazır hale getirmek için yumruklamaya başlıyorum. Tam eli başımın arkasını bulup beni amina doğru daha sert iterken ona bakıyorum. Onu dilimin altında tekrar inşa ettiğini hissettiğimde açlıkla yiyorum, klitorisi titreşiyor ve sanki içine tırmanmaya çalışıyormuşum gibi onu yerken titriyor.

"JP, aman *Tanrım*."

Saçlarımdaki tutuşu sıkılaştıkça inliyor ve kalçalarını kaldırarak beni daha derine sokmaya çalışıyor ve *Tanrım, Angel, eğer yapabilseydim, yapardım*.

"Tekrar boşalacağım."

Gözlerimi açıyorum, tam dudaklarımı klitorisinin etrafında kapatırken elleri başımdan ayrılıyor ve kollarımı buluyor, sonra ellerimi ve sonra benimkilerle iç içe geçiyorlar ve ben sıkıyorum ve o da sıkıyor ve sonra *sert* bir şekilde boşalıyor.

"AMAN TANRIM."

Leğen kemiğini ellerimin altından kayarak kıcını kavrayabileceği kadar yukarı kaldırıyor ve ben de sertçe kavriyorum. Tırnaklarımı kıcının etine geçiriyorum, tam da muhtaç klitorisi titreşirken ve yüzümün alt yarısına fişkirirken. Orgazmı boyunca ona dil çıkardım, ondan akan suların her damlasını çektim. Vücudunu yatağa indiriyorum ve ellerimi altından çekip amını şefkatle ovmaya başlıyorum, birkaç dakikada bir kaygan tenine nazik öpücükler konduruyorum.

Gözleri fıldır fıldır açılıyor ve içlerinde yaşlar var. "JP."

Ayağa kalkıyor ve sonra kollarımda hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve bir parçam ona katılmak istiyor. Bugün muhtemelen hayatımın en kötü günlerinden biriydi ve birbirimize duyduğumuz yoğun aşkın getirdiği orgazmlarımız, havadan daha çok ihtiyacımız olan katartik boşalmalardı. "Beni asla bırakma, *lütfe*n" diye yalvarıyor ve ben de elimde olmadan benzer bir söz vermesi için ona yalvarıyorum.

"Sen *beni* asla *bırakmadığın* sürece."

CHAPTER TWENTY-FOUR

Whitney

Ailemin evindeki o felaket gününden bu yana bir ay geçti ve ikisiyle de neredeyse hiç konuşmadım. Onlara zaman ve alan tanımaya çalıştım, onları sevdiğimi ve onları düşündüğümü söylemek için ara sıra kontrol etmek için elimden geleni yaptım, ancak birkaç günde bir sürekli mesajlaşmamızdan ve telefon görüşmelerimizden çok farklıydı. *Onları özledim.* Babama attığım mesajlar hemen hemen cevapsız kaldı ve annem cevap vermesine ve hatta beni bir ya da iki kez aramasına rağmen, hala bununla mücadele ettiğini ve bu değişikliği gerçekten kavramak için daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Her şeyin ötesinde, Mason'ın evine gidip benimle konuşmadığı için babama çıkışmasından sonra Mason ve babam artık konuşmuyorlardı. Böyle bir ayrılık yaratmışım gibi hissediyorum ve şimdi Şükran Günü bu hafta ve ailemi görüp göremeyeceğime dair hiçbir fikrim yok.

Benim evimde Noel gibi, Şükran Günü de çok büyük ve orada olmamak garip hissettirecek ama JP'yi orada istediklerini hayal edemiyorum ve o neredeyse ben de orada olmak istiyorum.

"Bebeğim, gitmelisin." Ben haftanın son dersine hazırlanırken o banyonun kapı pervazına yaslanıyor. Soyunmuş halime bakarken kollarını göğsünde kavuşturuyor. Küçük bir bornozun altına sadece sütyen ve iç çamaşırı giymiştim ama o bana tamamen çıplakmışım gibi bakıyor.

"Sen bir makinesin, bunu biliyor musun? Ve zamanımız yok," diyorum ona, bana böyle bakmaya devam ederse, ağzının amımda olacağını ve derse geç kalacağımı bilerek. "Peki ya sen?"

"Trey'le anneme gideceğim."

Saçlarımın maşanın etrafından düşmesine izin verirken arkamı dönüyorum.
"Trey, Chloe'yle benim evime gitmiyor mu?"

"Hayır, sanırım benim iyiliğim için ailenizden kaçıyor."

"Neden? Ona kızgın değiller ki."

"O *onlara* kızgın. Haddini aşacak bir şey söylemek istemiyor."

İç çekiyorum. *Bir başka gergin ilişki.* "Bu bizim çift olarak ilk Şükran Günümüz, birlikte olmalıyız." JP her şey olup bittikten kısa bir süre sonra anneme, annemin ona öğle yemeklerinden birinde anlatmış olma ihtimalini düşünerek söylemiş. Ama ne yazık ki benim annem de JP'nin annesinden kaçıyor. Ama bence bu daha çok "bu kadar kızdığım adamın annesine ne diyebilirim ki?" düşüncesinden kaynaklanıyor. Annem büyüklerine karşı çok saygılı olarak yetiştirildi ve Ella Price'a saygısızlık etmek büyükannem ve büyükbabamın mezarlarında ters dönmelerine neden olurdu.

Ella'nın bunu nasıl karşıladığından emin değilim. JP ona bensiz söyledi ve bana sadece ailemden daha iyi karşıladığını *söyledi ki bu da pek bir şey ifade etmiyor.*

"Belki ben de seninle annene gelebilirim?" diye sordum.

"Çok isterim ama gerçekten istemediğini biliyorum."

"Seninle olmak istiyorum." Dudaklarımı büzüyorum ve o da dudaklarıma bir öpücük kondurmadan önce gülümsüyor.

"Bugün hastaneye uğrayacağım. Tatilden sonra dönmeye hazır olduğumu bildireceğim."

"Hangi tatil?"

Merakla bir kaşını kaldırıyor. "Şükran Günü...?"

Suratımı astım. "Çünkü Noel'i kastettiğini umuyordum. Yani Yeni Yıl!" Jacob'ın işinin ne gerektirdiğini çok iyi biliyorum ve genellikle sabahlara kadar çalışmayıp makul saatlerde eve dönse de, cerrahlara tatillerde izin vermenin hastanenin her zaman karşılayabileceği bir lüks olmadığını biliyorum.

"Yedi hafta daha beklememi mi istiyorsun?" Kıkırdıyor. "Zaten bir aydır izinliyim."

"Ve ne harika bir ay oldu, değil mi? Benimle bir sürü seksi zaman geçirdin." Kıpırdanıyorum ve La Perla sütyenimin içinde sallanırken gözleri anında göğsümü buluyor. "Ve düşünsene, Aralık ayında sınıfta olmayacağım ve bu daha da *fazla* seksi zaman demek."

Bir adım öne çıkıp asayı elimden alıyor ve beni kollarına çekip burnunu boynumda gezdirmeden önce yere bırakıyor.

"Bunu çok isterim. Ne yapabileceğime bakacağım." Boynuma sıcak bir öpücük konduruyor ve dilini ağzımı bulana kadar yukarı doğru sürükleyerek dizlerimi titreten bir öpücük veriyor. Öpücüğünü çektiğinde gözlerim hemen kasıklarına ve sonra tekrar gözlerine kayıyor. "Hmm, zamanın olmadığını sanıyordum?" Yüzünde ukala bir sırıtışla odadan çıkmadan önce göz kırpmıyor.

Ailemin evinin kapısının önünde dururken derin bir nefes alıyorum. İlk kez içeri adım atıyorum ama konuşmamız gerekiyordu ve telefonlarıma cevap vermemeleri riskini göze alamazdım. Saat altıyı geçiyor, yani evde olduklarını biliyorum, arabalarını garaj yolunda gördüğümünden bahsetmiyorum bile. Kapıyı açtığımda ortalık sessiz ve kaşlarımı çatıyorum çünkü hayatta olduğum yirmi iki yıl boyunca bu ev hiç sessiz olmamıştı. Ön kapıyı iterek geçiyorum ve annemin kanepede uzanmış uyuduğunu gördüğüm oturma odasına doğru ilerliyorum. Kaşmir bir battaniyenin altında o kadar huzurlu görünüyor ki keşke onu uyandırmak zorunda kalmasaydım diyorum. Birkaç adım atmıştım ki gözleri fal taşı gibi açıldı ve şaşkınlıkla nefesini tuttu.

"Whitney," diyor bir elini göğsüne koyarak. "Beni korkuttun." "Özür dilerim." İrkildim. "Babam nerede?"

"Ummm, yukarıda, belki? Bir telefon görüşmesi yapıyordu, ben de biraz kestirmek istedim." *Annem asla gün ortasında uyumazdı, hele Şükran Günü'nden üç gün önce hiç. Bir şey pişiriyormuş gibi kokmuyor bile.*

"Yemek pişirmediğine şaşırdım." Gözlerim mutfığa kaydı. Ayağa kalktı.

"Evet, bu yıl bir şey yapmamaya karar verdik."

"Ne!?" Şok içinde nefes nefese kaldım. "Neden? Sen Şükran Günü'nü, tatilleri ve gelenekleri seversin."

"Şey... bu yıl biraz ara veriyoruz."

İçimi çektim. "Bu JP ve benimle ilgili, değil mi?" "Pek çok şey hakkında. Kimse konuşmuyor ve-"

Sözlerini kesiyorum, onlarla konuşmak istemediğime dair bir anlatıya yer vermek istemiyorum. "*Benimle* konuşmuyorsun anne ve Mason kendini çok kötü hissediyor.

Babamla olan kavga hakkında." Başımı salladım. "Ama bunların hepsi benden kaynaklanıyor." "Bunu kabullenmek çok zor, Whit."

"Anne, ben aşık oldum."

"Baban olacak yaşta biriyle. Gerçekten baban *gibi* olan biriyle. Bunun sadece sen ve onunla ilgili olduğunu düşündüğünü biliyorum ama bu daha büyük bir şey ve sen de bunu biliyorsun, bu yüzden bizden bu kadar uzun süre sakladın. Bu... neredeyse otuz yıllık bir dostluk. Aile. Jacob babanla benim birbirimiz dışında sahip olduğumuz en önemli ilişkiydi ve siz ikiniz bunu mahvettiniz."

"Bu hiç adil değil." "Öyle mi?"

"Hayır anne, bunu bizim üzerimize yıkman hiç adil değil. Jacob'la hâlâ bir ilişkin olabilir." "

"Nasıl? Bilerek... ne... biliyorsun belki bunu atlatabilirim. *Belki*. Ama baban? Sana karşı açık konuşacağım tatlım, baban Jacob'ın özel hayatı hakkında epeyce şey biliyor ve şimdi seninle ilgili o imaja sahip."

"Tamam o zaman... hayal etme!"

"Çocukça davranıyorsun Whitney. Belki o zamanlar bunu en iyi şekilde idare edemedik ama orada oturup bana bunun bizim için neden rahatsız edici olduğunu anlamadığını söyleyemezsin."

"İstiyorum! Sadece bu yüzden bizi hayatından çıkarman gerektiğini düşünmüyorum." "Çıkarmadım."

"Onsuz beni anlamıyorsun anne. Anlamıyor musun? Gerçek olmasaydı bunu yapmazdık. Size geldik çünkü birlikte bir sonraki adımı atmaya hazırız ve ailelerimizin bunu bilmesi gerekiyor. Eğer sadece eğlence, seks ya da her neyse..."

"Yapamaz mısın?" Gözlerini ovuşturmak için gözlüğünü saçlarının arasına kaydırıyor. "Seninle üniversitedeki en iyi arkadaşıma inanamıyorum. Birinci sınıfta kaldığımız yurttaki kızların yarısıyla yattı Whitney!"

Yüzüm kızarıyor ve burnumu kırıştırıyorum. "Bunu bilmeme gerek yoktu, yine de tahmin edebilirdim. Ama benden önce neler olduğunun gayet iyi farkındayım. Ama benimle tanıştığından beri başka kimseyle bir şey yaşamadığını da biliyorum, eğer seni ilgilendiren buysa. Meksika'ya gitti ve hayatına devam edemedi. Denedi anne. Benden ayrıldı ve bu ikimizi de mahvetti."

"Ben sadece... bu nasıl oldu, Whitney, dürüst ol." Bana sert bir bakış attı.

"Bunun bir önemi var mı? Bir faydası olacak mı?" "Belki mi?"

"Uzun zamandır ona aşkıttım, sen de biliyorsun. Zararsızdı, on sekiz yaşımdan önce hiçbir şey olmadı, umarım buna inanabilirsin."

"Buna inanmasaydım Jacob hâlâ hayatta olmazdı." Gözlerini kısıyor *ama sanırım* sözlerinin altında yatan şakayı duyabiliyorum.

İç çekiyorum. "Beni böyle göreceğini hiç düşünmemiştim. Bana hiçbir belirti vermedi, benimle flört etmedi ya da... hiçbir şey yapmadı. Sonra bir gece sarhoştum ve," sanki hayatımın en anlamlı gecesi değilmiş gibi omuz silkiyorum. "Onun üzerine geldim." İrkildim. "Sanırım beni bir yıldır ilk kez gördüğünde, artık o küçük kız olmadığımı fark etti. Beni son gördüğünde on yedi yaşındaydım, sarı saçlıydım, diş tellerim vardı ve göğüslerim yoktu. Bir yıl sonra farklı görünüyorum, farklı davranıyorum ve ona yaklaşıyorum... Sanırım bir zayıflık anıydı? O ilk gece mi? Çünkü bana yapamayacağımızı söyledi. Bana bunun böyle olduğunu, olmaması gerektiğini söyledi."

"Ama yine de oldu."

"Anne, bunun tuhaf ve rahatsız edici olduğunu biliyorum ama düşünecek olursan, Jacob tam da beni birlikte görmek isteyeceğin türden bir adam değil mi? Güvenilir, nazik, şefkatli ve bana iyi davranan?"

"Elbette ama dışarıda bu özelliklere uyan ve bu ailenin bir parçası olmayan başka erkekler de var."

"Şu anda buradayız ve JP ile evlenmeyi planlıyoruz." Nefes nefese kalıyor ve ben de onun şaşkınlığı karşısında kaşlarımı çatıyorum.

"Ciddi misin? Bu şok edici mi?"

Cevap vermedi, ben de devam ettim. "Sen ve babam bununla yaşayıp yaşayamayacağınıza karar vermelisiniz. Hayatımızda olup olamayacağınızı ve bunu kabullenip kabullenemeyeceğinizi. Ben bunu istiyorum. Ailemi istiyorum. Bütün ailemi." Gözlerimden yaşlar boşandı ve yüzümden aşağı akmaya başladı. "Anne, bunu bize yaptığım için çok üzgünüm. Senin çok değer verdiğin bir ilişkinin yok olmasında payım olduğu için. Ama onu seviyorum ve onunla birlikte olmak istiyorum ve bunun için özür dileyemem. Hayatımın geri kalanını senin en iyi arkadaşına aşık olduğum için özür dileyerek geçiremem."

"Bence bu *berbat* bir fikir. Gerçekten. Berbat." Chloe, JP'nin mutfağındaki adaya yaslanırken şöyle diyor. *Sanırım artık benim de mutfağım.*

"Chlo'ya katılıyorum. Bu felaket için bir reçete gibi görünüyor," diyor Trey birasını dudaklarına götürürken. "Tatiller, aile dramı, alkol ve bir oyma bıçağı?" diye devam ediyor.

Ezmekte olduğum tatlı patateslerden uzaklaşıp ikisine de bakıyorum. "Bakın, siz ikiniz *yardım* etmek için buradasınız. Bu olumsuzlukların hiçbirini duymak istemiyorum."

"Aileni, JP'nin annesini ve *benim ailemi* Şükran Günü yemeğine davet ettin ve Trey ile *benim yardım* edebileceğimizi mi düşünüyorsun?"

"Kimsenin Şükran Günü yemeği yememesi çok yazık! Annemle babam benim evimde yalnız olacaklardı ve kim bilir Mason ne yapacaktı çünkü biz annene gidiyorduk," diyorum Trey'i göstererek. Chloe'nin annesini kastederek, "Melanie Teyze de bir bok pişiremez," diyorum. "Annenle babanı kurtarıyorum."

"Hiç kuşkunuz olmasın, ailem çok heyecanlı ama daha çok bu boktan şova ön koltukta oturdukları için." Mimosasına doğru homurdanıyor.

"Ayrıca hasar kontrolü için de davet edildiler." Kaşığımı ona doğrultuyorum. "Rollerini bildiklerinden emin ol. Babana söyle, babamı kışkırtmasın." Alnımdaki teri elimin tersiyle siliyorum. "Belki bütün bunlar yüzümüze patlar ama bence hepimiz oturup... denemeliyiz. Ne de olsa Şükran Günü'ndeyiz. Bunu şimdi yapmazsak, yaralar hala tazeyken denemezssek, doğru şekilde iyileşemeyiz. Anlıyor musun? Her şey garip, kibar, sert kucaklaşmalar ve zoraki telefon görüşmeleri olacak ve ben bunu istemiyorum. Bu yüzden tartışmayı, öfkeyi ve kavgayı kabul ediyorum çünkü en azından bu bir şey için savaştığımız anlamına geliyor. Bu ailedeki hiç kimseden asla almayacağım şey ise kayıtsızlıktır."

"Bunu yazmalı mıyım? Güzel bir konuşma olduğunu hissediyorum." Chloe kıkırdayarak söylüyor ve ben de ona orta parmağımı gösteriyorum.

"Katılıyorum." Kapıdan onun sesini duyuyorum ve sonra kapıdan içeri giriyor, akşam yemeği için giyinmiş bile. Gri pantolon ve siyah kaşmir kazağıyla muhteşem görünüyor, stil ve sofistike bir resim çiziyor ve ben dudağımı ısıriyorum. Hâlâ duş almamış ve üstü başı yemek içinde olan benim aksime.

"Bebeğim, yardım edeyim dedim." Şakağıma bir öpücük kondurmadan önce bana doğru ilerliyor.

"Sen yaptın! Bütün patatesleri sen soydun." İşaret ediyorum. "Ve hindiye biraz çevirmene ihtiyacım olacak."

"Neye ihtiyacın olursa." Bana bakıyor. "Bugün herhangi bir şey, tamam mı?" Sesindeki imayı duyarak başımı sallıyorum.

Bir saat sonra, tam giyinmeyi bitirmişken kapı çalıyor ve açıldığını duyuyorum. *Hay sikeyim. Aşağıda olmak istiyordum.*

Saçlarım hala duştan kalma ıslak bir topuz halinde ve yıkadığım için kendime lanet ediyorum çünkü şimdi hazır olmadan önce yirmi dakikam daha var. Telefonum bir mesajla bipliyor ve bunun Chloe ve Mason'la bir grup mesajı olduğunu görüyorum.

Chloe: Ailelerimiz bir araya geldi. Acele edin.

Mason: Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşündün?

Ben cevap verme aşamasındayken Jacob'dan bir mesaj geldi.

Jacob: Ailen burada. Acele etme. Her şey yoluna girecek meleşim. Seni seviyorum.

Ben seni daha çok seviyorum. Hemen geliyorum.

Şu anda Jacob'la birlikte olmaktan başka hiçbir şeyin önemli olmadığını bilerek saçımı kurumaya bırakmayı tercih ediyorum. Aşağıya indiğimde hava sıcaklığı birkaç derece düşmüş gibi hissediyorum. Annem, babam ve Chloe'nin ailesi oturma odasındalar ve mutfaktan JP, kardeşi ve annesinin sesleri geliyor.

"Merhaba tatlım," diyor annem bana doğru gelirken ve alnıma bir öpücük kondurmadan önce kollarını bana doluyor. Ona bir saniye daha tutunuyorum, kollarının beni sardığı o sıcak hissi özölüyorum. Bana küçük bir gülümseme ve ardından göz kırptıyor ve ben de bunun her şeyin yoluna gireceğı anlamına geldiğine inanmayı seçiyorum.

"Merhaba baba," diye fısıldıyorum ve kahverengi gözlerindeki yenilgi anını görmeden önce bir saniye bana bakıyor. Onları son gördüğümde soğuk ve öfke doluydular ama şimdi babamın küçük bir anını görüyorum.

"Buraya gel," diyor kollarını bana doğru uzatırken ve ben neredeyse onlara doğru koşuyorum.

"Baba," diye fısıldıyorum, burnumu göğsüne bastırıp onu bir aydan fazla süredir görmediğim için nostaljinin beni ele geçirmesine izin veriyorum. Gözyaşlarım hızla yüzümden aşağı dökölüyor ve burnumu çekip hıçkırıklarımı bastırdığımda, yüzümü benden uzaklaştırıyor.

"Hey, bunların hiçbirisi değil."

"Benden nefret ediyorsun."

"Hayır. Asla." Başını sallıyor ve ben de gözlerindeki yaşları kaçırmıyorum. "Beni anlıyor musun? Asla."

Bir sonraki sözlerimi düşünürken kalbim göğsümde sıkışıyor. "*Ondan* nefret ediyorsun."

"O da asla."

Dudaklarından dökülen bu üç kelimeyi duyunca yüzümden daha fazla gözyaşı süzülürken dudaklarım titriyor.

Bir boğaz temizleme sesi bizi ayırıyor ve döndüğümde JP'yi yüzünde bir gülümsemeyle görüyorum. "Whitney, sadece yemeğin hazır olduğunu haber vermek istedim, ama acele etme." Dönüp JP'ye incinmiş bir ifadeyle bakan babama bakıyorum. Belki de? Sadece öfkesini göstermiş olsa da, babamın incindiğini biliyordum. *Onun kızı olduğum gerçeğinden başka nedenlerden dolayı.* Babam her zaman JP ile aralarında sır olmadığını söylerdi. İkisi de cesetlerin nereye gömüldüğünü biliyordu ve hepsi bu kadardı. Acaba öfkesinin bir kısmı da bilmediği gerçeğinden mi kaynaklanıyordu? Jacob Price hakkında bilmediği bir şey vardı. Elbette, belki bu çocukça ama yirmi beş yıllık bir dostluktan sonra bunu anlıyorum. Jacob aşık olup da bunu ona söyleyemediği için babamın incindiğini anlıyorum. En yakın arkadaşının hayatının aşkıyla tanışmasına sevinemediğini anlıyorum.

Belki de hayatının aşkıyla tanışan en iyi arkadaşı için hiçbir zaman mutlu olamayacak. Çünkü Jacob daha önce sadece en iyi arkadaşı ve kızının vaftiz babasıyken şimdi damadı rolünü üstlenmek zorunda. Babamın Jacob'a bağırması mı, bir şeyi yumruklaması mı yoksa özür dilemesi mi gerektiğinden emin değilmiş gibi baktığını gördüğüm o ana kadar fark etmediğim bir akıl tutulmasıydı bu.

Nefesimi tutup konuşmasını bekledim ama konuşmadı. Sadece oturma odasından çıkıp akşam yemeği yemeyi planladığımız yemek odasına doğru yürüyor.

Akşam yemeği sessizdi. Duyulabilecek tek ses, metal kapların tabaklara çarpması ve masada elden ele dolaşan yiyeceklerin sessiz soruları. Chloe sohbeti devam ettirmeye çalışıyor, ama beyni olan herkes onun sadece benim tarafımda olduğunu bilse de, gerçekten tek tarafsız kişi gibi görünen biri için bu çok zor. Yemek neredeyse başladığı kadar çabuk bitiyor ve eğer ailemin evinde olsaydık, üç saat süren bir yemek tatlı ve oyun ve daha içki ve karaoke ve

Eski güzel günleri anıp dans ettikten sonra saat sabahın iki buçuğu oluyor ve kimse eve gidemediği için ailece yatıya kalıyoruz. Gözlerim dokuz buçuğu gösteren saate çevriliyor ve herkes gitmeye hazır.

Kimse parti havasında değildi.

Bulaşıkların bir kısmını lavaboya koyarken gözlerim arka verandadaki bir şeye takılıyor. Dışarıdaki şöminenin önünde babam ve JP oturuyordu.

Lanet olsun.

CHAPTER TWENTY-FIVE

Jacob

Ben Kevin'in başlamasını beklerken, şöminenin çıtırtısı ve evimin arkasındaki ormanın sesleri etrafımızda dolaşıyor. Konuşmak istemişti ve ben de fazlasıyla istekliydim. Eğer o sormazsa, benim soracağımı biliyordum.

"Whitney, dostum." Sonunda konuştu ve bana baktığında elinde bir bardak viskiyi sıkıca tutuyordu. "Onca insan arasında..."

"Biliyorum. *Biliyorum.*"

"Ama bilmiyorsun. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilemezsin ve kendi çocuğun olana kadar da bilemeyeceksin. Bir kızın. Her zerrenle korumaya yemin ettiğin tatlı, değerli küçük bir insan. O zaman bu duyguyu anlayacaksınız. Herkesten çok güvendiğiniz biri tarafından yalan söylenmiş ve ihanete uğramış olma hissini. Kendimiz için yarattığımız aile. Michelle sana böyle sesleniyordu. Onun ailesi öldüğünde, benim annem öldüğünde ve senin baban öldüğünde biz oradaydık. Hep *oradaydık.*" Burnunu çekiyor. "Bunu bana nasıl yapabildin? Arkadaşlığımız senin için gerçekten bir şey ifade etmiyor mu?"

"Siktir. Mesele bu değil Kev. Arkadaşlığın benim için dünyalara bedel, hep öyle oldu."

"O zaman kızıma nasıl dokunabildin!" diye bağırıyor.

Elimde gerçeklerden başka bir şey yok. "Ona aşık oldum."

"İlk seferinde mi? Saçmalık. Dokunmaya hakkın olmayan biri için sertleştirdi. Yasak meyve ya da her ne boksasın."

"O ilk sefer, Kev. Bilmiyorum. Her şey çok hızlı oldu ve... ben... bilmiyorum."

"Yeterince iyi değil," diye homurdanıyor.

"Ama elimdeki tek şey bu. O gece bana neden farklı göründüğünü bilmiyorum. Neden daha önce hiç hissetmediğim bir çekim hissettim." Viskisine bakıyor, elleri titriyor ve bunun öfkeden mi, üzüntüden mi yoksa her ikisinden mi kaynaklandığını bilmiyorum. "Seni ve Michelle'i incitecek bir şey asla yapmam," diye fısıldıyorum.

"Yaptın."

"Biliyorum ve üzgünüm."

"Tüm söyleyeceğin bu mu?" Ayağa fırlıyor ve önümde saldırmaya hazır vahşi bir hayvan gibi adım atmaya başladığında bir yanım bana tekrar saldırıp saldırmayacağını merak ediyor.

"Ne diyebilirim ki Kev?" Bağıyorum. "Söyle bana. Ne söyleyebileceğimi söyle, bunu daha iyi hale getirecek ne duymak istiyorsun?" Hiçbir şey söylemiyor. Devam etmeden önce onunla yüzleşmek için ayağa kalkıyorum. "Söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Bunu senin için biraz daha iyi ve kolay hale getirecek tek şey, onu terk edeceğimi söylemem olurdu. Üzgün olduğumu ve bir hata yaptığımı ama arkadaşlığımıza Whitney'le olan ilişkimden daha fazla değer verdiğimi söyledim. Ama bunu söyleyemem. Bunu söylemeyeceğim. Ondan vazgeçmeyeceğim." Her şeyi bir kez daha değiştirecek sözleri söylemeye hazırlanırken duruyorum. "Onun benim *karım* olmasını istiyorum, dostum."

Kevin içkisinin kalanını bitiriyor ve masaya öyle bir vuruyor ki, acaba bardağı kırmış olabilir mi diye düşünüyorum.

"Peki, nedir bu? Benden izin mi istiyorsun? Çünkü buna sahip değilsin," diye tersliyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama bu, sevdiğim kadının babasına gelip ona söylediğin ya da yaptığın hiçbir şeyin Whitney'i terk etmemi sağlayamayacağını söylemem. Aslında önce beni öldürmen gerekecek."

"Beni kışkırtma," diye homurdanıyor ve ben yüzümde beliren gülümsemeye engel olamıyorum.

"Ben ona aşığım," diyorum ona. "Beni uzun zamandır tanıyorsun. Sonsuza kadar. Ne zaman biriyle böyle oldum ki? Emily'yle nişanlıyken bile."

"Emily'den neredeyse hiç hoşlanmıyordun," diye homurdanıyor Kevin ve ben de Kevin ve Michelle'in *hiçbir zaman* Emily Takımı olmadıkları gerçeğine kıkırdama dürtüsüne direniyorum.

"Demek istediğim... Meksika'da başka bir kadın görmeye bile zor dayanıyordum. Bir ya da iki tanesini öptüm. O kadar. Üç yıl boyunca Meksika'daydım ve kimseyle yatmadım."

"Madalya falan mı istiyorsun?"

"Hayır, senin için feda ettiğim Whitney'e karşı çok gerçek duygular beslediğimi ve bunun canımı yaktığını görmeni istiyorum. Gerçekten acıttı. Seni ve Michelle'i bu yüzden kaybetmek istemiyorum ama onu tekrar kaybedemem. Belki de duygularımın canı cehenneme demek istiyorsun ya da onları umursamadığını. Ama o ne olacak? Ayrıldığımızda ne kadar mutsuz olduğunu kendin söyledin ama nedenini bilmiyordun. Ama o da beni seviyor, Kev."

Bir nefes veriyor ve bir süre hiçbir şey söylemiyor, sonra nihayet konuşuyor. "Ona zarar verirsen sana ne yapacağımı biliyor musun?"

İçimi bir rahatlama kaplıyor çünkü bu herhangi bir kutsama gibi gelmese de, büyük bir adım olan kabullenme gibi geliyor. "Kevin... Yapmayacağım, asla."

"Seni buna zorlayacağım."

"Yapacağımı biliyorum."

Boğazını temizliyor. "Yüzüğün var mı?"

"Henüz değil."

"Geleceğini biliyor mu?"

Başımı sallıyorum. "Evet."

Bir nefes verdi. "Kızıma iyi bak Jacob, Tanrı yardımcım olsun."

Gülümsüyorum ve o gözlerini kısıyor.

"Bana öyle bakma. Hâlâ onaylamıyorum ama... Biricik kızımı evlendirmek istiyorum."

"Buna bayılırdı."

"Ve evlendiğinde sağdıcın olacağıma dair sana uzun zaman önce söz vermiştim."

Daha önce de evleneceğim zaman hem ondan hem de kardeşimden sağdıcım olmalarını istemiştim. "Ve hala olmanı istiyorum. Senin ve Michelle'in hâlâ benim adamlarım olmanızı istiyorum."

Şükran Günü'nden bu yana birkaç hafta geçti ve her şey mükemmel olmasa da doğru yönde ilerliyoruz. Noel'den önceki Cumartesi ve hepimiz her zamanki gibi akşam yemeği için Kevin ve Michelle'lere gidiyoruz.

Telefonumu kulağımla omzum arasına sıkıştırmış, aradığım şeyi bulmak için kartonları karıştırıyorum. "Bebeğim, hangi marka eggnog dondurması aldığın gerçekten önemli mi?"

"Evet, tabii ki önemli! Turkey Hill olmalı; babamın bu konuda çok seçici olduğunu biliyorsun! Onun gözüne zar zor girdin!" Kevin'in gerçekten de yumurta likörünü nasıl yaptığı konusunda çok seçici olduğunu bildiğim için iç geçiriyorum. Marketin dondurucu bölümünde durup Turkey Hill *hariç* diğer tüm markalara bakıyorum ve bunun başka bir markete gitmem gerektiği anlamına geldiğini biliyorum.

İç çekiyorum. "Tamam, başka bir markete gitmeliyim."

"Tamam, acele et lütfen, yüzünü özledim. Ailemin evine gitmeden önce onunla biraz zamana ihtiyacım var ve uslu durmalıyım." Kıkırdıyor. Whitney'nin kızgınlığına rağmen, aslında bir hafta önce işe geri döndüm ve yeniden alışırken hastanede çok meşguldüm, bu da Whitney ve benim gerçekten sadece gece geç saatlerde ve çok erken sabahları birlikte olduğumuz anlamına geliyordu. Tanıdığım birinin bana doğru geldiğini fark ettiğimde koridorun sonuna doğru ilerliyorum. Bir Noel partisine gidecekmiş gibi giyinmiş, siyah pantolonlu, siyah düğmeli bir ceket giymiş ve kolunun altına bir şişe şarap sıkıştırmış.

"Seni hemen arayacağım güzelim," diyorum telefona, sonra da kapatma tuşuna basıyorum.

O da beni tanımış olmalı çünkü yüzü öfkeye dönüyor. "Seni bir daha görürsem ne diyeceğimi hep merak etmişimdir," diye başlıyor.

Tam olarak ne söyleyeceğimi hep biliyordum, o yüzden söyledim. "Onun ailesini yok etmeye çalıştın Parker. *Benim lanet ailem*. Onu aldattın ve sonra ona güvenmeyi reddettin..."

"Çünkü seni beceriyordu!" Beni işaret ediyor ve kesinlikle yüzüme bağırmasına izin vermeyeceğim.

Ona ters ters bakıyorum. "Tüm zaman boyunca değil, Parker."

"Seni başından beri biliyordum." Sesini alçalttı.

Whitney'nin bunu bildiğini sanmıyorum. "Neyi?"

"Tam olarak kim olduğunu bilmiyordum ama başlangıçta, Whitney'le tanıştığımda, bazen uykusunda konuşurdu." Kaşlarımı çatıyorum, Whitney'nin uykusunda konuştuğunu hiç bilmiyordum ve geceleri saatlerce onu izleyerek uyanık kalmıştım. "Senin hakkında konuşurdu. 'JP.'"

"Ne derdi?"

"Gitme' derdi genelde." *Lanet olsun.* Whitney'nin bilinçaltında benim hakkımda konuştuğuna göre kalbinin ne kadar kırılmış olabileceğini düşününce içimi bir huzursuzluk kaplıyor. "Ben New York'tayken sen onun evine geldiğinde senin adını söyledi ve... JP'deki J'nin Jacob için olabileceğini düşünmeye başladım. Zaman çizelgesi uyuşuyordu. Sen gitmiştin. Benden ayrıldığında, bunun senin yüzünden olduğunu söyledi. O zamanlar aynı kişi olduğunuzu bilmiyordum..." Gözlerini yargılayıcı bir şekilde kısıyor. "Gerçekten vaftiz kızınla yatıyor muydun?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez," diye çıkıştım. Zaten hayatımdaki insanların yarısından fazlası tarafından bir şekilde yargılanıyordum, bu önemsiz pislik tarafından yargılanmaya ihtiyacım yoktu.

"Öyle olması dışında, çünkü o benim lanet olası nişanlımdı."

İçimi çektim. "İkimizin de yaptığı boktan bir şeydi ve seni incittiğimiz için üzgünüm ama misilleme olarak yaptığın şey affedilemezdi. O bombayı ailesine atmak mı? Bu çirkin ve intikamcıydı."

"Aldatmak da öyle, yani bana kalırsa ödeşтік."

Ona bir adım daha yaklaştım. "Whitney'e bu kadar acı çektirdiğin için yumruğumu suratına indirmeliyim. Küçücük olduğunu tahmin ettiğim sikini başka bir kadına soktuğun, onu kontrol etmeye çalıştığın ve sonra da ailesini yok etmeye çalıştığın için. Senin kışını tekmelemeliyim." Ona homurdandım. "Ama bugün tatil ve kendimi cömert hissediyorum, o yüzden bunu bir Noel hediyesi olarak kabul et." Bir adım geri çekiliyorum. "Ama bir daha onunla aynı havayı solursan, buna pişman olursun." Tekrar arkamı dönmeden önce onun cevabını beklemiyorum. "Ve eğer kendini tıbbi yardıma muhtaç bir halde bulursan? Benim hastaneme gelmeyin."

EPILOGUE

Whitney

İki Yıl Sonra

"Hazır olduğuna emin misin?" diyor babam, nedimem Chloe'nin o meşhur koridordan hayatımın aşkına doğru ilerleyişini izlerken.

Jacob Price.

Bugün JP ile evleniyorum.

Aman Tanrım.

Düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor ve dudaklarımdan çıkan çığlığa engel olamıyorum. "Evet!" Aynı şekilde gözleri dolmuş olan babama dönüyorum. "Kesinlikle." Sırıttıyorum. "Hazır mı?"

Kıkırdıyor, gözyaşlarını siliyor. "Babanızla en iyi arkadaşları arasında rolleri değiştirmem konusunda ikinize de ne demiştim?"

Ağlamalar ve tartışmalarla geçen uzun bir yol olmuştu ama ailem sonunda beni ve Jacob'ı birlikte kabul etmişti. Jacob'ın ailemle ilişkisi hiçbir zaman eskisi gibi olmamıştı ama mümkünse daha da iyi bir şeye dönüşmüştü.

Kıkırdıyorum ve ona en iyi bakışlarımı atıyorum, tam da yürüyüşe çıkma zamanımın geldiğini belirten şarkı çalmaya başladığında bir bakışla ona yalvarıyorum. "Evet, Whit. O hazır." Kapılar dışarıya doğru açılırken kolunu benim koluma doluyor ve yüz kişinin bana bakan gözleriyle karşılaşıyorum. "Onu hayatının yarısından fazladır tanıyorum ve daha önce hiç aşık olduğunu görmemiştim." Jacob'ın arkasında Trey ve kardeşimle birlikte durduğu koridorun sonuna doğru başıyla işaret ediyor ve gözleri yaşlı bir şekilde bana bakıyor.

Gözlerimin önünde bir perde var ve en az kırk metre uzakta olmalıyım ama ayaklarımın altındaki beyaz gül yapraklarına basarak koridorda ilerlerken gözlerimiz kilitleniyor.

Elini kalbinin üzerine koyan annemin ağlamaklı gözleriyle karşılaşıyorum. *Seni seviyorum, diyor ağızından.*

Ben de seni seviyorum. Koridorun başına geldiğimizde ben de ona karşılık veriyorum.

Jacob'ın gözleri sonunda benimkilerden ayrılıyor ve bakışlarını elbisemin üzerinden geçirip tekrar yüzüme diyor.

"Vay canına," diye fısıldıyor.

Babam duvağımy yüzümün üzerinden kaydırıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. Elini Jacob'ın elinin içine koyuyor ve tam arkasında durmak için hareket ediyor. "Çok güzelsin," diye mırıldanıyor sessizce. "Nasıl benim oldun?" diyor, gözleri kocaman ve kırpmadan, sanki karşısında durduğuma inanamıyormuş gibi.

Törenin geri kalanı uçup gidiyor ve sonra eğiliyor, sadece bir inç kadar üzerimde ve elleri dünyadaki en değerli şeymişim gibi yüzümü kucaklıyor. "Bayan Price."

Ve sonra dudakları benim dudaklarım oluyor, beni öyle derinden öpüyor ki, babamın arkasından boğazını temizlediğini ve Chloe'nin arkamdan kıkırdadığını duyuyorum.

Uzaklaştığımda, gözlerindeki kısacık bakışı yakaladım, *"seni yalnız bıraktığım an"* diyordu.

Altı Ay Sonra

JP boynuma öpücükler kondururken kulağıma "Bu restorandaki en güzel kadın sensin," diye fısıldıyor. "Seni otele geri götürmek için sabırsızlanıyorum." Jacob ve ben hafta sonu için Aspen'e uçmuştuk çünkü hem Aralık ayındaydık hem de Jacob ilk kez üç gün üst üste işten izin almıştı ve "karımın amıyla kesintisiz vakit geçirmek" istiyordu. Şimdi yuvarlak bir kabinde oturuyoruz, tüm vücudu benimkine sarılmış durumda çünkü dün buraya geldiğimizden beri ellerini üzerimden çekemiyor. "Aslına bakarsan buraya neden geldik ki? Odaya kadar sipariş vermeliydik."

Ona gülümsüyorum, dünden beri beklediğim haberi verdiğim anda gerçekten buradan gitmek isteyeceğini biliyorum. Aslında uçakta şampanya içmediğimi anlamamasına şaşırdım ama sanırım art arda seksen saatlik üç iş haftasından o kadar yorgun düşmüş ve içime girmek için o kadar yanıp tutuşuyordu ki buraya geldiğimizden beri bir yudum bile alkol almadığımı fark etmedi.

"Dr. ve Bayan Price, iyi akşamlar. Ben Victor, sommelier. Size şarap eşleştirmeleri önerebilir miyim? Dr. Price önceden aradığı için zevklerinizi biliyorum hanımefendi. Birini denemek ister misiniz?"

"Oh!" Gülümsüyorum, ne kadar sevimli olursa olsun Victor'un Jacob'a baba olacağını söylediğim bu anın bir parçası olmasını istemiyorum. "Bize bir saniye izin verir misin?"

"Elbette hanımefendi. Birazdan dönerim."

"Şarap istemiyor musunuz? Başka bir şey alabiliriz," diyor menüyü çevirerek. Elini tutuyorum ve kendiminkiyle birleştiriyorum.

"JP." Alt dudağımı ısırdım.

"Evet, güzelim." Elimi dudaklarına götürüyor ve nazikçe öpüyor. "Ben... içemem."

Gözleri açılıyor ve mükemmel ağzından kocaman bir sırıtış yayılıyor.

"Hayır." Başımı salladım. "Evet."

"Sen... hamile misin?"

Tekrar başımı sallıyorum, o karnıma ve sonra tekrar bana bakarken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Bir bebeğimiz olacak, JP."

"Aman Tanrım." Beni kollarına çekiyor ve alnını alnıma koyuyor. "Whitney," diye fısıldıyor beni nazikçe öpmeden önce. "Bundan çok daha fazlasını yapmak istiyorum ama restoranın seni bu masada becermemden hoşlanacağını sanmıyorum."

Yanıt olarak kıkırdıyorum.

"Bir bebeğimiz olacak."

"Mutlu musun?" Gözyaşlarımdan arasından soruyorum.

"Bebeğim, çok mutluyum." Beni tekrar öpüyor. "Sipariş vereceğiz." Kabinden çıkıyor ve elini bana uzatıyor.

"Bekle, gerçekten!"

"Evet, gerçekten." Bana tüm bedenimi ateşe veren bir bakış atıyor ve bu gece benim için neler hazırladığını düşünürken dişlerimi alt dudağıma gömüyorum.

"Tamam, baba. Ben hazırım."

On Bir Ay Sonra

"İşte bu ufaklık da benim senin baban olma şeklim." Kocamın küçük kızımız Sophia'yı odanın içinde dolaştırmasını izliyorum, ona benim ve babasının ilişkisinin çok ayrıntılı bir özetini vermiştim.

"Çocuğumuzu ömür boyu korkuttuğuna göre, artık onu besleyebilir miyim?" Sandalyede bir ileri bir geri sallanıyorum, JP gece boyunca beni uyutmayıp İrlandalı ikizlere sahip olmanın avantajlarından bahsettikten sonra gözlerim açık kalmakta zorlanıyor. *Yani gelecek ay hamile kalacaktım.*

Gözleri benimkilere kaydı. "Dinle, şu anda tüm sınırları ben belirliyorum çünkü biliyorsun..." Kızımızı kollarıma bırakmadan önce alnına nazik bir öpücük kondurmadan önce iç geçirdi. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ve eğer babana söylersen bunu inkâr edeceğim ama bunu DÜŞÜNEN tüm arkadaşlarımı öldüreceğim."

Ailemin kabul etmesi için yalvardığımız şeyi reddettiğini duyduğum kocama başımı sallıyorum. "Mmm mm mmm. Bu utanç verici."

"Ben bir ikiyüzlüyüm ve bunu kabul ediyorum. Umurumda değil. Hayır. Hayır. Kesinlikle hayır." Elini gözlerine götürdü. "Baban beni nasıl öldürmedi?" Onu emzirmeye başlarken gözlerimi deviriyorum ve o da yanımda diz çöküyor. "Seni seviyorum." Dudaklarımı nazikçe öpmek için başımı çeviriyor. "Kızımızı ve hayatımızı seviyorum ve... Babanın beni öldürmemesine gerçekten çok sevindim," diye şaka yapıyor ayağa kalkmadan önce. "Hemen döneceğim," diyor alnımdan öperken.

"Üzgünüm, tatlım." Tıpkı benimkine benzeyen tatlı kahverengi gözleri kapanırken alnından öpüyorum. "Ne yazık ki babanın ciddi olduğunu düşünüyorum. Ama merak etmeyin, Büyükanne ve Büyükbaba muhtemelen inadına sizin tarafınızı tutacaklardır."

Son

Başka bir seksi ve duygusal tabu romantizmi havasında mısınız?

*Beklenmedik Aşk'a göz atın,
üvey baba/üvey kız romantizmi!*

PROLOGUE

Stassia

Onu ilk gördüğümde, ilk görüşte aşktı. En azından iflah olmaz romantik annemle çok fazla aşk filmi izlemiş olan on yaşındaki beynim buna inanmak istiyordu. Oyun alanının karşısında durmuş, adını asla hatırlayamadığım Sosyal Bilgiler öğretmeniyle konuşuyordu. Sonradan öğrendiğime göre, karısı ölümcül bir trafik kazasında öldükten sonra onu dul ve perişan bırakan birkaç kasaba öteden yeni gelmişti.

Ilık bir bahar günüydü, mevsimin ilk günlerinden biriydi ve annemin çıkarmayacağıma söz verdirdiği kazağımın altında sıcaktan kavrulduğumu fark ettim. Kazağımı çekiştirdim, keşke bu seferlik itaatsizlik edecek cesaretim olsaydı diye düşündüm ve iç çektim.

Mark Erickson, annemin bana sırf benden hoşlandığı için sataştığını söylediği o aptal kabadayı, koşarak yanımdan geçti, beni devirdi ve yeni aşkımla olan görüş mesafemi bozdu. Malçlara çarptım ama ayağa kalkmadım. Sadece bu güzel adama baktım ve bana bakmasını istedim. Simsiyah saçları ve bronz teniyle Küçük Deniz Kızı'ndaki Prens Eric'e benziyordu. Gözlerini göremiyordum ama bahse girerim tıpkı onunki gibi maviydi. Onun dünyasının bir parçası olmanın nasıl bir şey olacağını merak ederek başımı kısa bir süreliğine yana eğdim.

İkinci kez o hafta içinde oldu. Tam sınava başladığımız sırada matematik dersime girdi. Kalemimi bıraktım ve öğretmenimle sessizce konuşmak için öne doğru ilerleyişini izledim. Sesini duyabilmek için kulağımı onlara doğru çevirmeye çalıştım. *Sesi neye benziyordu?* Ayağa kalktım ve sınıfa doğru ilerledim.

Kalemtıraş odanın önündeydi. Kalbim her adımda çarpıyordu, her an onun sesini duyabileceğimi biliyordum. *Ve duydum da.*

Yumuşak. Pürüzsüz. Zengin.

Eğer bir babam olsaydı, onun sesinin nasıl olacağını hayal ettim.

Üçüncü ve belki de en uygun zamanda benimle konuştu. Anneme bana giydirmemesi için yalvardığım pembe tulumumu beğendiğini söyledi. Bana tüm dişlerini göstererek sırttı ve neredeyse eriyordum. Kalbim küçük göğüs kafesine çarptı ve yardım edemedim ama uçuyormuş gibi hissettim.

Güzel adam beni fark etmişti.

Belki bir gün beni sevecekti.

Belki filmlerin sonunda yaptıkları gibi beni öpecekti. Ama yanılmışım.

Hem de çok yanılmışım.

Çünkü onu ilk gören ben olmama ve daha on yaşındayken bu güzel adama deliler gibi aşık olduğumu söylememe rağmen, söz konusu güzel adam başka birine aşık oldu.

Anneme.

Aşık olduğumda on yaşındaydım. İki yıl sonra da *nefret* ettim.

[Beklenmedik Aşk'ı buradan alın](#)

ACKNOWLEDGEMENTS

Bu kitap, ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda olan gerçekten harika insanlar olmadan bir araya gelemezdi. Aradığımda/ağladığımda/yardım istediğimde yanıma gelen insanlar ve bunun için hepinizi çok seviyorum.

Öncelikle ve en önemlisi, bu kitabın en ham halini okuyan betalarıma. **Tanya Baker**, sadece bu kitabı değil, hayatı da atlatmama yardımcı olduğun için. Sensiz ne yapardım bilmiyorum. Seni ölesiye seviyorum ve arkadaşlığın için ne kadar teşekkür etsem az. Kanka olmaya karar vermek bu yılın en önemli olaylarından biri oldu. Benim için ortaya çıktığın için teşekkür ederim. Kendin olduğun için teşekkür ederim. **Melissa Spence**, bana yardımcı olduğun on iki kitaptan on ikisi bu mu? Bu bir yolculuktu ve başından beri benimle birlikte olduğun için çok minnettarım. Her zaman yanımda olduğun ve en büyük amigolarımdan biri olduğun için teşekkür ederim. Seni seviyorum!

Erica Marselas, kitabım biter bitmez her zaman okumak istediğin için teşekkür ederim. Bitmiş (düzenlenmemiş) versiyonu okuyan ilk kişi olacağına ve ardından gelen her versiyona ihtiyacın olduğunu söyleyeceğine her zaman güvenebilirim. Her şey için teşekkür ederim, her zaman.

Ari Basulto, yaptığın her şey ve beni düzenli tuttuğun için teşekkür ederim! Sen bir kızın isteyebileceği en iyi sağ kolsun. Yani ben bir yazarım, bir sağ el çok önemli. Tüm ekiplerimi, okuyucu grubumu ve genel olarak Q.B.'nin hayatını benden daha iyi yönettiğin için teşekkür ederim. Sensiz kaybolurdum. Beni asla bırakma, tamam mı?

Sokak ekibimdeki ve ARC ekibimdeki güzel bebeklere, heyecanınız için teşekkür ederim! Bana ve kitaplarıma olan sevginiz ve sizi uçurumdan atmama her zaman izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Yaptığım şeyi yapabilmemin nedeni sizin gibi insanlar. Hepinize çok büyük bir sevgi besliyorum. Her şey için teşekkür ederim.

Pang Thao, her zaman olduğu gibi muhteşem grafikler ve her an benim için bir şeyler hazırlayabildiğin için teşekkür ederim. Gerçek bir

hem de saat farkıyla mı?! Ne zaman uyuyorsun, cidden?

Emily Wittig, vizyonumu her zaman anladığın ve benim için en mükemmel kapakları yarattığın için teşekkür ederim. Harikasın!

Stacey Blake, kitaplarımın ışıldamasını sağladığın ve geç kalmamla ünlü olmama rağmen beni tuttuğun için teşekkür ederim. Bir gün toparlayacağım, belki?

Ellie McLove, çok kaotik bir ayın ortasında benim için geldiğiniz ve bunu benim için düzenlediğiniz için teşekkür ederim. Sana minnettarım.

Wildfire Marketing'deki hanımlara, tanıtım ve tüm pazarlama işlerinde bana her zaman yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim! Sizler harikasınız!

Jenika Snow'a, beni bunu yapmaya davet ettiği için teşekkür ederim! Bu beni yeniden harekete geçirmek için ihtiyacım olan mükemmel bir şeydi ve mükemmel bir şekilde işe yaradı. Seni çok seviyorum! **Ayrıca, diğer tüm Blurred Lines yazarlarına**, sizlerle birlikte bu projenin bir parçası olmaktan onur duyuyorum!

Benim için inanılmaz derecede önemli olan o kadar çok kadın var ki hepsinin ismini saymam mümkün değil. Sadece son altı ayda değil, tüm yazarlık kariyerim boyunca kaçınızın hayatıma dokunduğunu düşündükçe şu anda gözlerim doluyor. Bu kadar güzel, zeki ve nazik kadınları tanıdığım için ne kadar şanslıyım? **Logan, Rachel B, Jess W, Alexandra, Ofa, Maya, Milina, Kilyn, Katie L, Julia, Chelé, Anna M, Salma, Suzan, Andrea, Thalia, Michae, Shelby, Yessy, Ariel, Aby, Keeana**, sizi bana kitaplarım getirdi biliyorum ama *benim* için kaldığınız için teşekkür ederim. Sizi seviyorum hanımlar. Beni her zaman en yüksek sesle alkışladığınız için teşekkür ederim. Sizi tanıdığım için şanslıyım.

Bu sektörde örnek aldığım ve benim için de çok harika olan **tüm şaşırtıcı ve yetenekli kadınlara**. Sizi her zaman seviyorum. **Carmel Rhodes, Kelsey Cheyenne, Harlow Layne, Dylan Allen, Sierra Simone, Lucia Franco, Kandi Steiner, SE Rose, Giana Darling, Brittainy Cherry, Danielle James, Kennedy Ryan, Anne Malcolm, Alexa Riley**, arkadaşlığınız, desteğiniz ve *her şey* için teşekkür ederim. Sizi seviyorum çocuklar.

Tüm blogculara, bookstagramcılara ve TikTok bebeklerine, düzenlemeleriniz, makaralarınız ve videolarınız için ve her zaman kitaplarımı paylaştığınız için teşekkür ederim! İki, üç yıl önce yazdığım kitaplar hakkında hâlâ konuştuğunuz ve onları çok sevdiğiniz için. Arkadaşlarınızla (ve bazen ailenizle? Lol) paylaştığınız için. Yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Hepinize çok minnettarım.

Ve son olarak ve en önemlisi SİZE, okuyuculara, sınırlarınızı birazcık zorlamış olabilecek başka bir kitapla zihinlerinize ve kalplerinize tekrar girmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim! Hepinizi çok seviyorum. Bunu yakında tekrar yapalım, tamam mı?

ALSO BY Q.B. TYLER

STANDALONLAR

En İyi Arkadaşımın Kız
Kardeşi Koşulsuz
Unutma Beni
Beklenmedik Aşk
Hep Sendin

ACI TATLI EVREN

Acı Tatlı Teslimiyet Acı
Acı AşkTatlı Bağımlılık
Tatlı

KAMPÜS MASALLARI SERİSİ

Birinci Yarıyıl
İkinci Yarıyıl
Bahar Yarıyılı

Read Me Romance Audio Podcast aracılığıyla edinilebilir

Bir Suçluyla Fantezi

ABOUT THE AUTHOR

Çok satan yazar ve yasak aşkların, tacoların, kahvenin ve şarabın aşığı.
Q.B. Tyler okuyucularına bazen öfkeli, bazen duygusal ama her zaman lezzetli bir şekilde buharlı romanlar sunuyor ve arsız kadın kahramanlar ve onlara tapan kahramanlar içeriyor. Yasak (ve bazen tabu) romanlar yazmasıyla tanınıyor, bu yüzden eğer bu sizin tarzınızsa, doğru yere geldiniz. Yazmadığı zamanlarda onu genellikle Instagram'da (kesinlikle erteleyerek), alışveriş yaparken veya brunch'ta bulabilirsiniz.

İletişimde kalmak için [haber bültenine](#) kaydolun!

Qbtyler03@gmail.com

Facebook: Q.B. Tyler
Okuyucu Grubu: Q.B.'s Hive
Instagram [@qbtyler.author](#)
Bookbub: Q.B. Tyler
Twitter: @qbtyler
Goodreads: Q.B. Tyler
Tik Tok: author.qbtyler

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

